Cora Reilly

Legați prin ură

Royal Ink Books
București 2025

Legaţi prin ură

© 2014 Cora Reilly
© Royal Ink Books

Toate drepturile rezervate. Această carte sau orice parte a acesteia nu poate fi reprodusă sau utilizată în niciun fel fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepţia folosirii unor scurte citate într-o recenzie de carte. Aceasta este o lucrare de ficţiune. Toate numele, personajele, afacerile, evenimentele şi locurile sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

Copertă: Hang Le
Designul cărţii: Royal Ink Books
Traducere : Anca Zaharia
Adaptare : Royal Ink Books

Royal Ink Books
Bucureşti
Strada Zării, Nr. 9, Sector 5
www.royalink.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REILLY, CORA
Legaţi prin ură / Cora Reilly. - Bucureşti : Royal Ink Books, 2025
ISBN 978-630-315-170-0

821.111

Lupta lor pentru putere se transformă curând în nopți de pasiune alimentate de ură.

legați *prin ură*

Cora Reilly

prolog

GIANNA

Reflexia mea ar fi putut constitui scena de început a unui film horror. Sângele îmi acoperea bărbia și chiar mai mult sânge picura din tăietura din buza mea inferioară, și apoi pe tricoul alb. Buza mi se umfla deja, dar m-am bucurat să remarc că aveam ochii uscați, fără urmă de lacrimă. Matteo a apărut în spatele meu, trupul său dominându-mă de la înălțime și ochii întunecați scrutându-mi fața făcută praf. Fără zâmbetul consacrat de rechin și amuzamentul arogant, arăta aproape tolerabil.

— Nu știi când să taci, așa-i?

Buzele i-au format un rânjet, dar care arăta cumva nepotrivit. În ochii lui era ceva tulburător. Privirea lui îmi amintea de cea pe care o văzusem când se ocupase de ostaticii ruși de la subsol. Ceva întunecat și rău pândea din profunzimea lor.

— Nici tu, am spus, apoi am tresărit din cauza durerii care îmi străpungea buza.

— Adevărat, a zis cu o voce ciudată.

Înainte să apuc să reacționez, m-a apucat de șolduri, m-a întors și m-a ridicat pe lavoar.

— De asta suntem perfecți unul pentru celălalt, a continuat Matteo.

S-a întors și zâmbetul arogant. Nenorocitul păși între picioarele mele.

— Ce faci? am șuierat, alunecând în spate pe marginea lavoarului ca să pun mai multă distanță între noi, în vreme ce-l împingeam de piept.

Nici nu s-a clintit, era prea puternic pentru mine. Zâmbetul i-a crescut. M-a prins de bărbie și mi-a ridicat capul.

— Vreau să văd cum arată buza ta.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Poate că ar fi trebuit să-l oprești pe tata de la a-mi sparge buza, în primul rând.

— Da, ar fi trebuit, a spus sumbru, atingând ușor cu degetul mare rana în timp ce îmi deschidea buzele. Dacă nu m-ar fi ținut Luca, mi-aș fi înfipt cuțitul în spatele lui taică-tu, dă-le dracului de consecințe. Poate o s-o fac, totuși. Mi-ar plăcea la nebunie.

A dat drumul buzei mele și a scos un cuțit lung și curbat din tocul de sub geacă, după care l-a rotit în mână cu o mină calculată. Apoi ochii i-au scânteiat spre mine.

— Vrei să-l omor?

Dumnezeule, da. Am tresărit la auzul vocii lui Matteo. Știam că era greșit, dar după ce spusese azi tata, voiam să-l văd implorând milă și știam că Matteo era capabil să aducă pe cineva în genunchi, lucru care mă entuziasma într-un mod înfiorător. Exact de asta voisem să ies din acest stil de viață, de ce *încă* voiam să ies. Aveam potențial pentru cruzime indiferent cât am

încercat să mă conving de opusul, iar viața aceasta era dovada.

— Asta ar însemna război între Chicago și New York, am zis simplu.

Nu că m-ar fi durut undeva de pace. Bărbații ar fi găsit imediat alt motiv să se omoare unii pe alții. Cineva reușea mereu să insulte onoarea altcuiva și-apoi nu se putea ști ce urma.

— Să-l văd pe taică-tu sângerând de moarte la picioarele mele ar merita riscul. *Tu* meriți riscul.

capitolul I

MATTEO

Prima oară când am văzut-o pe Gianna, era o sfrijită de paisprezece ani, cu gura prea mare, o puzderie de pistrui pe față și șuvițe roșcate neîmblânzite. Era tot ce n-ar fi trebuit să fie o italiancă așa cum se cuvine, motiv pentru care probabil că am găsit-o distractivă. Dar era un copil și, deși eu abia aveam cu patru ani mai mult, eram deja inițiat al mafiei de cinci ani, ucisesem câțiva oameni și futusem un număr rezonabil de femei. În momentul în care m-am întors cu Luca la New York, ocupați cu chestiuni ale mafiei și fete ușuratice, nici nu m-am mai gândit a doua oară la roșcata nepoliticoasă. Ne-au ajuns problemele cu Bratva, care încercaseră să ne saboteze laboratoarele de droguri, iar tatăl nostru îmbătrânise prea mult ca să se mai poată ocupa de lucruri așa cum se cuvenea: cu o cruzime neînduplecată. Era timpul ca bătrânul să moară și să predea misiunea fratelui meu. Luca era omul perfect pentru cruzime.

Cam uitasem de Gianna când m-am întors cu Luca la New York, trei ani mai târziu, pentru căsătoria lui cu Aria.

Lui Luca îi intrase-n cap că trebuia să o vadă pe Aria înainte de nuntă. Explicația oficială fiind că voia să se asigure că ia anticoncepționale – ceea ce era vrăjeală. Știam, pentru că era nerăbdător să vadă cum se dezvoltase ea. Și Doamne, fata se împlinise frumos. Când a apărut în ușă în urma surorii ei, Liliana, ca să intre în apartamentul lor de la Mandarin Oriental, nu știam pe ce parte să-mi arunc privirea mai întâi. Păr lung și blond, ochi albaștri splendizi, talie îngustă, picioare fără grăsime, cur și țâțe faine. Era foarte sexy. Mai era și logodnica lui Luca, deci îmi era ferm interzisă. Ca să nu mai spun că era și un pic prea afectată pentru gustul meu. Felul în care își pleca privirea de fiecare dată când se uita Luca la ea m-ar fi scos din sărite. Luca era un bărbat intimidant, iar fetei îi picaseră cărți dificile când a trebuit să se mărite cu el, dar trebuia să își dezvolte coloana vertebrală dacă voia să aibă vreo șansă împotriva lui Luca. El era obișnuit să comande oamenilor.

Bineînțeles, în momentul în care am intrat în apartament, Aria era ultimul lucru la care mă gândeam. Privirea mi s-a oprit asupra fetei cu păr roșu înflăcărat care se relaxa pe canapea, cu picioarele lungi unul peste celălalt, degajat sprijinite de măsuța de cafea. Pe loc, amintirea demult uitată a impoliteții ei a ieșit la suprafață și, odată cu ea, și interesul meu pentru ea. Nu mai era fata sfrijită și ciudată de mai demult.

Sfrijită clar nu mai era.

Dezvoltase forme peste tot pe unde trebuia, iar pe față nu mai avea pistrui. Spre deosebire de majoritatea

fetelor pe care le știam, ea nu a părut impresionată de mine. Să fiu sincer, arăta de parcă aș fi fost un gândac pe care voia să-l strivească sub bocanci. Cu un zâmbet, m-am îndreptat direct spre ea, nu dădeam niciodată înapoi de la o provocare. Mai ales una sexy. Fără fiorul riscului de-a te arde, ce era viața?

Gianna s-a îndreptat smucindu-se, iar bocancii negri i-au aterizat pe podea cu o bufnitură, apoi m-a privit strângând din ochi. Dacă se gândise că asta avea să mă oprească, se înșela în totalitate. Din nefericire, cea mai mică dintre fetele Scuderi mi-a ieșit în cale și mi-a oferit varianta ei de zâmbet care flirtează.

— Pot să-ți văd pistolul? m-a întrebat cu o voce captivă între una de fată și cea de femeie.

Dacă mi-ar fi pus Gianna întrebarea asta, nenumărate răspunsuri inadecvate mi-ar fi stat pe vârful limbii, dar Liliana era un pic prea mică pentru ele. Ce șansă ratată!

— Nu, nu poți, a spus Aria înainte să apuc să dau un răspuns mai potrivit urechilor mai tinere.

Fata asta e mereu atât de la locul ei. Slavă Domnului că tata o alesese pentru Luca, nu pentru mine.

— Nu ar trebui să fiți singuri aici, cu noi, a șoptit Gianna, cu ochii trecându-i de la Luca la mine.

La naiba. Chiar era altceva fata asta.

— Nu se cuvine, a continuat ea.

Luca nu a părut prea impresionat de Gianna. Era evident că îl călca pe nervi, un lucru pe care eu și cu ea îl aveam deja în comun.

— Unde e Umberto? N-ar trebui să fie de pază la ușa asta? a întrebat el.

— Probabil că-i la baie sau într-o pauză de țigară, a spus Aria.

Aproape că am râs. Ce fel de idioți lucrau pentru Scuderi? În Chicago, lucrurile păreau să se desfășoare conform altor reguli. Îmi dădeam seama că Luca era pe punctul să izbucnească. Fusese la limită zile în șir, probabil pentru că îl dureau coaiele. Făcuse sex cu Grace mult mai des decât de obicei ca să treacă timpul până putea să o fută pe Aria.

— Se întâmplă des să vă lase fără protecție? a întrebat el.

— Oh, tot timpul, i-a trântit-o Gianna, apoi și-a dat ochii peste cap către sora ei. Vezi tu, Lily, Aria și cu mine ne furișăm afară în fiecare weekend pentru că vrem să vedem cine agață mai mulți tipi.

Cuvinte mari de la o fată care nu văzuse o pulă-n realitate. De la privirea pe care mi-a aruncat-o Luca, și el s-a gândit exact la același lucru. Gianna chiar nu știa nimic despre fratele meu dacă a crezut că e o idee bună să-l ironizeze așa.

Luca a pășit către logodnicuța lui, care a tresărit așa cum făcea mereu când el se comporta ca un nebun.

— Vreau să vorbesc cu tine, Aria.

Gianna a sărit în picioare ca o tigroaică, hotărâtă să-și protejeze micuța.

— Am glumit, Doamne!

Și chiar a încercat să se pună între Luca și Aria, ceea ce a fost o idee proastă. Înainte ca Luca să o ia razna, am apucat-o de încheietură și-am tras-o ca să o îndepărtez.

Ochii albaștri ai Giannei s-au aprins de furie. Greșisem. Fața ei nu scăpase de toți pistruii. Fiind atât de aproape, am putut să văd dispersia de pistrui de pe nasul ei, doar că reușeau cumva să o facă și mai frumoasă.

— Dă-mi drumul sau îți rup degetele, a șuierat.

Mi-ar plăcea să te văd cum încerci să faci asta. I-am dat drumul cu un zâmbet care a părut să o înfurie și mai mult, asta dacă mă luam după pleoapele și mai strânse.

Luca a început să o tragă pe Aria mai departe.

— Haide. Unde e baia?

Privirea Giannei zbura de la Luca la mine.

— Îl sun pe tata! Nu poți face asta.

Bineînțeles, lui Luca nu-i păsa. Scuderi i-ar fi dat-o pe Aria cu ani în urmă; cu siguranță nu-i păsa dacă Luca testa bunurile cu câteva zile înainte de nuntă. Ușa s-a închis și Gianna a pornit spre ea. Am apucat-o de mână înainte să-l enerveze și mai mult pe Luca. Fata asta chiar nu știa ce era bine pentru ea.

— Acordă-le puțină intimitate. Luca n-o să rupă hainele Ariei înainte de noaptea nunții.

Gianna s-a smucit să se elibereze.

— Crezi că e amuzant?

— Despre ce vorbesc? a întrebat Liliana.

Ușa apartamentului s-a deschis și înăuntru a intrat Umberto, aruncând o privire în direcția mea. Bătrânul încă nu mă iertase pentru că îi insultasem soția cu trei ani în urmă.

— Gianna, Liliana, haideți aici, a spus abrupt.

Am ridicat o sprânceană. Își făcea griji că le-aș putea răni? Dacă asta mi-ar fi fost intenția, sigur n-ar mai fi stat nevătămate lângă mine. Romero și-a dat ochii peste cap în urma lui Umberto când a pășit după el, iar eu am zâmbit. Desigur, bătrânul s-a prins, iar degetele i s-au mișcat un pic mai aproape de teaca cuțitului.

Fă-o, bătrâne. A trecut atât timp de când nu m-am mai bătut cum trebuie.

Liliana s-a conformat și-a mers spre bodyguardul ei. După cum era de așteptat, Gianna a rămas lângă ușa de la dormitorul surorii sale.

— Luca a târât-o pe Aria în dormitor. Sunt singuri înăuntru.

Umberto a început să meargă spre ușă, dar i-am blocat calea. Romero era aproape în urma lui. Nu că aș fi avut nevoie de el ca să-l oprească pe bătrân. Umberto a încercat să mă domine cu privirea. Era cu cel puțin 10 centimetri mai scund decât mine și, indiferent de cât de bun cuțitar era, l-aș fi tăiat înainte să apuce să clipească. Mă mâncau degetele de dorință.

— Încă nu sunt căsătoriți, mi-a spus de parcă m-ar fi informat despre ceva nou.

— Virtutea ei e în siguranță cu fratele meu, nu-ți face griji.

Nu era o minciună. Luca nu avea să o dezonoreze pe Aria.

Umberto a strâns din buze. Am avut sentimentul că voia la fel de mult ca mine să înceapă o luptă. Înainte să apuce lucrurile să devină distractive, ușa de la dormitor s-a deschis și Aria a ieșit. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. L-am privit pe Luca. Chiar trebuia să o sperie așa pe logodnica lui cu câteva zile înainte de nunta lor?

— Ce faci aici? a întrebat Umberto.

— Ar trebui să ai grijă pe viitor și să menții numărul pauzelor la minimum, i-a spus Luca.

— Am lipsit doar câteva minute, iar în fața celorlalte uși erau paznici.

Plictisit de cearta lor, am întors capul spre roșcată.

Gianna își pusese mâinile în șolduri, cumva împingând pieptul în față. Chiar avea un corp de să mori.

M-am întrebat dacă Scuderi i-o promisese deja vreunui ratat de la Outfit. Ar fi fost păcat.

Gianna mi-a întâlnit privirea.

— La ce te uiți?

Mi-am lăsat privirea să o parcurgă din cap până-n picioare.

— La corpul tău sexy.

— Atunci uită-te în continuare. Pentru că doar cu asta te alegi de pe urma *corpului meu sexy*.

— Încetați, ne-a avertizat Umberto.

Gianna chiar n-ar fi trebuit să spună asta. Mereu îmi plăcuse vânătoarea. În vreme ce Luca nu se mai deranja odată ce o fată dovedea că presupune bătăi de cap, eu mereu preferasem cuceririle dificile. Menținea situația interesantă. Niciodată nu fusese o problemă pentru noi să ne băgăm fete în pat. Arătam bine și eram bogați, ca să nu mai menționez că eram genul de băieți răi de care multe fete de societate plictisite aveau nevoie ca să-și condimenteze viețile anoste, dar nu era distractiv să obțin mereu ce voiam fără să fiu nevoit să mă lupt.

Ochii mijiți ai Giannei m-au urmărit când am părăsit apartamentul alături de Luca și Romero. Am zâmbit în sinea mea. Era aprigă fata.

Luca a oftat.

— Nu-mi spune că ți-ai pus ochii pe roșcată. E mare bătaie de cap cu ea.

— Și ce? Clar mi-ar face viața mai interesantă.

— Ce? Nu-ți ajunge să omori ruși și să ai câte-o tipă nouă în pat în fiecare seară?

— Îmi place să mai fac schimbări din când în când.

— Nu poți să o ai. N-ai voie. Nu-i voi spune tatei că ai atras războiul cu Outfit asupra noastră pentru că te-ai

dat la fiica lui Scuderi. Există o singură cale pentru a o avea pe roșcată la tine în pat, iar asta înseamnă să te însori cu ea, și lucrul ăsta nu se va întâmpla.

— De ce nu?

Luca s-a oprit.

— Zi-mi că glumești.

Am ridicat din umeri. Chiar nu voiam să mă căsătoresc cu ea sau cu oricine, de fapt, dar tata mă bătea la cap de luni întregi. Fiecare femeie pe care o sugerase până acum fusese plictisitoare ca dracu'.

Luca m-a apucat de umăr.

— Nu-i ceri lui Scuderi mâna fiicei în seara asta.

— Ăsta-i un ordin? am întrebat încet.

Luca avea să-mi fie Capo în curând și era deasupra mea în ierarhia din Famiglia, dar nu aveam de gând să urmez ordine.

— Nu. E un sfat, a rânjit Luca. Dacă ți-aș ordona, ai face-o doar ca să mă enervezi.

— Nu-s vreun adolescent înflăcărat, am spus, apoi am zâmbit, pentru că Luca mă știa prea bine.

— Vreau să-ți acorzi timp. Acum s-ar putea să ți se pară fascinantă ticăloșia ei, dar mă îndoiesc că va dura mai mult de câțiva ani. Te știu. În clipa în care se termină vânătoarea și ai obținut ce-ai vrut, îți vei pierde interesul. Dar de data asta te-ai pricopsi cu ea pentru totdeauna.

— Nu-ți face griji. Am intenția să înscriu ceva în seara asta. Asta mă va face să uit de Gianna.

capitolul 2

~Căsătoria Ariei cu Luca~

GIANNA

Nunta asta a fost o farsă. Aria s-a aplecat, distanțându-se de Luca și prinzându-mi mâna în clipa în care ne-am așezat la masă. Era evident cât de nefericită era. Încerca din răsputeri să o ascundă, dar mie îmi era clar ca lumina zilei. Sigur că nu păsa nimănui. Era destul de comun ca mireasa să fie forțată să se mărite, așa că nefericirea era un dat. Nimeni nu întreba vreodată ce își dorea ea. Nimănui nu-i păsa. Nici măcar celorlalte femei.

Atunci am făcut o promisiune pe care eram hotărâtă să o respect: nu aveam să sfârșesc într-un mariaj lipsit de iubire. Nu-mi păsa dacă era de datoria mea sau dacă onoarea o dicta; nimic în lumea asta uitată de Dumnezeu nu mă putea face să mă căsătoresc din alt motiv decât dragostea.

Matteo se tot uita la mine de peste masă, cu zâmbetul ăla îngâmfat și enervant. Îmi făcuse ochi dulci

cam toată nunta, trebuia să recunosc că nu arăta chiar rău în vesta gri deschis, cu cămașă albă și pantaloni de ocazie. Cumva, trupul lui înalt și musculos ieșea și mai mult în evidență când era îmbrăcat așa. Bineînțeles, mi-aș fi mușcat limba înainte să recunosc cuiva că găseam tolerabil aspectul lui Matteo, mai ales când personalitatea lui nu era nici pe-aproape de a fi tolerabilă.

Aria mi-a strâns mâna sub masă și mai tare din cauza a ceva ce îi spusese Luca. Era oarbă la flirtul lui Matteo cu mine. Oarbă la orice în afară de disconfortul ei.

I-am strâns mâna, dar apoi s-a dat drumul la dans și imediat am fost separate când Luca a condus-o spre primul lor dans ca tineri căsătoriți. Am sărit repede în picioare, disperată să mă strecor într-o zonă unde să pot fi singură, dar Matteo m-a înghesuit la marginea ringului de dans cu același zâmbet îngâmfat pe fața atrăgătoare. De ce trebuia să arate atât de bine nenorocitul?

Părul lui închis la culoare era intenționat răvășit și ochii îi erau atât de întunecați, încât păreau negri. Era imposibil să nu întorci capul după el. Desigur, era perfect conștient de efectul pe care îl avea asupra majorității femeilor și bineînțeles că se aștepta ca și eu să îi cad în mreje. Avea să înghețe iadul înainte să fac așa ceva.

Fără să-și ia ochii de pe mine, a făcut o plecăciune.

— Îmi acorzi acest dans?

Stomacul mi s-a răsucit în mod stupid când i-am văzut zâmbetul. Era mult mai relaxat decât majoritatea celor din Mafie, dar aveam sentimentul că aceasta era doar o mască. Poate că își perfecționase rutina de băiat

de treabă, dar dedesubt zăcea în așteptare un prădător gata de atac. Nu aveam de gând să-i fiu pradă.

Tata mă privea de la locul lui de la masă, așa că nu am avut de ales decât să dau din cap ca răspuns la întrebarea lui Matteo sau să risc o scenă masivă. Nu că mi-ar fi păsat, dar nu voiam să adaug stres suplimentar pentru Aria. Era deja la limită.

Matteo mi-a luat mâna și și-a așezat palma jos, pe spatele meu, iar căldura pielii lui mi se strecura prin țesătura subțire a rochiei. Stomacul mi s-a strâns, dar am adoptat forțat o expresie plictisită. Detestam felul în care corpul meu părea să reacționeze la Matteo. Dacă aș fi avut voie să interacționez cu alți băieți, probabil n-aș fi fost impresionată de Matteo, dar la fel ca-n cazul Ariei, dansul ăsta era cam toată acțiunea de care aveam parte.

Am ridicat privirea la el. De-atât de aproape, vedeam că ochii lui erau căprui închis, cu un cerc exterior aproape negru. Avea gene groase, negre și umbra bărbii i se zărea pe obraji și bărbie. Zâmbetul i s-a mărit și eu am întors capul, concentrându-mă pe invitații care dansau în jurul nostru. Toți râdeau și zâmbeau, simțindu-se bine. Din exterior părea o sărbătoare minunată. Era ușor să te păcălească grădina conacului, care fusese decorată la perfecție. Era *atât de al dracului de ușor* să lăsăm briza pe care ne-o sufla oceanul să îndepărteze realitatea. Atmosfera unică, pe care doar un loc din Hamptons o putea oferi, putea convinge pe oricine că viața era un vis.

Eu știam adevărul.

Matteo m-a tras mai aproape, iar corpurile noastre s-au împins unul în altul astfel încât i-am putut simți fiecare centimetru de mușchi la fel de bine ca armele ascunse sub vestă. M-am zvârcolit, deși o parte din mine

voia să se lase, să se apropie și să îi caute gura pentru un sărut. Ar fi fost scandalul nunții, fără îndoială.

Tata ar fi luat foc. Aproape că mi-era suficient ca să vreau să o fac. De ce trebuia ca fetele să aștepte cu primul sărut până când se căsătoreau? Era ridicol. O compătimeam pe Aria pentru că trebuia să experimenteze primul ei sărut în fața tuturor celor prezenți la petrecerea de nuntă. Nu avea să fie și cazul meu. Nu-mi păsa pe cine trebuia să mituiesc ca să mă sărute.

Matteo s-a aplecat și un zâmbet tentant i-a arcuit gura.

— Arăți minunat, Gianna. Aspectul ăsta de călcată pe nervi merge foarte bine cu rochia.

Înainte să mă pot abține, am izbucnit în râs. Am încercat să-l acopăr tușind, dar Matteo nu s-a lăsat păcălit, judecând după expresia lui facială. La naiba. Am îngustat ochii... degeaba. Am decis să-l ignor pe Matteo pe tot restul dansului nostru, sperând ca și corpul meu să facă la fel, dar apoi a început nenorocitul să-și miște degetul mare înainte și-napoi pe spatele meu, iar fiecare nerv din mine a părut să se trezească la viață.

Voiam să-l sărut, și nu doar în ciuda tatei și a tuturor celorlalți bărbați din lumea noastră care credeau că e în regulă să ții femeile în lesă. Voiam să-l sărut pentru că mirosea apetisant și tocmai acesta era motivul pentru care trebuia să fug de el cât mai curând.

Din nefericire, Matteo părea hotărât să mă înnebunească, pentru că, după primul nostru dans, a reușit să-mi mai fure încă două și, spre enervarea mea pronunțată, corpul meu n-a încetat să reacționeze la apropierea de el. Aveam sentimentul că știa și că de aia îmi tot atingea ușor spatele, dar nu-i puteam cere să se

oprească fără să recunosc că mă deranja, și-o parte din mine nu dorea ca el să înceteze.

Era aproape miezul nopții când lumea a început să strige ca Luca să o ducă-n pat pe Aria. Ea n-a reușit să-și ascundă panica. Atunci când s-a ridicat și a acceptat mâna întinsă a lui Luca, ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, dar Luca deja o conducea, îndepărtând-o, urmați de o mulțime de bărbați care strigau. M-a cuprins furia. Am sărit în picioare, decisă să o urmez și să o ajut. Mama m-a apucat de încheietură, forțându-mă să mă opresc:

— Nu e treaba ta, Gianna. Stai jos. Aria va face ce se așteaptă de la ea și așa ar trebui să faci și tu.

M-am încruntat la ea. Nu trebuia să ne protejeze? În schimb, ea privea fără vreo tresărire de compasiune. M-am smucit, dezgustată de ea și de toată lumea din jur.

Tata stătea lângă Salvatore Vitiello, care striga ceva ce semăna a:

— Vrem să vedem sânge pe cearșafuri, Luca!

Aproape că l-am placat. Ce nenorocit! New York-ul și tradițiile lui bolnave. În ciuda privirii amenințătoare a tatei, m-am întors și i-am urmat pe bărbați. Luca și Aria aproape ajunseseră la casă și mi-a fost greu să mă lupt să-mi croiesc drum printre invitații bărbați ca să ajung la ei. Nici nu eram sigură ce aveam să fac dacă îi ajungeam. Cu greu aș fi putut s-o trag pe Aria în dormitorul nostru comun și să încui ușa. Asta n-ar fi oprit pe nimeni, cu-atât mai puțin pe Luca. Tipul ăla era o bestie.

Câțiva dintre bărbați au făcut comentarii indecente în direcția mea, dar i-am ignorat, cu ochii concentrați ferm pe capul blond al Ariei. Aproape ajunsesem în fața gloatei când Aria a dispărut în dormitorul matrimonial și Luca a închis ușa. Cu

respirația întretăiată, teama și furia au preluat controlul în corpul meu.

Ezitam între a năvăli în dormitor ca să-l lovesc pe Luca și a fugi pe cât mai departe posibil pentru a nu auzi ce se petrecea în spatele acelei uși. Majoritatea bărbaților invitați erau pe drumul de întoarcere pentru a reveni la băut, în preajmă mai erau doar Matteo, care striga sugestii dezgustătoare prin ușă, și câțiva mafioți tineri din New York. M-am retras, știind că nu era nimic ce-aș fi putut face pentru Aria, detestând totul mai mult decât orice altceva. În trecut, Aria mă protejase de tata destul de des, și acum avea ea nevoie de protecție, iar eu eram incapabilă să o ajut.

În loc să mă întorc la petrecere, am decis să mă duc în dormitorul meu. Nu aveam chef să dau iar piept cu părinții mei. Doar m-aș fi certat cu tata și chiar nu aveam nevoie de așa ceva azi. Înainte să mă îndrept pe coridor, spre camera mea, doi băieți mi-au ieșit în cale. Nu le știam numele. Nu erau cu mult mai mari decât mine, poate aveau optsprezece ani. Unul dintre ei încă avea grăsime de copil și acnee. Celălalt era mai înalt și părea mai amenințător.

Am încercat să trec prin lateral, dar tipul mai înalt mi-a blocat calea:

— Valea, am spus privindu-i pe cei doi idioți.

— Nu strica petrecerea, roșcato. Mă întreb: oare ești roșcată și-acolo jos? a arătat între picioarele mele.

Buzele mi s-au curbat de dezgust. *De parcă n-aș mai fi auzit cuvintele alea înainte.*

Tipul cu acnee a sforăit râzând.

— Am putea încerca să aflăm.

Dintr-odată a apărut Matteo. Tipului înalt i-a blocat capul cu brațul și a întins un cuțit lung și ascuțit spre zona lui intimă.

— Sau, a spus cu o voce nefiresc de calmă, am putea încerca să aflăm cât durează să sângerezi ca un porc după ce îți tai pula. Ce zici de asta?

Am profitat de moment ca să-l pocnesc în testicule pe tipul cu acnee. A țipat și-a căzut în genunchi. Probabil n-ar fi trebuit să-mi placă atât de mult pe cât mi-a plăcut.

Matteo a ridicat sprâncenele întunecate spre mine.

— Vrei să-l aranjezi și pe ăsta?

Nu a trebuit să mi se spună de două ori. Așa că am aplicat o lovitură bună și l-am pus în genunchi și pe al doilea tip. Amândoi se uitau în sus la Matteo cu ochii măriți de frică, ignorându-mă complet pe mine.

— Dispăreți înainte să decid să vă tai gâturile, a spus Matteo.

S-au împrăștiat ca niște câini, cu cozile între picioare.

— Îi cunoști? am întrebat.

Matteo și-a pus cuțitul în teacă. Nu arăta așa de beat cum păruse la petrecere. Poate că totul fusese doar de spectacol. O privire rapidă în jur m-a făcut să-mi dau seama că eram singuri în această parte a casei și, din felul în care mi s-au întețit bătăile inimii și mi-a tresărit stomacul, am știut că nu era o idee bună.

— Sunt copiii a doi soldați. Nici nu-s în mafie încă.

Cooptarea lor în mafie probabil că nu i-ar fi făcut oameni mai de treabă.

— M-aș fi descurcat singură, am spus.

Matteo mi-a scrutat iar corpul.

— Știu.

Acela nu era răspunsul pe care îl aşteptam şi nu eram în totalitate sigură dacă îşi bătea joc de mine sau nu.

— E amuzant cum într-o clipă te comporţi ca un cavaler în armură strălucitoare şi-n următoarea îl încurajezi pe fratele tău să o agreseze sexual pe sora mea.

— Luca n-are nevoie de încurajare, crede-mă.

— Mi-e rău. Toate astea mă fac să-mi fie rău.

M-am întors şi am început să mă îndepărtez, însă Matteo m-a ajuns din urmă şi mi-a blocat drumul cu un braţ întins spre perete.

— Sora ta va fi bine. Luca nu e crud cu femeile.

— Asta ar trebui să mă liniştească?

Matteo a ridicat din umeri.

— Îl ştiu pe fratele meu. Aria nu va fi rănită.

I-am cercetat chipul. Părea serios. Voiam să-l cred, dar din ce văzusem, Luca era orice, numai un bărbat blând nu. Era brutal şi crud, şi rece, iar eu nu eram sigură dacă definiţia lui Matteo despre a nu răni femeile se potrivea cu a mea.

— Chiar vreau să te sărut, a spus Matteo cu o voce aspră, speriindu-mă.

Mi s-au mărit ochii. El nu s-a mişcat, doar a stat în faţa mea cu braţul sprijinit de perete şi cu ochii lui întunecaţi fixaţi pe ai mei. Nu eram logodiţi, slavă Domnului, aşa că era mai mult decât nepotrivit să-mi vorbească aşa. Tata ar fi luat-o razna dacă ar fi auzit. Ar fi trebuit să fiu anxioasă, jenată, în cel mai prost caz, de cuvintele lui. În schimb, m-am surprins întrebându-mă cum ar fi să sărut pe cineva, să-l sărut pe Matteo. Fetele din clasa mea se sărutaseră toate şi făcuseră chiar mai mult de-atât deja. Doar Aria, alte fete din familii de

mafioți și cu mine eram protejate de lumea de afară, mereu păzite de bodyguarzi. Cum ar fi fost să sărut pe cineva interzis? Să fac ceva ce n-ar face o fată cuminte?

— Și-atunci de ce nu mă săruți? m-am auzit spunând.

Instantaneu au pornit și alarmele din mintea mea, dar le-am ignorat.

Asta era alegerea mea. Dacă nu eram cine eram, dacă n-am fi fost născuți în lumea asta pe dos, dacă Matteo n-ar fi fost un mafiot și-un ucigaș, atunci poate că m-aș fi putut îndrăgosti de el. Dacă ne-am fi întâlnit ca doi oameni normali, atunci poate că am fi putut deveni ceva împreună.

Matteo s-a apropiat. Dintr-un motiv sau altul, am dat înapoi până am ajuns cu spatele la perete, dar Matteo m-a urmat și curând am fost prinsă între piatra rece și trupul lui.

— Pentru că-n lumea noastră sunt reguli și nerespectarea lor are consecințe.

— Nu pare că îți pasă de reguli.

Nu eram sigură de ce-l încurajam. Nu voiam atenția lui. Voiam să ies din lumea asta futută și de oamenii ei futuți. Dacă aveam de-a face cu cineva ca el în orice fel, ar fi fost imposibil.

Matteo a zâmbit sumbru.

— Nu-mi pasă.

S-a întins spre fața mea și și-a trecut încet degetele prin părul meu. Am tremurat din cauza atingerii ușoare. Nici nu-mi plăcea Matteo, așa-i? Era enervant și arogant și niciodată nu știa când să tacă.

E la fel ca tine.

Dar corpul meu voia mai mult. L-am prins de vestă, cu degetele șifonând materialul moale.

— Nici mie. Nu vreau ca primul meu sărut să fie cu soțul meu.

Matteo a lăsat să-i scape un hohot încet și era atât de aproape, încât mai mult l-am simțit decât l-am auzit.

— Asta e o idee proastă, a șoptit cu buzele la mai puțin de doi centimetri de ale mele, cu ochii întunecați, goliți de aerul jucăuș obișnuit.

Interiorul meu ardea de dorință.

— Nu-mi pasă.

Și atunci Matteo m-a sărutat, ușor la început, de parcă nu era sigur că vorbeam serios. L-am tras de vestă, vrând să-l fac să înceteze să mai fie precaut, iar Matteo și-a împins trupul în al meu, cu limba trecându-mi printre buze, împletindu-se cu a mea fără să-mi dea timp să mă întreb ce fac. Avea gust de whiskey și de ceva mai dulce, precum cea mai delicioasă trufă cu whiskey pe care mi-o puteam imagina. Corpul lui radia căldură și forță. Mâinile lui mi-au cuprins ceafa când gura lui mi-a incendiat trupul cu dorință.

Dumnezeule, nu-i de mirare că tata nu mă voia în preajma bărbaților. Acum, că știam cât de bine se simțea sărutul, nu voiam să mă mai opresc niciodată.

Am auzit un suspin, iar eu și Matteo ne-am dezlipit. Eram încă uluită când ochii mi-au picat pe sora mea, Lily, care stătea înmărmurită pe hol, probabil aflată-n drum spre camera ei. Ochii mei erau larg deschiși.

— Scuze! a trântit, apoi a făcut câțiva pași nesiguri în direcția noastră. Asta înseamnă că vă veți căsători?

Am pufnit.

— Nu, nu înseamnă. Nu mă mărit cu el. Nu înseamnă nimic.

Matteo mi-a aruncat o privire și aproape m-am simțit prost pentru cuvintele mele nepoliticoase, dar era

adevărul. Nu aveam vreo intenție să mă mărit cu un mafiot, oricât de bine ar fi sărutat sau cât m-ar fi făcut să râd. Bărbații din lumea noastră erau ucigași și torționari. Nu erau bărbați buni, nu erau nici măcar decenți. Erau răi, stricați până-n miez. Nimic nu putea schimba asta. Poate că reușeau ocazional să imite tipi normali, în special Matteo reușea asta în cel mai mic detaliu, însă în final era doar o mască.

Matteo s-a întors spre Lily:

— Nu spune nimănui ce ai văzut, bine?

M-am strecurat pe lângă el, având nevoie să pun niște distanță între noi. Cum l-am putut lăsa să mă sărute? Poate că aveam noroc și era mai beat decât lăsase să se vadă. Poate că mâine dimineață nu avea să-și mai amintească nimic.

— Bine, a spus Lily cu un zâmbet timid.

Matteo mi-a aruncat o privire de cunoscător înainte să treacă de Lily și să dispară după colț. În clipa în care a dispărut, Lily s-a grăbit spre mine.

— L-ai sărutat!

— Șșșșt, am spus mergând pe hol.

— Pot să dorm la tine-n cameră la noapte? I-am zis mamei că vreau.

— Da, sigur.

— Cum a fost? a șoptit grăbită. Sărutul, vreau să zic.

La început am vrut să mint, dar apoi am ales adevărul.

— Uimitor.

Lily a chicotit și m-a urmat în camera mea.

— Deci o să-l săruți iar?

Voiam, dar știam că ar fi fost o idee-n mare parte proastă. Nu voiam să-i dau idei.

— Nu, n-o să-l mai sărut pe Matteo.

Ar fi trebuit să știu că nu avea să se încheie așa.

Ziua următoare, înainte ca familia mea să trebuiască să plece spre Chicago, Matteo m-a prins singură în fața dormitorului meu. Nu a încercat să mă sărute, dar a stat foarte aproape. Ar fi fost ușor să transformăm în nimic distanța dintre noi, să-l apuc de tricou și să-l trag spre mine. În schimb, mi-am activat sistemele de precauție.

— Ce vrei?

Matteo a plescăit din limbă.

— Seara trecută, când eram singuri, nu m-ai tratat cu răceală.

— Speram că ai fost prea beat ca să-ți amintești.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Dacă nu înceta cu zâmbetul acela arogant, aveam să-i sucesc gâtul sau să-l sărut, nu mă decisesem încă. Alegerea numărul unu era o opțiune mai bună, fără îndoială.

— A fost o chestie care se întâmplă doar o dată. Nu a însemnat nimic. Tot nu te plac. Am făcut-o doar pentru că voiam să fac ceva interzis.

Privirea lui întunecată a zăbovit pe buzele mele, după care au coborât.

— Sunt o mulțime de alte lucruri interzise pe care le-am putea face, a șoptit pășind mai aproape, prea aproape, învăluindu-mă în parfumul său.

— Nu, merci.

S-a întors pe călcâie, cu zâmbetul imposibil de larg.

— De ce? Ți-ai pierdut curajul? I-aș putea cere tatălui tău mâna ta ca să te căsătorești cu mine dacă te-ai plictisit de chestii interzise.

— *Sigur*, am spus sarcastic. N-o să mă mărit niciodată cu tine, asta e o promisiune. Acum, că Aria e deja captivă-n New York, tata nu m-ar trimite și pe mine departe.

Matteo a ridicat din umeri.

— Dacă așa spui tu.

Încrederea lui copleșitoare m-a făcut să cedez. Mi-am înfipt degetul în pieptul lui musculos.

— Crezi că ești irezistibil, nu? Dar nu ești. Tu și Luca și toți ceilalți bărbați din mafie credeți că sunteți atât de grozavi. Dar hai să-ți spun ceva: dacă n-ați fi ai dracului de bogați și n-ați purta arme peste tot, n-ați fi cu nimic mai buni decât oricine altcineva.

— Tot aș arăta bine și i-aș putea ucide pe majoritatea fraierilor cu mâinile goale. Dar tu, Gianna? Tu ce-ai fi fără protecția familiei tale și fără banii tatălui tău?

Am inspirat adânc. Da, ce-aș fi fără toate acestea? Nimic. Niciodată nu trebuise să fac eu singură ceva, niciodată nu avusesem voie, dar voința nu lipsise.

— Liberă.

Matteo o râs.

— Niciodată nu vei fi liberă. Niciunul dintre noi nu e. Cu toții suntem după gratiile regulilor lumii noastre.

De asta vreau să scap de lumea asta.

— Poate. Dar nici o căsnicie cu tine nu-mi va fi celulă.

M-am îndepărtat, fără să-i dau altă ocazie să-mi răspundă.

capitolul 3

MATTEO

Poate că Gianna nu pricepea încă, dar căsnicia avea să-i fie celulă fie că voia sau nu.

Noaptea trecută, după sărutul nostru, mă întorsesem la petrecere ca să mă îmbăt, să mă amorțesc când m-am întâlnit cu nenorocitul de taică-meu și cu Rocco Scuderi, care vorbeau despre Gianna și planurile lui de a o mărita cu ceva boșorog care era cunoscut pentru că era violent cu femeile. Atunci n-am spus nimic, pentru că îl știam pe tata. Dacă credea că o vreau pe Gianna pentru că o doream, o plăceam sau voiam să o protejez de o soartă mai rea, n-ar fi fost niciodată de acord să îmi aranjeze relația cu ea.

Acum, în dimineața prezentării cearșafurilor, l-am căutat pe Luca și l-am găsit în drum spre dormitorul matrimonial, cu Aria alături.

— Porumbeilor, va trebui să amânați ședința de împerechere. Trebuie să vorbesc cu tine, Luca.

Luca și Aria s-au întors cu fețele spre mine. Obrajii Ariei s-au înroșit și s-a uitat la fratele meu cu un amestec

de îngrijorare și jenă. El m-a privit înainte să se uite la soția sa:

— Mergi înainte. Verifică dacă menajerele ne-au împachetat toate lucrurile. Vin și eu curând.

Ea a dispărut rapid în dormitor.

— Cearșafurile erau false, așa-i? Fratele meu, mare și rău, și-a cruțat soțioara virgină.

Luca s-a aprins pășind mai aproape de mine.

— Mai încet.

— Ce s-a întâmplat? Ai băut prea mult și nu ți s-a sculat?

— Du-te-n pula mea. De parcă m-a oprit vreodată alcoolul, a zis.

— Atunci?

Luca m-a țintuit cu privirea.

— A început să plângă.

Am chicotit. M-am întins după teaca cuțitului din jurul antebrațului său și am ridicat-o, descoperind o mică rană. Luca și-a smucit brațul.

— Te-ai tăiat.

Luca arăta de parcă ar fi luat în calcul să mă felieze în bucăți mici. De vreme ce aveam nevoie de ajutorul lui, am decis să păstrez la minimum batjocura.

— Știam eu. I-am spus Giannei azi-noapte că nu trebuie să-și facă griji pentru Aria. Te înmoi când vine vorba de domnițe la ananghie.

— Nu mă... s-a încruntat. Ai fost singur cu Gianna?

Am dat din cap, apoi l-am condus mai departe de dormitor, în caz că Aria ar fi încercat să tragă cu urechea. Îi spunea orice surorii sale.

— Am sărutat-o și are un gust chiar mai bun decât arată.

— Nu pot să cred că ai avut parte de mai multă acțiune decât mine în noaptea nunții, în pula mea, a șoptit Luca.

— Doamnele nu pot rezista șarmului meu.

M-a plesnit cu mâna peste umăr.

— Asta nu e de glumă, Matteo. Celor din Outfit nu li se va părea amuzant dacă te apuci să le deflorezi fetele.

— N-am deflorat pe nimeni. Am sărutat-o.

— Da, de parcă te oprești vreodată la asta.

— Vreau să o deflorez. Dar nu sunt idiot.

Serios? Asta spunea expresia facială a lui Luca.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea.

Luca s-a oprit brusc.

— Spune-mi că glumești.

— Nu glumesc. De asta am nevoie de ajutorul tău. Tata nu va vorbi cu Scuderi din partea mea dacă crede că o vreau pe Gianna din alt motiv decât ura sau răzbunarea. Doar îl știi.

— Și ce vrei să fac eu?

— Ajută-mă să-l conving că ea mă urăște și m-a insultat și că vreau să mă căsătoresc cu ea ca să-i fac viața un chin.

— Și nu-i ăsta adevărul? Fata nu te suportă, și tu o vrei din acest motiv. Cum diferă asta de ce îi vom spune tatei?

— Nu vreau să-i fac viața un chin.

Luca a părut suspicios.

— Rezultatul final ar putea să fie același. Fata aia o să te înnebunească, îți dai seama, nu? Nu sunt foarte sigur că o vreau în New York.

— O să te descurci. Și Aria va fi fericită să își aibă sora aproape.

— Chiar crezi că te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— M-am gândit, iar tata va alege curând vreo nenorocită care să-mi facă viața un chin.

— Așa că mai degrabă îți alegi tu nenorocita care să-ți facă viața chin.

M-am scuturat să mă eliberez de mâna lui.

— Gianna nu e o nenorocită.

— Vrei să mă lovești din cauza ei, a spus Luca, zâmbind răutăcios.

— Vreau să te lovesc dintr-o mulțime de motive.

Luca a scuturat din cap.

— Haide. Hai să-l găsim pe tata.

Ne-am îndreptat spre coridor și pe scări, spre biroul tatei. El tocmai ieșea din încăpere. M-am forțat să adopt o mină furioasă:

— Nu-mi vine să cred că are așa tupeu.

— N-ai ce să faci, mi-a spus Luca, apoi s-a întors spre tata. Roșcata familiei Scuderi l-a provocat pe Matteo.

Tata a ridicat din sprâncene vag interesat.

— Cum așa?

Ne-a invitat cu un gest în biroul său, apoi a închis ușa.

M-am prefăcut că mă liniștesc în vreme ce Luca a inventat o poveste ridicolă care se încheia cu Gianna spunându-mi că tatăl ei n-ar da-o niciodată celor din New York și că nimeni nu l-ar fi putut convinge să facă astfel.

— A făcut-o să sune de parcă aș fi inferior ei, de parcă noi am fi inferiori. Vreau ca nenorocita să plătească. Nu-mi pasă ce vrea. O vreau în patul meu.

În ochii tatei a strălucit entuziasmul. Sadicul chiar crezuse abureala, pentru că în mintea lui futută și flămândă de putere avea sens.

— Bănuiesc că pot vorbi cu Scuderi. Va fi bucuros să scape de ea. E o ditamai bătaia de cap, a spus și zâmbetul i s-a mărit. Va trebui să o înveți bunele maniere, Matteo.

— Nu-ți face griji, am spus. O voi învăța multe lucruri.

Două zile mai târziu, tata și Scuderi au ajuns la un acord și Gianna era a mea. Acum trebuia doar să aleg momentul potrivit să-i spun și ei.

GIANNA

Uneori, când retrăiam sărutul nostru seara, mă întrebam dacă poate Matteo și cu mine nu eram o idee atât de proastă, dar când Aria m-a sunat și mi-a spus că l-a găsit pe Luca înșelând-o, aceea a fost deșteptarea de care avusesem nevoie cu disperare. Mafioții mereu ucideau, mereu înșelau, mereu stricau tot ce atingeau. Nu aveam să las pe nimeni să mă trateze așa. Nici nu aveam să dau cuiva șansa să încerce. Indiferent de cât de mult voia corpul meu să-l sărut iar pe Matteo, mi-am jurat că aveam să-l îndepărtez. Un sărut fusese deja prea mult. Dacă-l lăsam să o facă din nou, nu avea să mă mai lase în pace.

Bineînțeles că atunci când am vizitat New York-ul, la câteva săptămâni după nunta Ariei, Matteo era acolo, în apartamentul lui Luca, pentru a lua cina cu noi. Rânjetul pe care mi l-a oferit când Aria m-a condus spre masă mi-a făcut sângele să fiarbă. Îi spusese cuiva despre sărutul nostru? Eu nu-i spusesem nici Ariei

despre el, iar eu mereu îi spuneam ei totul. Avea să fie o cină lungă.

Ziua următoare am convins-o pe Aria să mă ducă la un dans în club, disperată să uit de Matteo. Era prima gură de libertate pe care o luam și, frate, ce gust bun avea! *Nu atât de bun ca Matteo*, mi-a amintit o voce enervantă, dar a fost evaporată rapid de vibrațiile care umpleau spațiul de dans de la Sphere. Era o experiență încântătoare să fiu privită de străini, să fiu dorită de ei. Niciodată nu mă îmbrăcasem atât de sexy, niciodată nu avusesem voie și nu mă puteam abține să nu mă simt, în mod ciudat, mai puternică. Dansam cu un tip înalt când brusc mi-a fost împins din față de nimeni altul decât nenorocitul de Matteo Vitiello.

— Ce dracu' faci? a mârâit.

— Ce dracu' faci tu? Nu e treaba ta.

Partenerul meu de dans își recăpătase echilibrul din nou și a pășit spre noi, dar înainte să apuc să spun ceva, Matteo l-a pocnit sub coaste, trimițându-l în genunchi, iar apoi doi paznici au venit și l-au târât afară pe tip.

Am rămas înmărmurită.

— Ți-ai pierdut mințile, ce pula mea?

Matteo și-a apropiat fața de a mea și m-a apucat de braț.

— Nu vei mai face așa ceva. Nu te las să-ți faci de cap cu alți tipi.

— Nu-mi făceam de cap, dansam.

Apoi i-am înțeles toate cuvintele. Cu *alți* tipi?

— Deci crezi că, pentru că ne-am sărutat o dată, poți să-mi spui ce să fac cu viața mea? Noutăți: nu sunt proprietatea ta, Matteo.

A zâmbit.

— Oh, ba da.

Ochii lui întunecați au trecut peste ținuta mea sumară, zăbovind asupra picioarelor dezgolite.

— Fiecare centimetru din tine.

M-am smuls din strânsoare.

— Ești nebun. Lasă-mă în pace.

L-a urmat pe Luca fără să mai spună vreun cuvânt, dar și-a lăsat unul dintre tâmpiții lui babuini-bodyguarzi cu mine. Eram atât de furioasă, încât voiam să fug după el și să-l fac una cu pământul.

În schimb, m-am dus la Aria, care părea pierdută, stând nemișcată în centrul sălii de dans.

— Nenorocitul, am murmurat.

După o clipă, m-a fixat cu privirea.

— Cine?

— Matteo. Tipul are îndrăzneala să-mi spună să nu dansez cu alți bărbați. Ce e el? Proprietarul meu? Dă-l în pula mea.

Aria arăta de parcă gândurile ei ar fi fost la kilometri distanță.

— Tu ești bine?

A dat din cap.

— Da. Hai să mergem la bar, a sugerat ea.

Cei doi cățeluși ai lui Luca, Romero și Cesare, ne-au urmat și Aria a izbucnit.

— Puteți să ne supravegheați de la distanță? Mă înnebuniți.

Șocată, am privit-o grăbindu-se spre bar și comandând băuturi pentru noi. Romero și Cesare ne

priveau cu ochi de vultur de la distanță. Cam atâta fusese cu libertatea și distracția. A reieșit la suprafață furia pentru Matteo, dar mi-am înghițit-o. Nu aveam să-l las să-mi strice seara.

— Poți merge să dansezi, a spus Aria cu un zâmbet tremurat, strângând de băutură de parcă i-ar fi fost vitală.

— În câteva minute. Pari palidă.

— Sunt bine.

Nu părea bine și nu eram sigură de ce nu voia să-mi spună ce o deranja. Deși chiar nu aveam dreptul să mă plâng. La urma urmei, tot nu îi spusesem despre sărut.

— Chiar trebuie să mă duc la baie, i-am spus după câteva minute de tăcere. Trebuie să stau câteva minute.

Am ezitat, întrebându-mă dacă era o idee bună să o las, dar nu era de parcă ar fi fost singură. La urma urmei, Romero nu o scăpa niciodată din ochi, grație posesivității lui Luca.

Mi-am croit drum spre spatele barului, unde erau toaletele, încercând să nu mă enervez pe Cesare, care era o umbră exasperantă. Când m-am întors la bar, după câteva minute, se dezlănțuise iadul. Aria se clătina și Cesare trebuia să o susțină, în vreme ce Romero își înfipsese cuțitul în piciorul unei jigodii.

— Mă urmezi. Dacă încerci să fugi, mori, a mârâit Romero.

— Aria? am șoptit, cu inima bubuindu-mi în piept.

Nu părea să mă audă.

— Ia-i băutura. Dar nu bea, mi-a spus Cesare.

Am ridicat paharul, prea speriată ca să mă pot enerva pe tonul lui superior.

Ne-am făcut drum spre spate și apoi jos, la subsol. Picioarele Ariei abia o țineau. Am rămas alături de ea în tot acest timp. Când am păşit într-un fel de birou, ochii mi s-au oprit asupra lui Matteo, care se relaxa într-un scaun. Privirea lui s-a concentrat pe mine înainte să se uite la ceilalți. S-a ridicat în picioare.

— Ce se întâmplă?

— Probabil drogul violului, a spus Romero.

Drogul violului? Am mijit ochii la dobitocul care îmi drogase sora. Voiam să-l rănesc, dar expresia de pe fața lui Matteo m-a lămurit că avea să mi se îndeplinească dorința. Ochii lui îmi făceau o promisiune. Știam că era bolnăvicios, dar cumva asta mă făcea să vreau să-l sărut chiar mai mult.

Ceva era atât de în neregulă cu mine.

Aria și cu mine am fost trimise de-acolo înainte ca Luca și Matteo să se apuce de dobitoc, iar Romero ne-a condus la ușa din spate și spre un SUV. Mi s-a strâns inima când m-am așezat în spate, cu capul Ariei în poală. Era atât de neajutorată. I-am mângâiat părul blond în timp ce am ascultat-o bâiguind. Ideea că cineva voise să-i facă rău mă speria teribil. Probabil că era pentru prima oară când mă bucuram că aveam bodyguarzi. Fără ei, acel nenorocit bolnav ar fi răpit-o și violat-o pe Aria. Dar știam că avea să primească ceea ce merita și eram straniu de mulțumită cu ideea. Detestam mafia și ce reprezenta, dar acum nu mă puteam determina să mă simt prost pentru atacatorul Ariei. Poate că era un semn care arăta cât mă formase această viață, un semn despre cât de greșită eram și eu. Nu-mi puteam scoate din cap

expresia facială a lui Matteo. Acea scânteie de entuziasm când a scos cuțitul înainte ca eu și Aria să părăsim încăperea. El și Luca erau monștri amândoi. Încă nu eram sigură care dintre cei doi era mai periculos. Dar cel mai rău era că o parte din mine se simțea atrasă de partea monstruoasă a lui Matteo.

Aproape o lună trecuse de ultima oară când l-am văzut pe Matteo. Cumva, cuvintele despre cum eram proprietatea lui nu-mi ieșeau din minte. De fiecare dată când retrăiam sărutul nostru, le aduceam în prim-planul minții mele ca să determin furia să îndepărteze orice dorință pe care o simțea corpul meu. Singurul motiv pentru care încă îmi aminteam acel sărut stupid era pentru că lucrurile acasă mergeau rău. Mă certam constant cu tata, în majoritatea timpului din cauza obiceiului meu de a spune orice îmi trecea prin minte, exact ca azi.

— Nu mă doare nici în cur de ce așteptări sunt de la mine.

Mama mi-a zis să tac, cu ochii holbați de șoc, dar eu nu aveam de gând să ascult. Dacă tata îmi mai spunea o singură dată că ar trebui să mă comport ca o domnișoară decentă, o luam razna.

— Ce-i atât de greu să-ți intre în cap? Nu vreau să fiu o doamnă, în mod clar nu vreau să fiu nevestica bună a vreunui dobitoc din mafie într-o zi. Mai degrabă îmi tai singură gâtul decât să ajung așa.

Am văzut-o venind, dar nici n-am încercat să mă feresc. Palma tatei mi-a lovit fața. Era una dintre palmele

lui mai ușoare, ceea ce de obicei nu era semn bun. Lovea tare când nu avea și cuvinte cu care să mă rănească. Dacă mă lua ușor, nu avea să-mi placă ce urma să îmi spună. M-a apucat strâns de umeri până când privirea mea a întâlnit-o pe a lui.

— Atunci poate că ar trebui să cauți un cuțit bine ascuțit, Gianna, pentru că eu și cu Vitiello am decis să te măritățm cu fiul lui, Matteo.

Gura mi s-a deschis.

— Ce?

— Probabil că ai făcut impresie bună, pentru că i-a cerut tatălui său să facă aranjamentele necesare.

— Nu poți face asta!

— Pot. Și nu a fost ideea mea. Matteo a părut foarte neclintit în decizia de a se mărita cu tine.

— Nenorocitul.

Tata m-a strâns mai tare și eu am tresărit. Lily doar se uita la noi, cu ochii ei mari și albaștri. Ea și Aria experimentaseră doar ocazional latura dură a tatei. De obicei, el își păstra palmele și cruzimea pentru mine, fiica cea rea.

— Exact ăsta e motivul pentru care mă bucur să pleci de pe teritoriul nostru. Dacă te-aș fi măritat cu unul dintre soldații noștri, ar trebui să pedepsesc pe unul de-ai noștri când te-ar omorî în bătaie pentru obrăznicia ta, dar dacă Matteo Vitiello te torturează ca să-ți revii, eu scap, pentru că nu pot risca un război cu cei din New York.

Mi-am înghițit durerea. Știam că pe mine mă plăcea cel mai puțin tata și nu era de parcă aș fi avut nevoie de aprobarea sau de afecțiunea lui, dar cuvintele lui dureau oricum. Mama, bineînțeles, n-a spus nimic, doar s-a uitat în farfurie, împăturind și despăturind un

șervet idiot. Ochii lui Lily erau cuprinși de lacrimi, dar știa că nu trebuia să deschidă gura când tata avea toane. Ea și cu Aria fuseseră mereu mai bune la autoconservare decât mine.

— Când ai luat decizia? am întrebat ferm, încercând să-mi ascund sentimentele.

— Matteo și tatăl lui m-au abordat chiar după nunta Ariei.

Și dintr-odată am știut când a decis Matteo să se căsătorească cu mine: când i-am spus, în dimineața de după sărutul nostru, că nu aveam să mă mărit niciodată cu el. Dobitocul arogant nu putea accepta o lovitură asupra mândriei lui. Se căsătorea cu mine ca să demonstreze ceva: că obținea orice voia, că avea putere, în vreme ce eu eram o marionetă în mâinile mafiei.

— Nu mă voi mărita cu el sau cu altcineva. Nu-mi pasă ce spui. Nu-mi pasă ce spun cei din familia Vitiello. Nu-mi pasă, *în pula mea*.

Tata m-a scuturat atât de tare, încât urechile au început să-mi sune.

— Vei face cum spun eu, fato, sau jur că te bat până uiți cum te cheamă.

M-am aprins. Niciodată nu urâsem pe cineva atât de mult ca pe bărbatul din fața mea și totuși, o parte din mine, una tâmpită și plină de speranță, slabă, îl iubea.

— De ce faci asta? Nu e nevoie. Le-am dat-o deja pe Aria ca să facem pace. De ce mă forțezi și pe mine să mă mărit? Nu poți să mă lași să mă duc la facultate și să fiu fericită?

Tata a arcuit dezgustat din buze.

— Să mergi la facultate? Chiar ești atât de proastă? Vei fi soția lui Matteo. O să-i încălzești patul și-o să-i

porți copiii. Și gata. Acum du-te în camera ta până nu mă enervez.

Lily mi-a aruncat o privire rugătoare. Devenise slujba lui Lily cea care fusese cândva a Ariei: să mă țină departe de probleme. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi continuat cearta. Nu-mi păsa dacă tata mă bătea iar și iar, nu avea să mă facă să mă răzgândesc.

M-am întors pe călcâie și am fugit sus, în camera mea, unde am apucat telefonul și m-am aruncat în pat. Am sunat-o pe Aria și ea a răspuns după al doilea țârâit. Auzindu-i vocea, au izbucnit și lacrimile de la care mă abținusem până atunci. Cel puțin nu putea să le vadă nenorocitul de tata.

— Aria, am șoptit.

Lacrimile curgeau deja mai repede.

— Gianna, ce s-a întâmplat? Ce se petrece? Ești rănită?

— Tata mă dă lui Matteo.

Cuvintele sunau atât de ridicol. Nimeni din afara lumii noastre nu le-ar fi înțeles măcar. Nu eram o mobilă care putea fi dată cuiva și totuși, asta era realitatea mea.

— Cum adică te dă lui Matteo?

— Salvatore Vitiello a vorbit cu tata și i-a spus că Matteo vrea să se căsătorească cu mine. Și tata a fost de acord!

— A spus tata și de ce? Nu înțeleg. Eu sunt deja în New York. Nu trebuie să te mărite și pe tine cu cineva din Famiglia.

— Nu știu de ce. Poate că tata vrea să mă pedepsească pentru că spun ce gândesc. Știe cât de mult îi disprețuiesc pe bărbații noștri și cât de mult îl urăsc pe Matteo. Vrea să mă vadă suferind.

Nu era tocmai adevărul. Nu-l uram cu adevărat pe Matteo, cel puțin nu mai mult decât uram oricare alt mafiot. Uram ceea ce reprezenta și ce făcea, uram că îi ceruse tatei mâna mea de parcă părerea mea n-ar fi contat.

— Oh, Gianna. Îmi pare atât de rău. Poate îi pot spune lui Luca și el îl poate face pe Matteo să se răzgândească.

— Aria, nu fi naivă. Luca a știut tot timpul. E fratele lui Matteo și viitorul Capo. Ceva de felul acesta nu se decide fără să fie și el implicat.

— Când au luat decizia?

După ce am fost suficient de proastă încât să-l sărut.

— Acum câteva săptămâni, chiar înainte să vin în vizită.

Nu i-am putut spune ce se întâmplase la nuntă. Aria ar fi găsit o cale să se acuze pe sine pentru nenorocirea mea.

— Nu-mi vine să cred! Îl omor. Știe cât de mult te iubesc. Știe că eu n-aș fi permis asta. Aș fi făcut tot ce-aș fi putut ca să împiedic aranjamentul.

Aria suna remarcabil de asemănător cu mine în acel moment și, în vreme ce inima mi s-a umplut de iubire pentru ea din cauza dorinței de a mă proteja, nu puteam permite asta. Aria nu vedea, dar Luca era un monstru și nu voiam ca ea să fie rănită, nu din cauza mea, nu când era deja prea târziu.

— Nu intra în probleme din cauza mea. Oricum e prea târziu. Cei din New York au dat mâna cu cei din Chicago în privința asta. E o afacere încheiată, iar Matteo nu mă va lăsa să-i scap din gheare.

Și știam că e adevărat. Chiar dacă ar fi decis că nu mă vrea, n-ar fi recunoscut niciodată. Mereu crezusem că pot scăpa de căsătorie, mereu am crezut că pot descoperi o cale către facultate, către o viață departe de lumea mafiei.

— Vreau să te ajut, dar nu știu cum, a spus Aria necăjită.

— Te iubesc, Aria. Singurul lucru care mă oprește să-mi tai venele chiar acum e că știu că măritișul meu cu Matteo înseamnă că aș trăi în New York cu tine.

Niciodată nu considerasem suicidul o opțiune validă, niciodată nu mă simțisem destul de îngrozitor ca să o fac, dar uneori părea singura alegere care-mi rămânea în viață, singura modalitate de a-mi decide propria soartă și de a distruge planurile tatei era când să pun punct. Dar niciodată nu aș fi pus nimic în aplicare. Nu-mi puteam răni așa surorile și, indiferent de viitorul meu lipsit de speranță, mă agățam prea tare de viață.

— Gianna, ești cea mai puternică persoană pe care o știu. Promite-mi că nu vei face vreun gest necugetat. Dacă îți faci rău, n-aș mai putea trăi.

— Tu ești mult mai puternică decât mine, Aria. Eu am gura mare și mă dau neînfricată, dar tu ești rezistentă. Te-ai căsătorit cu Luca, trăiești cu unul ca el. Eu nu cred că aș fi putut s-o fac. Nu cred că pot.

Întrezărisem fragmente din răul din Matteo în New York, când se oferise să-l omoare pe atacatorul Ariei ca să mă facă fericită pe mine, și după aceea, când ochii îi erau acoperiți de sânge, ca ai lui Luca. În privirea lui, nu a fost atunci regret sau vinovăție. Uneori mă gândeam că el era cel mai periculos dintre cei doi, pentru că deținea mai puțin controlul. Uneori mă

gândeam că ascundea cât de defect era cu personalitatea volubilă.

— O să găsim o rezolvare, Gianna, a spus Aria.

Știam că nu putea face nimic.

În seara aceea, nenorocitul de Matteo Vitiello a îndrăznit să mă sune. L-am ignorat. Nu existau șanse să vorbesc cu el. Nu după ceea ce făcuse. Dacă ar fi crezut că s-a terminat, dacă ar fi crezut că a câștigat, atunci ar fi trecut la următoarea victimă.

capitolul 4

MATTEO

Eram pregătit să se încheie fututa de zi. Întâi înmormântarea tatei, iar acum orele de discuții cu familiile Cavallaro și Scuderi despre modalitățile prin care să îi ținem la respect pe ruși și cum să le arătăm cine era șeful. Nu era ca și cum aș fi avut nevoie de timp să jelesc. Eu și Luca nu afișaserăm niciun sentiment de multă vreme, cu excepția disprețului și urii pentru tata, dar nu eram un fan al înmormântărilor și a tot ce implicau ele. Mai ales că să o văd pe mama vitregă plângând cu lacrimi de crocodil m-a călcat pe nervi. Chiar avea impresia că o credea cineva că îi lipsea soțul sadic? Probabil că a scuipat pe sicriul lui când nu se uita nimeni. Eu asta voisem să fac.

Singurul lucru bun din tot acest calvar fusese Gianna, care participase cu familia ei la înmormântare. Îmi ignorase apelurile de când aflase de căsătoria noastră, în urmă cu o săptămână, dar nu putea să mă

evite la nesfârșit. De fapt, abia așteptam prima noastră întâlnire între patru ochi. Adoram să o văd furioasă.

După întâlnire, eram pe motocicletă când am auzit pași în urma mea. M-am întors și l-am descoperit pe Luca fugind spre mine, cu telefonul lipit de ureche și cu o expresie furtunoasă pe față.

Înainte să apuc să-l întreb ce draci are-n cur, a lăsat telefonul și a spus:

— A sunat Cesare. Rușii atacă vila. Romero încearcă să scoată pe toată lumea în siguranță, dar sunt prea mulți atacatori.

— Unde sunt Gianna și Aria?

— Nu știu, în pula mea. Va trebui să luăm un elicopter.

L-am urmat pe Luca la mașina lui. N-ar fi trebuit să le lăsăm pe Aria și pe Gianna să plece în Hamptons fără noi. Crezuserăm că vor fi mai în siguranță acolo. Crezuserăm că dușmanii noștri ar ataca în oraș, unde erau atât de mulți membri din Outfit și Famiglia adunați să-l omagieze pe tata. Am fost idioți.

Luca a lovit volanul.

— O să vânez fiecare futut de rus dacă o rănește vreunul pe Aria.

— Îți voi fi alături, am spus.

Nu-mi păsa câți ruși trebuia să tai în bucățele ca să ajung la Gianna. Fir-ar ai dracului.

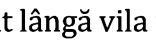

Când am aterizat lângă vila noastră din Hamptons, în sfârșit, eu și Luca n-am spus nimic. Amândoi știam că putea fi prea târziu.

— Sunt bine, i-am zis lui Luca.

Am ieșit din elicopter și am scos armele să ne asigurăm drumul până când am ajuns în holul vilei. Am scos cuțitul din gâtul unui dobitoc și m-am îndreptat de spate când unul dintre nenorociții de ruși a strigat din interior.

— O avem pe soția ta, Vitiello. Dacă vrei s-o vezi întreagă, ar fi bine să te oprești și să predai armele.

Luca s-a uitat spre mine.

— Nu face ceva stupid, Matteo.

— Nu ești singurul care are ceva de pierdut, am spus sumbru. Și Gianna e acolo.

Luca a aprobat din cap, apoi a înaintat încet. L-am urmat, stând câțiva pași în spate. Ochii mei au descoperit-o întâi pe Aria. Unul dintre adjuncții ruși, un distrus pe nume Vitali, îi ținea un cuțit la gât. Luca avea să-l omoare pe nenorocit.

— Deci asta e nevastă-ta, Vitiello? a întrebat Vitali, dar eu abia de-l mai ascultam.

Gianna era întinsă pe podea, cu o vânătaie uriașă pe frunte. Îmi dădeam seama că tremura, nu știam sigur dacă de frică sau de durere. Ochii ei albaștri i-au întâlnit pe ai mei. Un uriaș rus era deasupra ei. Dorința de a vărsa sânge mi-a cuprins trupul. Am răsucit cuțitele în mâini, încercând să decid ce parte a rusului să tai mai întâi, probabil mâna cu care o lovise.

Gianna nu și-a dezlipit privirea de pe mine, de parcă ar fi știut că aveam să fac ca totul să fie bine. Acum, că eram aici, nu aveam să las vreunul dintre acei cretini să o rănească. Și Dumnezeule, aveam să-i fac să plătească, să regrete ziua în care puseseră ochii pe Gianna, să-i fac să le pară rău de ziua în care se născuseră.

— Dă-i drumul, Vitali, a mârâit Luca.

— Nu prea cred, a zis Vitali cu accentul lui enervant. Ai luat ceva ce ne aparţine, Vitiello, şi acum eu am ceva de-al tău. Vreau să ştiu unde e.

Nu eram sigur ce făcuse nenorocitul din Bratva, pentru că ţineam privirea aţintită pe agresorul Giannei şi pe dobitocii din spatele lui, dar Luca a făcut un pas ameninţător înainte, apoi s-a oprit.

— Lăsaţi armele sau îi tai gâtul.

Când or zbura porcii, dobitocule.

S-a auzit o bufnitură, apoi alta. Privirea mi-a zburat la Luca, îşi lăsase la pământ armele. Nu-mi venea să cred. M-a privit cu pleoapele îngustate.

Serios? După expresia lui facială, era serios. Am lăsat încet cuţitele jos. Gianna a închis ochii de parcă ar fi crezut că totul s-a terminat. Nu era gata, nici pe departe. Nu înainte să ucid fiecare animal din încăpere şi să-i fac să regrete zilele în care se născuseră.

— Soţia ta are un gust delicios. Mă întreb dacă aşa e peste tot, a spus Vitali şi a tras-o pe Aria spre el de parcă urma să o sărute.

Îmi dădeam seama că lipseau câteva secunde până să atace Luca.

Dobitocul rus a împins cu pantoful în fundul Ariei şi a rânjit. Piciorul avea să fie al doilea lucru pe care aveam să-l tai şi aveam să-mi acord tot timpul din lume să-l omor.

Vitali a lins-o pe Aria pe bărbie. Ea arăta de parcă urma să vomite. Apoi a dus mâna la buzunarul din spate şi a scos un briceag. Unde naiba îl găsise? În clipa în care l-a înfipt în coapsa lui Vitali, am căzut în genunchi, am apucat arma cu mâna stângă şi pe unul dintre cuţite cu mâna dreaptă. Am tras patru gloanţe, unul după altul.

Două au străpuns gambele tâmpitului care o lovise pe Gianna, iar al treilea i-a rupt fiecare os din mâna dreaptă, al patrulea i-a spart craniul altui nenorocit. Am aruncat cuțitul în același timp. A străpuns ochiul rusului cu numărul trei.

Am năvălit spre Gianna, mi-am trecut brațele pe sub ea și am purtat-o pe margine, unde era protejată de un panou masiv de lemn. Am îngenunchiat în fața ei și am împușcat alt rus, apoi altul. Fața Giannei era lipită de genunchiul meu, iar eu mi-am pus palma pe vârful capului ei, mângâindu-i părul roșu sălbatic.

O femeie a strigat. Privirea mi-a rătăcit până când s-a concentrat pe Luca, cel care o legăna în brațe pe Aria, acum nemișcată. Am înghețat și inima a început să-mi bubuie în piept.

— Nu, a țipat aspru Gianna.

A încercat să se ridice, dar brațele i-au cedat și a căzut pe mine.

— Aria!

Mi-am pus brațul împrejurul ei și ea s-a uitat la mine cu groază.

— Ajut-o pe Aria! Ajut-o pe Aria! a șoptit.

A încercat iar să se ridice. Am ajutat-o, cu un braț în jurul taliei, dar n-am lăsat-o să meargă la sora ei. Luca părea că ar omorî pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie. Pe fața lui era o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată. Ducând o viață atât de dură, eu și Luca aveam potențialul de a ceda. Dar până acum nu crezusem că exista ceva pe planeta asta care chiar să-l dărâme pe Luca.

Gianna a început să plângă. I-am atins obrazul.

— Șșș. Aria va fi bine. Luca nu o va lăsa să moară.

De dragul tuturor, speram să am dreptate. Gianna s-a sprijinit de mine, cu mâinile apucându-mi cămașa. Am privit-o.

Când Aria a deschis ochii în sfârșit, Gianna a lăsat să-i scape un oftat și și-a cufundat fața la pieptul meu. I-am cuprins capul, apoi l-am șters cu o sărutare. Nu a reacționat. Probabil că era în stare de șoc.

— Cum sunt Gianna, Lily și Fabi? a întrebat stins Aria.

Gianna a ridicat capul, dar nu s-a desprins de mine.

— Bine.

Luca a ridicat-o pe Aria în brațe și după ceva conversație, a purtat-o pe scări către unul dintre dormitoare. Doctorul era deja pe drum.

Gianna a încercat să stea nesprijinită, dar s-a clătinat și a trebuit să se prindă de brațul meu. I-a fugit privirea puțin, până să se concentreze iar asupra mea. Nu a spus nimic, doar m-a fixat. I-am șters ușor vânătaia de pe frunte cu vârfurile degetelor.

— Doar acolo ești rănită?

A ridicat din umeri, apoi a tresărit.

— Mă doare într-o parte. Și coastele.

— Hei, Matteo, ce zici de nemernicul ăsta? a întrebat Romeo, împingându-l pe rusul care o lovise pe Gianna.

— E singurul supraviețuitor?

— Mai e cel puțin unul, a spus Romero.

— Bun. Ăsta-i al meu. O să-l interoghez.

— Ăla e tipul care m-a lovit la cap, a spus încetișor Gianna.

— Știu.

Mi-a căutat privirea, dar nu eram sigur ce căuta să vadă. Ochii i s-au închis un moment, dar i-a deschis repede la loc.

— Trebuie să te întinzi, am spus.

Nici măcar nu a încercat se împotrivească, ceea ce era un semn rău. Am apucat-o mai strâns și am condus-o spre scări.

— Matteo? m-a strigat Romero.

M-am uitat peste umăr la el și la ceilalți bărbați.

— Mă întorc imediat. Scapă de cadavre și du-i pe cei doi ruși vii jos, la subsol.

Romero a aprobat din cap.

— În regulă.

Apoi privirea i-a alunecat spre cadavrul lui Cesare, întins pe jos. Nu mai puteam face nimic pentru el. Îl știam de multă vreme. Fusese un soldat bun, loial. Avea să vină și timpul potrivit să-l jelim, dar nu acum.

Am ajutat-o pe Gianna să urce scările și am cam cărat-o pe coridor, spre dormitoarele de oaspeți. Tare voiam să o duc în camera în care dormeam eu când eram la vilă, dar nu voiam să mă cert cu ea, nu înainte să fie și Gianna în stare să se opună. S-a întins pe pat și a închis ochii cu un mormăit.

M-am aplecat deasupra ei.

— Vreau să mă uit la coastele tale. Nu mă lovi.

A întredeschis ochii, iar o urmă de zâmbet i-a apărut pe buze. M-am întrebat dacă era din cauza loviturii sau dacă în sfârșit se împăcase cu inevitabila noastră căsătorie.

I-am ridicat tricoul, dezvăluind un centimetru din pielea palidă, dar am văzut primele vânătăi înainte să-mi vină alte idei. Una mare era pe talie și două mai mici

pe cutia toracică. Cu blândețe, am apăsat pe vânătaia de pe talie, dar s-a ferit de atingerea mea cu un șuierat.

— Băga-mi-aș. Doare.

Am strâns din dinți. Abia așteptam să mă duc la subsol și să stau de vorbă cu distrusul care o rănise. Mi-am strecurat mâinile mai sus, urmărindu-i ușor coastele.

S-a cutremurat.

— Ce faci?

— Vreau să văd dacă ai coastele rupte, i-am zis.

— Vrei să profiți de ocazie ca să mă pipăi, recunoaște.

Încercarea ei de umor era sabotată de vocea tremurândă, dar am decis să intru în joc. Nu trebuia să știe că mă gândeam la o modalitate prin care să-i prelungesc suferința atacatorului ei. Am zâmbit.

— Vom fi căsătoriți în mai puțin de un an și-atunci o să te pot pipăi când și unde vreau.

Zâmbetul i-a înghețat și s-a întors, închizând ochii. Poate că încă nu se împăcase cu ideea căsătoriei noastre...

M-am îndreptat.

— Trebuie să mă duc înapoi jos. Îți trimit medicul după ce termină cu sora ta. Ar trebui să te odihnești. Nu te plimba prin casă.

Nu a deschis ochii, nu mi-a dat vreun semn că m-ar fi auzit. Am ieșit și am închis ușa. Doctorul se îndrepta în direcția mea, urmat la câțiva pași de una dintre asistentele sale, o tânără al cărei nume îl tot uitam.

— Unde e Aria? a întrebat cu vocea răgușită de fumător care le suda.

Am arătat spre dormitorul matrimonial.

— Când termini cu ea, uită-te și la Gianna. Nu cred că e rănită grav, dar vreau să fim siguri.

A dat scurt din cap, fără să încetinească. Nimeni nu voia să-l facă pe Luca să aștepte.

— Sună-mă înainte să intri. Vreau să fiu acolo când o consulți pe Gianna.

Medicul avea peste șaizeci de ani, dar asta nu însemna că-l voiam singur cu Gianna, nu după ce aproape că o pierdusem. S-a oprit scurt, iar ochii decolorați i s-au oprit asupra mea.

— E a ta?

— Da.

A dat simplu din cap, apoi și-a continuat drumul spre dormitorul matrimonial. M-am întors și-am început să cobor scările.

Când am pus piciorul la subsol, cei doi supraviețuitori ruși erau legați de scaune. Tito, unul dintre cei mai buni executanți ai noștri, se sprijinea de un perete, cu brațele încrucișate. Romero îi stătea alături. Un alt soldat, Nino, atașase o perfuzie dobitocului pe care urma să-l fac praf. Celălalt rus era într-o formă puțin mai bună și nu avea nevoie de vreo transfuzie – deocamdată. Odată ce Tito avea să-și pună mâinile pe sărmanul nenorocit și asta avea să se schimbe.

Tito s-a îndreptat și a înclinat din cap.

— Sper că n-ați început deja, am zis.

— Te-am așteptat pe tine, a răspuns Tito.

— Pare că Tito și-a început deja treaba? a întrebat Nino nerăbdător.

Copilul avea o fascinație bolnavă față de tortură.

— Bun.

M-am aplecat către atacatorul Giannei. I-au sclipit ochii.

— Care e numele tău? l-am întrebat.

— Du-te-n pula mea, a spus într-o engleză cu accent puternic.

Am zâmbit la Tito, Romero și Nino. Apoi mi-am scos cuțitul din teacă și l-am ținut astfel încât nenorocitul rus să-l poată admira.

— Ești sigur că nu vrei să-mi spui numele tău?

Mi-a scuipat la picioare.

— Unde-i curva aia roșcată? Pizda ei mă chema.

Nino i-a făcut semn cu capul lui Romero, zâmbind nerăbdător. Tito își scosese și el cuțitul și îl ștergea de blugi.

— Cuvinte dure, venind de la un mort, am spus calm.

— Nu-ți voi spune nimic.

— Așa zic toți.

M-am apropiat.

— Să vedem cât de dur ești cu-adevărat. Cel mai mult mi-a luat douăzeci de minute ca să obțin numele cuiva.

L-am lovit cu pumnul în lateral, chiar peste rinichiul drept. În vreme ce s-a chinuit să respire, i-am făcut semn lui Nino să își înceapă lucrul la celălalt imbecil rus.

Douăsprezece minute mai târziu, aflasem că numele bărbatului din fața mea era Boris și că lucrase șase ani pentru cei din Bratva din New York, că înainte fusese în Sankt Petersburg. Încă ezita să-mi dea mai mult decât informațiile de bază. Am făcut o pauză, uitându-mă în jos, la fața lui acoperită de sânge.

— Ești sigur că nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

A tușit, iar sângele i-a picurat pe tricou.

— Du-te-n pula mea.

— Eu pot continua toată noaptea, dar îți promit că n-o să fie drăguț.

GIANNA

M-am plictisit așteptându-l pe doctor. Nu mă mai simțeam amețită și abia de-am tresărit când m-am îndreptat. Și să fiu sinceră, mă speria să stau singură după tot ce s-a întâmplat azi. Am fost sigură că urma să murim toate și corpul meu încă nu se convinsese de contrariu. Pulsul mi-era rapid și ocazional transpiram. Toate pentru că mafia avea ceva de împărțit cu cei din Bratva.

Am ieșit din cameră și-am ezitat pe coridor. Privirea mea a rătăcit spre capătul holului, acolo unde era dormitorul matrimonial. Probabil că Luca și doctorul încă se îngrijeau de Aria. M-ar fi trimis de acolo dacă aș fi încercat să intru sau, mai rău, m-ar fi încuiat în dormitorul de oaspeți ca să nu pot colinda prin casă. Așa că am decis să plec să îi caut pe Lily și Fabi în schimb. Am scos telefonul din buzunar și i-am trimis un mesaj surorii mele.

UNDE EȘTI?

În loc să răspundă, o ușă s-a deschis și de după ea, a răsărit capul blond al lui Lily. Fața îi era umflată de plâns și ochii îi erau mari și temători. Când privirea i s-a oprit asupra mea, a fugit spre mine și m-a cuprins în brațe.

— Unde-i Fabi? am întrebat-o când mi-am recăpătat suflarea.

Coastele mă dureau crunt de la îmbrățișare, dar nu voiam să știe că sunt rănită. Părea la fel de îngrozită ca mine.

— Doarme. I-au dat un fel de pastilă de dormit pentru că avea o cădere emoțională.

S-a uitat la mine.

— Mi-a fost atât de frică, Gianna. Am crezut că vom muri cu toții, dar Romero ne-a protejat pe mine și pe Fabi.

Obrajii i s-au înroșit. Pasiunea ei pentru Romero crescuse rapid în ultimele luni. Nu aveam curajul să-i spun ce om trebuie să fi fost dacă Luca l-a ales ca protector al Ariei. Lily avea să-și dea seama curând că eram înconjurate de băieți răi, nu de cavaleri în armuri strălucitoare.

— Și Aria? Romero a spus doar că ea va fi bine când ne-a lăsat pe mine și pe Fabi în cameră și ne-a spus să nu umblăm prin casă pentru că e prea periculos.

— A fost împușcată în umăr, dar doctorul are grijă de ea. Va fi bine.

Asta sperasem. Privirea mi-a fugit iar spre dormitorul matrimonial.

Trebuia să încerc să mă strecor acolo mai târziu, după ce plecau doctorul și Luca.

— Du-te înapoi în camera ta, mă întorc imediat.

M-am întors să plec, dar Lily m-a urmat ca un cățeluș pierdut.

— Unde te duci? a întrebat.

— Jos. Vreau să văd stricăciunile.

— Vin cu tine.

Am oftat. Aria i-ar fi spus „nu" surorii noastre, dar ar fi fost ipocrit din partea mea să-i spun lui Lily să fie cuminte când eu rareori făceam ce mi se spunea. Lily nu mai era mică.

— În regulă, dar taci și stai departe de bărbați.

Lily a dat ochii peste cap.

— Nu sunt interesată de ei.

Chiar nu voiam să fiu nevoită să-i explic lui Luca despre cum am fost nevoită să-i omor unul dintre oameni pentru că o atinsese pe Lily. Bineînțeles, întâi ar fi trebuit să descopăr o modalitate prin care să-l omor. Am pornit pe scări în jos. Holul de la intrare era dezastru. Pe jos era numai sânge și sticlă spartă. Cel puțin cadavrele dispăruseră, dar o urmă de sânge ducea la un morman de ruși morți. Speram să nu-l fi tratat așa și pe Umberto. Mi s-a strâns inima, dar m-am împotrivit tristeții. Umberto alesese această viață. Moartea era parte din joc.

Am blocat privirea lui Lily spre cadavre și am tras-o spre sufragerie, care nici ea nu arăta mai bine.

Canapelele albe aveau nevoie, cu siguranță, să fie înlocuite. Niciun înălbitor din lume nu cred că ar fi scos petele. Lily a scos un sunet agitat și am tras-o mai departe, deja regretând că îi permisesem să vină cu mine. Doi bărbați erau la o pauză de țigară pe terasă și s-au uitat spre noi când am trecut. Nu păreau deranjați de sânge. Am întețit pasul.

— Hei, a protestat Lily, dar am ignorat-o.

Dacă aș fi fost de una singură, nu mi-ar fi păsat, dar nu voiam să o pun în pericol pe sora mea.

Ne-am îndreptat spre spatele casei, acolo unde era bucătăria, și era să ne izbim de un alt bărbat.

— Vedeți pe unde mergeți, a zis, apoi a făcut o pauză ca să se uite cu-adevărat la noi.

Nu-l știam și nu mă interesa deloc să aflu mai multe despre el.

Am împins-o pe Lily ca să trecem de el. Privirea lui ne-a urmărit pe tot drumul până-n fundul coridorului. Când am luat colțul, am ajuns față-n față cu o ușă metalică ce fusese lăsată întredeschisă. Un urlet de durere a ieșit de dedesubt și m-a făcut să tresar.

Lily m-a prins de braț, cu ochii albaștri măriți.

— Ce-a fost asta?

Am înghițit. Cam aveam idee despre ce se întâmpla, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu știu.

Am făcut un pas mai aproape de ușă, apoi am ezitat. Nu o puteam lua cu mine pe Lily, dar nici nu o puteam lăsa singură pe hol când erau atâția dubioși în jur. Am deschis ușa și am tras cu ochiul la scările lungi și întunecate. Se revărsa lumină de undeva de la subsol. Lily stătea aproape lipită de spatele meu, respirându-mi fierbinte în ceafă.

— Nu vrei să cobori acolo, așa-i? a șoptit ea.

— Ba da, dar tu rămâi pe scări.

Lily m-a mai urmat câteva trepte, după care i-am aruncat o privire amenințătoare.

— Stai aici. Promite-mi.

Un alt urlet de jos. Lily a tresărit.

— Bine. Promit.

Nu eram sigură că vorbea serios, dar părea destul de speriată încât să fiu dispusă să-mi asum riscul. M-am strecurat pe treptele rămase, dar m-am oprit la ultima, speriată de ce aș fi putut să văd. Expirând, am pășit și am văzut că sunt într-un subsol imens. Bila mi-a ajuns în gât.

Nu eram proastă. Știam ce făcea mafia dușmanilor, mai ales dacă voia să obțină informații de la ei, dar să auzi istorisiri și chiar să ajungi față-n față cu realitatea înfiorătoare erau două lucruri foarte diferite.

Mi-am sprijinit mâna de peretele aspru, cu degetele prinzând marginea dură. Doi bărbați erau legați de scaune. Matteo și un tip musculos, înalt, păreau să se ocupe de obținerea informațiilor de la ei, în vreme ce Romero aștepta, dar probabil că își făcuse partea lui din tortură pentru că mâinile îi erau pline de sânge, la fel ca hainele. Dar asta nu era nimic față de cum arăta Matteo. Cămașa lui albă era acoperită de sânge, iar mânecile rulate lăsau să se vadă o piele plină și ea de sânge. Era numai roșu și roșu ,și iar roșu, în atât de multe nuanțe. Dar cel mai rău, Dumnezeule, cel mai rău lucru era fața lui. Nu exprima nici milă, nici îndurare, nimic. Nu era nici entuziasm sau nerăbdare, de asta încercam să mă agăț. Măcar nu-l excita ceea ce făcea. Nu părea să simtă nimic, conform expresiei lui.

Mereu am știut că atitudinea lui jovială, jucăușă și de flirt era o mască pentru a acoperi adevărul urât, dar din nou, să știu și să mi se confirme ce știu într-un mod atât de brutal erau două chestiuni tare diferite. Poate că, dacă aș fi fost mai naivă, m-aș fi putut convinge că Matteo făcea asta pentru că azi își îngropase tatăl, pentru că suferea și avea nevoie să lase durerea să se exprime, dar știam că nu era așa. Asta era munca obișnuită în mafie. Doliul nu avea nimic de-a face cu ea.

Unul dintre rușii legați era bărbatul care mă rănise și știam că de asta îl alesese Matteo drept victimă.

Mereu voisem să ies din lumea în care mă născusem, îl lumea asta futută și violentă pe care o știam, dar în clipa asta am luat decizia de a fugi cu

adevărat. Indiferent de cost, indiferent ce ar fi presupus și ce ar fi trebuit să fac, aveam să scap din acest iad. Cum ar fi putut cineva să vrea să stea după ce vedea așa ceva?

Știam că oamenii se obișnuiau cu astfel de lucruri, dar eu nu voiam să mă obișnuiesc. Deja îmi dădeam seama că mă deranja tot mai puțin sângele de fiecare dată când îl vedeam. Cât mai dura până când nu m-ar mai fi afectat vederea cuiva torturat? Cât mai dura până când vocea din capul meu, care spunea că nenorocitul rus merita tot ce i se întâmpla și mi-ar fi făcut la fel dacă ar fi avut ocazia, s-ar fi transformat dintr-o șoaptă subtilă într-un strigăt?

Ceva mi-a atins brațul și m-am ferit, abia abținându-mă să nu strig de uimire. Lily stătea alături de mine și apoi totul s-a desfășurat cu repeziciune. Am deschis gura ca s-o trimit înapoi sus, dar în același timp i-a aterizat privirea pe scena din mijlocul încăperii și am știut că lucrurile aveau să degenereze. O mai auzisem pe Lily țipând și înainte, dar fusese nimic în comparație cu sunetul care i-a ieșit de pe buze în clipa în care a văzut sângele și pe cei doi bărbați care-l pierduseră. Am presupus că era ceva apropiat de sunetele pe care le scoteau mielușeii pufoși când erau măcelăriți.

M-am ferit de Lily. Ochii i s-au mărit, apoi i s-au dilatat pupilele, fața ei adoptând o expresie care mă îngrozea de-a dreptul. Toate privirile s-au întors spre noi. Matteo i-a dat drumul rusului, a mijit ochii spre mine de parcă eu făceam ceva greșit. Lily a continuat să țipe, o tânguire ascuțită care mi-a ridicat firele de pe ceafă.

— Romero! a mârâit Matteo, dând din cap spre sora mea. Ai grijă de Liliana.

Romero a înaintat spre noi. Înalt și impunător.

Lily îl plăcuse mereu, dar acum nu mai putea vedea altceva decât criminalul din el. Mâinile îi erau roșii. Roșii de la sânge, iar Lily o luase complet razna. Nu puteam face decât să mă holbez. Eram incapabilă să mă mișc. Undeva, în fundalul minții mele, o voce îmi spunea să vorbesc cu sora mea, să încerc să o calmez, să fac ceva, *orice*, dar vocea aceea a fost înecată de zgomotul static care-mi umplea capul.

Ușa de metal s-a izbit de perete deasupra capetelor noastre și Luca a apărut brusc.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Nimeni nu i-a răspuns.

Romero îi vorbea liniștitor surorii mele.

— Liniștește-te, Lily. Totul e în regulă.

Serios? Scena din fața noastră spunea o cu totul altă poveste. Nimic nu era în regulă în privința asta.

Bineînțeles, Lily nu putea fi calmată. Romero a apucat-o de braț și Luca a vrut să-l ajute, însă ea se împotrivea ca un animal. Cum putea să se lupte cu doi bărbați o fată așa slăbuță?

Romero și-a întins brațele peste pieptul ei, prinzându-i brațele în lateral, dar asta nu a oprit-o pe Lily de la a-l lovi cu picioarele și pe el, și totul în jurul ei, și tot nu s-a oprit din țipat din străfundul rărunchilor.

— Fă-o să tacă! O s-o audă Aria, a mârâit Luca.

A încercat să o apuce de picioare, dar ea s-a smucit și l-a pocnit în bărbie. El s-a împleticit în spate, mai mult de uimire decât de altceva. Sigur că ar fi supus-o cu ușurință dacă n-ar fi fost atât de atenți să n-o rănească. Am făcut un pas în direcția lor, îngrijorată că ar fi putut să renunțe la atitudinea blândă, dar pământul s-a mișcat sub mine și a trebuit să mă sprijin de perete.

— Lily, am spus. Lily, încetează.

Nici măcar nu m-a auzit.

Tipul înalt și musculos a făcut câțiva pași spre ei de parcă ar fi vrut să intervină, dar Matteo l-am împins.

— Nu. Nu te băga.

Uitasem de Matteo, dar reușise să se cureţe pe mâini cât o privisem pe Lily. Încă erau roz, dar măcar nu mai erau mânjite cu sânge. Privirea lui s-a oprit asupra mea, dar a trebuit să-mi feresc ochii. Nu-i puteam înfrunta privirea acum. Aveam sentimentul că nu eram departe să fac o fază exact ca Lily și s-o iau și eu razna de tot. Mirosul ca de cupru al sângelui atârna în aer ca o ceață, îmi înfunda gâtul și nasul și părea să mi se impregneze în piele, să se adâncească în corpul meu adânc, alături de imaginile îngrozitoare.

Lily a reușit să lovească în perete, făcându-l pe Romero să se împleticească în spate, să-și piardă echilibrul și să aterizeze pe spate, cu Lily deasupra. El a mormăit și-a scăpat-o din strânsoare pe sora mea. Ea s-a ridicat în picioare, cu o expresie de animal hăituit. A părut să se uite direct prin mine.

— Lily, calmează-te, am încercat din nou.

A vrut să treacă de Matteo, însă el a fost prea rapid. A apucat-o de încheietură și a cuprins-o cu brațul de mijloc. Apoi ea a ajuns brusc pe spate, iar el îngenunchea pe picioarele ei și îi țineam mâinile țintuite deasupra capului. Luca s-a îndreptat spre ei cu o seringă în mână. Asta era ultima picătură.

M-am împleticit spre ei, în ciuda picioarelor mele nesigure.

— Nu-i faceți rău! am scuipat. Nu-ndrăzniți să îi faceți rău, la naiba!

— Încerc din răsputeri să nu-i fac rău, dar nici ea nu mă ajută deloc. Luca, acum! a strigat Matteo din locul pe care-l ocupa deasupra surorii mele.

I-am blocat calea lui Luca.

— Ce-i aia? am arătat spre seringă.

— Ceva să o calmeze, a spus Matteo.

— Dă-te din calea mea.

Luca m-a atins în trecere, a îngenuncheat lângă sora mea care încă se zbătea să scape de Matteo și i-a înfipt acul în braț. Nu a durat mult până ce ea a tăcut și a încetat să se mai zbată. Matteo i-a dat drumul încheieturii și s-a ridicat. Lily a scâncit și s-a făcut ghem, apoi a început să plângă încetișor.

— Sper să ardeți cu toții în iad, am șoptit dur când m-am pus lângă ea în genunchi ca să o mângâi pe păr.

Matteo m-a privit întunecat. Pe gâtul lui erau câteva picături de sânge; păreau să fie singurele lucruri pe care le puteam vedea.

Unul dintre ruși a început să râdă. O clipă, am luat în calcul să-i dau una. Nici nu eram sigură cum de mai era în stare să scoată vreun sunet, la cum arăta.

Matteo s-a grăbit să se pună direct în fața lui.

— Taci, în pula mea, sau jur că îți tai pula-n bucățele și te oblig să privești.

— Romero, du-o pe Liliana în camera ei și spune-i doctorului să o verifice, a poruncit Luca, adoptând deja vocea de om de afaceri.

Romero a ridicat-o în brațe pe Lily, iar ea și-a lipit fața de pieptul lui și a suspinat. El era ultima persoană care ar fi trebuit să o liniștească. El era unul dintre motivele pentru care se crizase ea, în primul rând. Poate că ea nici nu-și dădea seama cine o ținea în brațe.

M-am ridicat și eu, ca să-i urmez. Nu aveam să-mi las sora singură cu niciunul dintre ei. Luca mi-a prins încheietura.

— Stai să-ți spun ceva.

— Dă-mi drumul! am trântit, dar el nu s-a clintit.

Matteo l-a apucat pe Luca de antebraț.

— Las-o să plece.

El și Luca s-au privit o clipă și-apoi am fost în sfârșit liberă, însă Matteo bloca scările. Încă nu mă puteam uita la fața lui. În schimb, l-am privit pe Luca.

— Trebuie să merg la Lily. Poate n-ați observat, dar a avut o cădere nervoasă din cauza voastră, degeneraților.

— O să-i treacă, a spus Luca disprețuitor.

— Tu te auzi? Mi se face rău. Lily n-o să treacă niciodată peste ce a văzut astăzi. Probabil că o să aibă dracului coșmaruri ani la rând din cauza voastră.

Luca a zâmbit rece.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe tine, pentru că am impresia că ea a ajuns aici doar pentru că te-a urmat pe tine.

— Luca, a spus Matteo amenințător. Nu a fost vina Giannei.

Era vina mea, cel puțin parțial, dar nu aveam să o recunosc vreodată în fața lor. Dacă n-ar fi fost afacerile lor bolnave, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea. Am decis să trec pe modul de atac.

— Mă întreb ce va spune Aria când va afla ce s-a întâmplat.

Luca a mijit ochii.

— Nu-i vei spune.

— Oh, nu? am întrebat.

Nu aveam absolut nicio intenție să îi spun. Nu avea nevoie de bagaj suplimentar, dar Luca nu trebuia să știe

asta. Matteo s-a pus între mine și fratele lui și mi-a atins brațele. M-am smucit de parcă m-ar fi ars.

— Nu mă mai atinge vreodată.

— Chiar nu știu ce vezi la ea, a zis Luca.

— Luca, n-o mai provoca, i-a șuierat Matteo, apoi și-a întors privirea întunecată spre mine. Nu îi poți spune Ariei. Nu va ajuta la nimic, doar o va face să se simtă și mai rău.

— Poate va decide să-l părăsească.

Am dat din cap spre Luca.

— Aria nu mă va părăsi vreodată, a spus Luca încet. Azi a încasat un glonț pentru mine. Aproape am pierdut-o. N-o voi mai pierde iar. Și nu te voi lăsa să strici lucrurile dintre noi.

Cel mai rău era că știam că avea dreptate când spunea că Aria nu-l va părăsi, nici când i-aș fi spus ce văzusem azi. Nu e ca și cum ea nu știa ce fel de om era Luca și ce fel de lucruri făceau oamenii lui la ordinele sale. Mai omorâse și torturase pentru ea și înainte, și ea tot îl iubea. Cumva, putea să uite de monstru și să vadă doar bărbatul din el când era cu Luca. Eram destul de sigură că eu n-aș fi putut să o fac. Abia puteam să înfrunt privirea lui Matteo.

— Nu-i voi spune, am zis în cele din urmă. Dar nu pentru tine. O fac pentru ea. Vreau să o văd fericită.

Și din cine știe ce motiv futut, Luca o făcea fericită, mai fericită decât o văzusem vreodată. De dragul ei, aveam să mă prefac. Luca s-a întors spre Matteo.

— Du-o în camera ei și asigură-te că stă acolo până vine familia Scuderi să le ia. Nu vreau să mai facă vreo scenă.

M-am abținut de la un comentariu sarcastic.

— Vreau să o văd pe Aria. Are nevoie de mine.

Îmi dădeam seama că Luca voia să-mi spună „nu", dar m-a luat prin surprindere când a zis:

— Poți să stai cu ea când nu sunt eu în preajmă.

— Nu-i ca și cum sunt nerăbdătoare să fiu în aceeași încăpere cu tine.

— Haide, Gianna.

Matteo m-a prins de braț și nu m-a eliberat nici când am protestat. M-a condus în sus, pe scările de la subsol, apoi pe holul lung și sus pe trepte. Nu ne-am vorbit până ce n-am ajuns în camera mea și m-am smucit să mă eliberez din strânsoare.

Privirea mea a rătăcit asupra mâinilor lui roz și a cămășii acoperite de sânge. Matteo mi-a urmat privirea, făcând o grimasă.

— Mă duc să mă schimb.

— Nu te deranja. Nu voi uita niciodată ce am văzut.

Matteo a pornit spre mine și eu m-am ținut tare, în ciuda dorinței corpului meu de a fugi.

— Ești deșteaptă, Gianna. Nu-mi spune că nu știai ce facem în spatele ușilor închise. Crede-mă, nici cei din Outfit nu se ocupă de dușmani cu mănușele de copii.

— Știu. De asta detest tot ce ține de mafie. Și ai dreptate, n-am fost surprinsă de ceea ce am văzut astăzi. Doar mi-a confirmat ce știam de la început.

— Ce anume?

— Că ești un animal bolnav și că mai degrabă aș muri decât să mă mărit cu tine.

Matteo m-a tras aproape, iar privirea lui intensă mă ardea.

— Poate crezi că ai putea trăi în lumea normală, poate crezi că te-ai putea vedea cu un tip normal, dar te-ai plictisi, Gianna. Poate nu vrei să recunoști, dar te excită să fii cu cineva ca mine. Dacă un tip normal îți spune că ar ucide și ar tortura pentru a te proteja, ar minți, în cel mai bun caz ar exagera, dar eu fac o promisiune de care pot să mă țin.

— Dă-mi drumul, am trântit.

Mi-a dat, apoi mi-a zâmbit ca un rechin și s-a îndreptat spre ușă.

— Voi încuia ușa. Luca te va descuia când te va lua la Aria.

— Deci te întorci să-l torturezi pe tipul ăla?

Privirea lui Matteo a sclipit de la o emoție pe care n-am putut să o identific.

— Poate. Sunt un animal bolnav, ai uitat?

A ieșit.

— Dar poate că-l voi lăsa pe Luca să se distreze un pic înainte cu rușii.

Privirea lui a zăbovit încă o clipă asupra mea, după care a închis ușa și a încuiat-o. M-am întins după o vază alăturată și am aruncat-o spre ușă, acolo unde s-a spart și s-a împrăștiat pe podea.

Am strâns din ochi, făcându-mi o promisiune hotărâtă să o respect. Aveam să scap înainte de nunta mea cu Matteo. Aveam să las în urmă viața asta și să nu mă mai întorc niciodată. Urma să încerc să duc o viață obișnuită, decentă și onestă.

După aceea, m-am simțit mai calmă, chiar dacă știam că era aproape imposibil să scap de mafie. Era nevoie de un plan și de ajutor, dar încă aveam zece luni rămase până la nuntă. Destul timp.

Mai târziu, când Luca m-a luat și m-a dus la Aria, nici măcar n-am încercat să-l provoc. L-am ignorat chiar și când m-a avertizat iar să nu-i spun Ariei despre subsol. Nu avea de ce să-și facă griji. Nu o puteam împovăra pe Aria cu adevărul, nu când încă trebuia să trăiască în lumea asta și alături de Luca.

capitolul 5

GIANNA

-Ești așa de frumoasă, a spus Lily din locul pe care-l ocupa pe patul meu din dormitorul de oaspeți a vilei Vitiello din Hamptons.

Cel puțin nu mai era aceeași cameră ca data trecută. A trebuit să-mi suprim un tremur când m-am gândit la acea zi și la tot sângele pe care îl văzusem.

Mi-am privit reflexia. Mama îmi alesese rochia pentru că refuzasem să merg cu ea la cumpărături pentru petrecerea mea de logodnă. Era o rochie surprinzător de frumoasă, care nu mă făcea să arăt ca o parașută. Încă mă cutremuram când îmi aminteam rochia de panaramă pe care o aleseseră pentru Aria când se logodise cu Luca.

Rochia mea era verde închis, culoarea mea preferată. Eram surprinsă că mama știa atâtea despre mine sau poate că Lily o ajutase în secret. Jos era evazată și îmi atingea genunchii. Cu siguranță modestă. Poate că tata se gândise că eram destul de rea și că nu aveam

nevoie de o ținută de curvă ca să evidențiez asta și mai mult.

— Nu știu de ce se deranjează, am spus. Ei știu că nu vreau să sărbătoresc logodna cu Matteo. Nu vreau să mă mărit cu el.

— Așa e tradiția.

Lily își frământa mâinile în poală, emoționată. Înăbușindu-mi propriile sentimente, m-am îndreptat spre ea și m-am așezat. Nici măcar nu a ridicat privirea, dar buza de jos îi tremura.

— Hei, ești bine?

A scuturat puțin din cap.

— Știu că e stupid, dar mi-e cam frică.

— De Luca, Matteo și Romero?

— Îmi pare rău.

Am cuprins-o cu brațele.

— De ce îți pare rău? E perfect natural să îți fie frică de ei după ce ai văzut în septembrie.

S-a înfiorat.

— Nu-mi pot scoate asta din cap. O visez aproape în fiecare noapte.

Trecuseră două luni de la acea zi și aproape în fiecare noapte mă trezea cu țipetele ei, după care se băga în patul meu.

— Ție nu ți-ar face niciodată rău, Lily. Noi suntem fete, mereu vor dori să ne protejeze de rele.

Era comic că le luam apărarea, dar aș fi făcut orice ca să o calmez pe Lily.

— Știu, a inspirat profund. Sper să n-o iau razna ca data trecută. Tata ar fi atât de furios dacă aș cauza vreo scenă.

Am pupat-o pe obraz.

— Nu vei face. Voi fi alături de tine. Și Aria va fi acolo. Totul va fi bine.

Cineva a bătut la ușă și înainte să apuc să răspund, Fabi și-a strecurat capul înăuntru, cu privirea când la mine, când la Lily.

— Vorbiți ca fetele?

— Da, a spus Lily în același timp în care eu am spus nu.

Fabi a mijit ochii și a intrat în cameră. Era drăguț în smoking.

— Tata m-a trimis să-ți spun că toată lumea așteaptă.

Și-a îndreptat umerii, ridicând puțin mai sus bărbia. Fabi împlinise zece ani în urmă cu câteva zile și-n câțiva ani avea să își înceapă procesul de inițiere. Eram bucuroasă că probabil nu aveam să apuc să-mi văd fratele bun și drăguț devenind un ucigaș.

— Ești gata? am întrebat-o pe Lily, care a dat rapid din cap, deși ochii ei spuneau o altă poveste.

Am înțeles-o prea bine.

Fabi s-a tras de guler, care părea cam strâns de la distanță.

— Lily ar trebui să vină cu mine, ca tu să intri singură.

Lily a încremenit. Se lipise de mine de când puseserăm piciorul în vilă, în acea dimineață. Nu eram sigură de ce Luca și Matteo insistaseră să sărbătorim în New York și, mai rău, chiar în locul unde Lily îi văzuse pe Romero și Matteo torturând un rus, dar acum era prea târziu. Până acum reușiserăm să-i evităm complet. Încă nu o văzusem pe Aria.

— Nu. Nu-mi pasă ce vrea tata. Eu și Lily vom coborî împreună.

Fabi și-a mușcat buza.

— Tata va fi furios.

M-am ridicat, trăgând-o pe Lily după mine.

— Îi va trece.

Nu avea să facă o criză în fața tuturor celor din New York. Pedeapsa lui avea să aștepte până ne întorceam în Chicago. Alături de Lily și Fabi, am pornit spre scări și strânsoarea lui Lily pe mâna mea devenea tot mai mare cu fiecare pas făcut. Când am trecut pe lângă holul de la intrare, ochii ei s-au dus spre locul unde era intrarea la subsol. S-a înfiorat. Din sufragerie veneau glasuri și ne-am îndreptat spre ușă, cu tocurile sunând pe podeaua de marmură, o podea care fusese pătată de sânge cu două luni în urmă. Am încercat să uit ce văzusem în acea zi. Trebuia să mă concentrez pe prezent dacă nu voiam ca lucrurile să se încheie prost.

Nu era o petrecere mare, dar fuseseră invitați cei mai importanți membri din Famiglia din New York și din Outfit. Eram decisă să mă comport exemplar azi. Nu voiam ca tata să creadă că mă gândeam la modalități de a fugi și să-mi mărească numărul paznicilor.

În clipa în care am intrat în sufragerie, am știut că puteam să-mi iau la revedere de la acel plan. Lily a lăsat să-i scape un sunet din gât, iar unghiile ei au început să-mi sape în palmă. Tata vorbea cu Dante Cavallaro, Luca și Matteo, în vreme ce în jurul lor stăteau ceilalți bărbați, precum și Aria, mama, mama vitregă a lui Matteo, Nina Vitiello. Tata a mijit ochii imediat ce m-a văzut cu Lily. Fabi s-a dus repede spre el și tata s-a încruntat, probabil certându-l pe sub mustață.

Matteo mă privea intens. Era îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă.

— Gianna, a spus tata cu o voce ascuțită. Te aşteptam.

Toți aşteptau să merg la tata, ca să mă poată da lui Matteo, şi aşa aş fi făcut dacă Lily n-ar fi început să tremure lângă mine la vederea lui Matteo, Romero şi Luca.

Ea m-a privit cu o umbră de frică pe față. Nu voiam ca tata, cu-atât mai puțin oricine altcineva, să ştie de ce era îngrozită. Tata avea să fie furios. Poate chiar avea să o lovească, iar Lily chiar nu avea nevoie de o altă experiență negativă. Se chinuise deja destul în ultimele luni.

Îngheţase lângă mine.

— Gianna, încetează tâmpenia asta şi treci aici, a mormăit tata.

Aria a păşit spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am schimbat o privire cu Lily. Până acum nu îi spuseserăm nimic Ariei, dar ar fi fost greu să explic comportamentul ciudat al lui Lily.

— E poveste lungă, am zis. Poți tu să o iei de mână pe Lily?

Dar tata se enervase deja. A venit spre mine şi m-a apucat de încheietură cu o strânsoare zdrobitoare, apoi m-a târât spre Matteo.

— Mi-a ajuns nesimțirea ta.

M-am împiedicat pe tocuri, încercând să țin pasul.

Matteo m-a tras lângă el, forțându-l pe tata să mă elibereze. Expresia de pe faţa lui Matteo era de o asemănare izbitoare cu cea pe care o avusese când mă lovise rusul. Eram bucuroasă să scap pentru moment de furia tatei şi nu m-am retras de lângă Matteo. Aria o îmbrățişa pe Lily din lateral şi amândouă şuşoteau

încetișor. Speram ca Aria să o poată calma pe sora noastră. Uram să o văd așa neliniștită pe Lily.

— Știu ce ai făcut, mi-a murmurat Matteo în ureche după ce mi-a pus inelul de logodnă pe deget.

— Și ce anume am făcut?

— Ai ajutat-o pe sora ta.

M-am strecurat de sub brațul lui.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să o ajut dacă n-ar fi fost îngrozită de voi.

Matteo nu părea să regrete. Poate că nu era capabil să simtă vinovăție.

— O să vorbesc cu ea.

— Să stai departe de ea, i-am trântit, dar el părea să găsească amuzant tonul meu amenințător, așa că am izbucnit.

Am ridicat tonul.

— Și dacă tot vorbim de asta, să stai departe și de mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu lumea ta futută.

Din păcate, tata a auzit, probabil la fel ca toată lumea din încăpere, și-n vreme ce Matteo nu părea să pună la inimă izbucnirea mea, încruntarea tatei promitea o pedeapsă. Aveam sentimentul că Matteo l-ar fi oprit dacă i-aș fi cerut ajutorul, dar nu voiam să îi rămân datoare lui Matteo. Mai degrabă aș fi îndurat bătăile tatei.

Nu mă puteam abține să nu mă holbez la inelul de aur, cu piatra uriașă în centru. Tata îmi spusese foarte clar ce avea să se întâmple dacă îl dădeam jos.

În lumea noastră, era ca o crotalie. Toată lumea urma să știe cui aparțineam.

capitolul 6

GIANNA

Detestam că trebuia să o implic și pe Aria în toate acestea, dar ea era ultima mea opțiune. Cea mai mare problemă era să i-o cer. Nu aveam încredere în telefoane. N-aș fi exclus ca tata să umble la ele ca să poată să mă supravegheze. Trebuia să o rog în persoană, dar drept pedeapsă pentru nesupunerea mea la petrecerea de logodnă, nu mai avusesem voie să o văd pe Aria de la petrecerea de Crăciun a familiei. Dar după săptămâni de implorare, Lily și cu mine am reușit în sfârșit să-l convingem pe tata să ne lase să zburăm la New York de ziua lui Lily, în Aprilie. Lily țopăia de entuziasm pe durata zborului. Încă eram surprinsă de repeziciunea cu care se recuperase după evenimentele oribile din septembrie. Chiar speram să nu aibă parte de un regres în New York. Îi evitase pe Luca și Matteo de câteva ori când fuseserăm acolo, dar de data asta stăteam în penthouse-ul lui Luca, deci nu mai avea cum să o facă.

În momentul în care am intrat în holul care zumzăia de voci, am vrut să urlu.

Matteo stătea alături de Aria și Luca. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vine și el. Părea decis să-mi ignore antipatia. Uneori aproape că luam în calcul să renunț la fugă și să încerc să mă împac cu ideea căsătoriei cu Matteo, dar apoi apăreau momentele când îmi rânjea încrezut, ca acum, și-atunci voiam să fug pe cât de repede mă puteau purta picioarele, deoarece voiam de fapt să-l sărut, în ciuda a ceea ce-l văzusem făcând în septembrie.

Lily stătea aproape de mine în continuare. Era singurul semn că nu uitase ce se întâmplase în urmă cu aproape șapte luni. Nu mă lua de mână, așa cum ar fi făcut acum câțiva ani, dar brațul ei era lipit de al meu în timp ce mergeam spre Luca, Matteo și Aria.

— Ești bine? i-am șoptit.

A tresărit, îmbujorându-se.

— Da, a răspuns și și-a îndreptat umerii. Sunt bine.

Aproape că reușea să-și ascundă emoțiile de mine. Aria a fugit spre noi când am ajuns aproape și și-a aruncat brațele să ne cuprindă pe amândouă.

— Mi-a fost așa dor de voi.

— Și nouă ne-a fost dor de tine, am șoptit pupând-o pe obraz.

Lily zâmbea fericită spre amândouă. Aria a scuturat din cap.

— Sunteți cât mine de înalte acum. Încă-mi amintesc de momentele când nu voiați să mergeți nicăieri dacă nu vă țineați de mâna mea.

Lily a mârâit.

— Nu spune așa ceva când e Romero prin preajmă. Unde e el, chiar?

Am dat ochii peste cap, iar Aria a râs.

— Cred că la el în apartament.

Probabil că Lily a reușit să treacă peste anxietatea în preajma lui Romero la un moment dat. Dragostea de cățeluș putea să te orbească.

— Haideți, a spus Aria. Să mergem.

Cum era de așteptat, Lily a redevenit timidă când am ajuns în fața băieților. Latura mea protectoare mă făcea să vreau să pășesc în fața ei și să mă fac scut împotriva a tot, dar știam că ar fi jenat-o să fac așa ceva. Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Matteo, era caldă; erau ochii unui tip normal și o clipă am vrut să cred minciuna pe care o spunea atât de bine, dar m-am forțat să ies din concursul nostru de clipit.

— Sărbătorito, a spus Matteo zâmbind la Lily, cu brațele încrucișate la piept.

Părea așa de ușor de abordat și inofensiv și știam că făcea asta intenționat, datorită lui Lily. În ciuda celor mai bune intenții ale mele, m-am simțit recunoscătoare, și-n același timp nu mă puteam abține să nu mă întreb cum putea fi atât de blând și amuzant într-o clipă, când era capabil de lucruri îngrozitoare așa cum văzusem în septembrie.

— Încă nu, a spus Lily mușcându-și buza. Asta dacă nu cumva ai deja un cadou anticipat pentru mine.

Aproape că am explodat de ușurare. Fusesem îngrijorată că Lily avea să fie la fel de cuprinsă de nervozitate ca data trecută când îl văzuse pe Matteo, dar el era un manipulator priceput și o potolise iarăși.

— Îmi place cum gândești, a spus Matteo făcându-i cu ochiul.

I-a luat valiza, apoi i-a întins brațul. Ea s-a uitat la Matteo, apoi la mine.

— Nu-i cari bagajul Giannei?

— Luca se poate ocupa de el, a spus Matteo, numai cu bunătate în priviri când s-a uitat la mine.

De ce trebuia să fie atât de... tolerabil? Dacă n-aș fi știut adevărul, aș fi spus că are vreo suspiciune că încercam să descopăr o cale de fugă de căsătoria noastră inevitabilă.

Am mijit ochii la el, apoi m-am întors spre Lily:

— Hai, du-te.

Și-a împletit brațul cu al lui Matteo și au început să meargă în fața noastră. Luca mi-a luat geamantanul fără un cuvânt, apoi și-a urmat fratele și pe sora mea mai mică. Am rămas în urmă, cu Aria.

— Poate că tata ar fi trebuit să o mărite pe Lily cu Matteo, nu pe mine, am spus glumind pe jumătate.

Ea părea să nu aibă vreo problemă în a se înțelege cu el.

— Matteo are nevoie de cineva ca tine, cineva care să îl sfideze. Nu cred că ea i s-ar potrivi.

Am pufnit.

— Dar crezi că eu pot?

Aria mi-a cercetat fața.

— E ceva ce nu îmi spui.

— Mai târziu, am șoptit, iar ea a aprobat din cap, trăgând cu ochiul spre Luca și Matteo.

În ziua aceea n-am apucat să vorbesc cu Aria decât mult mai târziu, și asta doar pentru că Luca și Matteo au avut afaceri de coordonat în clubul lor de dans, Sphere. Romero era încă acolo, dar Lily l-a convins să joace Scrabble cu ea în sufragerie, așa că el era ocupat cât eu am condus-o pe Aria pe terasa de pe acoperiș, în ciuda frigului. Odată ajunse la marginea terasei, s-a întors spre mine.

— Ai ceva în plan, așa-i?

Am ezitat, simțind dintr-odată vinovăția de a lua măcar în considerare să o implic pe Aria.

— Nu pot face asta, Aria. Vreau să ies. Din lumea asta. Din căsătoria aranjată. Vreau să ies.

Fața i-a rămas nemișcată, dar ochii i s-au mărit.

— Vrei să fugi?

Vântul îmi încâlcea părul, dar nu eram sigură dacă acela era singurul motiv din cauza căruia tremuram.

— Da.

— Ești sigură?

— Absolut, am spus, deși dubiile mă țineau trează uneori noaptea.

Acesta era un pas colosal.

— Încă de la faza cu Bratva, care au atacat vila, când am văzut de ce e în stare Matteo, am știut că trebuie să fug.

— Nu e doar Matteo așa, știi asta, nu? El nu e cu nimic mai rău decât oricare alt membru din mafia.

— Asta face să fie și mai rău. Știu că mai toți bărbații din lumea noastră sunt capabili de lucruri oribile și că într-o zi până și Fabi va fi și urăsc asta, urăsc fiecare secundă în care sunt captivă în lumea asta dereglată.

— Credeam că tu și Matteo vă înțelegeți mai bine. Astăzi n-ați încercat să vă smulgeți capetele reciproc.

— Încearcă să mă manipuleze. Ai văzut cât de ușor a făcut-o pe Lily să uite de nervozitatea ei în preajma lui?

Aria a ridicat din umeri.

— Ar putea fi mai rău. Majoritatea bărbaților nu te-ar fi iertat pentru că i-ai pus atâtea bețe în roate, dar el chiar pare să te placă.

Oare? Cu Matteo, niciodată nu puteam fi sigură. Era prea bun la a-și ascunde emoțiile, la a-și alege masca pe care voia să o arate în lume.

— Tu ești de partea lui? am întrebat un pic mai dur decât am intenționat.

— Nu sunt de partea lui. Doar încerc să îți arăt alternativa la fugă.

Șocată, am spus:

— De ce? Știi că niciodată n-am vrut viața asta. De ce încerci să mă faci să rămân?

Aria a făcut ochii mari, apucându-mă de încheietură:

— Pentru că nu vreau să te pierd, Gianna!

— Nu mă vei pierde.

— Ba da. Odată ce fugi, nu ne vom mai putea vedea niciodată, poate că nici nu vom putea vorbi, nu dacă nu găsim o modalitate de a o face fără să riști să-ți dea mafia de urmă.

Desigur că, undeva în fundalul minții mele, știusem că acela avea să fie rezultatul fugii mele, dar alungasem gândul, incapabilă să-l suport.

— Știu, am șoptit. Ai putea veni cu mine.

Aria a întredeschis buzele surprinsă și, înainte să spună ceva, am știut răspunsul.

— Nu pot.

Am dat din cap și l-am întors, lăsând privirea să mi se plimbe asupra New York-ului. Am clipit de câteva ori.

— Pentru că-l iubești pe Luca.

Și-a pus mâna peste a mea.

— Da, dar ăsta nu e singurul motiv. Nici pe Fabi și pe Lily nu-i pot lăsa în urmă și m-am împăcat cu viața asta. E singura pe care o știu. Sunt în regulă cu ea.

Vina a început să mă zdrobească.

— Crezi că eu îi abandonez dacă fug?

— Vor înțelege. Nu toți sunt făcuți pentru o viață în lumea aceasta. Tu ai vrut mereu o viață normală, iar ei mă vor avea pe mine în continuare. Trebuie să te gândești la tine. Vreau doar să fii fericită.

Am cuprins-o cu brațele și mi-am îngropat fața în părul ei.

— Nu cred că pot fi fericită aici.

— Pentru că nu vrei să te măriți cu un ucigaș, pentru că nu poți trăi cu ceea ce face Matteo.

— Nu, am spus încetișor. Pentru că mă văd a fi în regulă cu totul.

Aria s-a tras înapoi, încruntându-și sprâncenele deschise la culoare.

— Și ce e în neregulă cu asta?

Voiam să râd și să plâng în același timp, pentru că aveam senzația că Aria n-ar fi întrebat așa ceva înainte de Luca.

— Tu ești în regulă cu ce face Luca? Nu stai niciodată trează noaptea simțindu-te vinovată pentru că ești căsătorită cu un om ca el?

— Provenim dintr-o familie de oameni ca el, a făcut un pas în spate, lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp. Vrei să mă simt vinovată?

— Nu. Dar oamenii normali ar simți vinovăție. Nu vezi cât de distruse suntem? Nu vreau să fiu așa. Nu vreau să-mi petrec viața cu un om care își taie dușmanii.

Aria mă privea fără să spună nimic. Părea îngrozitor de tristă și rănită, încât voiam să-mi trag una fie și numai pentru că am deschis gura.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simți prost. Doar... mi-am pierdut vocea, nesigură cum să-mi explic emoțiile contradictorii Ariei. Știu că trebuie să

risc. Trebuie să încerc să scap de toate astea și să trăiesc o viață fără toată violența asta și fără repere morale. Voi regreta întotdeauna dacă nu o fac.

— Știi că nu te vei mai putea întoarce. Nu e cale de întoarcere odată ce fugi. Chiar dacă Matteo te-ar ierta pentru că l-ai insulta așa, cei din Outfit ar fi responsabili de pedeapsa ta până la căsătorie. Și să fugi de mafie înseamnă trădare.

— Știu.

— Cei din Outfit pedepsesc cu moartea trădarea. Pentru că nu ești mafiot, ar putea decide să o lase mai moale și să te arunce în unul dintre bordelurile lor sau să te mărite cu cineva mult mai rău decât Matteo.

— Știu.

Aria mi-a cuprins umerii.

— Chiar știi? Puțini oameni riscă să fugă de mafie și există un motiv pentru asta. Majoritatea sunt prinși.

— Majoritatea, dar nu toți.

— Ai auzit tu vreodată de cineva care să fi evadat cu succes?

— Nu, dar mă îndoiesc că ne-ar spune despre cineva care să o fi făcut. Nici tata, nici Matteo și Luca n-au vreun interes să ne dea idei.

Aria a oftat.

— Chiar ești hotărâtă să o faci.

— Da.

— În regulă, a spus.

Era momentul perfect să îi cer ajutorul, dar mi-am dat seama că nu o puteam face, nu-i puteam cere așa ceva.

Sigur că Aria, fiind Aria, nu trebuia să fie întrebată.

— N-o poți face singură. Dacă vrei să ai vreo șansă de reușită, vei avea nevoie de ajutorul meu.

Mi-am privit sora, sora mea curajoasă și frumoasă. Deseori mă gândisem că eram gemene care nu se născuseră în același timp din vreun capriciu crud al sorții. Era unica persoană pentru care aș fi murit. Și dacă mi-ar fi cerut să rămân, dacă mi-ar fi spus că nu putea trăi fără mine, n-aș fi ezitat. Aș fi rămas, m-aș fi măritat cu Matteo. Pentru ea. Dar Aria nu mi-ar fi cerut niciodată așa ceva. Aria era singura care îmi amintea că exista și ceva bun în lumea noastră și speram să nu lase niciodată întunericul să o corupă.

— Nu, am spus ferm. Pot singură.

Dar Aria mi-a ignorat comentariul.

— Dacă te ajut să fugi, voi trăda Famiglia și, făcând asta, și pe soțul meu, a spus cu o privire absentă.

Am scuturat din cap.

— Ai dreptate. Și nu te pot lăsa să-ți asumi un asemenea risc. Așa că nu te voi lăsa să riști.

Și-a împletit degetele cu ale mele.

— Nu, te voi ajuta. Sunt singura ta variantă. Și dacă poate reuși cineva, aceea ești tu. Niciodată n-ai vrut să faci parte din chestia asta.

— Aria, ai spus-o chiar tu, ce fac eu e trădare, iar mafia se ocupă dur de oamenii care trădează. Luca nu e genul care să ierte.

— Luca n-o să-mi facă rău, nu exista vreun indiciu al dubiului în glasul ei.

Din păcate, nu îi împărtășeam convingerea. Am deschis gura să obiectez, dar ea a ridicat mâna.

— Nu o va face. Dacă Salvatore Vitiello ar mai fi în viață, lucrurile ar sta diferit. Aș fi sub jurisdicția lui, dar Luca e Capo și nu mă va pedepsi.

Cum putea să aibă o asemenea încredere în nenorocitul ăla crud? Cum trebuie să fie să iubești pe

cineva atât de mult, încât să îți lași viața în mâinile lui fără ezitare?

— Poate că oamenii lui nu îi vor da de ales. E noul Capo și, dacă pare slab, oamenii lui s-ar putea răscula. Luca nu va risca să piardă puterea, nici măcar pentru tine. Famiglia aceea e pe primul loc pentru mafioți.

Judecând după impactul asupra ei, vorbeam cu un perete.

— Ai încredere în mine, a spus ea simplu.

— Am încredere în tine. În Luca n-am.

— Și dacă stai să te gândești, n-aș prea trăda Famiglia. Până te măriți cu Matteo, încă ești parte din Outfit. Asta înseamnă că cel mult trădez Outfitul, dar nu mai sunt legată de ei, deci nu se poate numi trădare.

— Fie. Luca s-ar putea să n-o vadă la fel. Chiar dacă nu trădezi Famiglia, tot acționezi pe la spatele lui Luca. Să nu mai zic că Matteo probabil va răscoli lumea asta și pe cealaltă ca să mă găsească.

— Adevărat, a spus Aria încetișor. Te va vâna.

— În cele din urmă, își va pierde interesul.

Aria părea să aibă dubii.

— Poate. Dar nu m-aș baza pe asta. Trebuie să ne asigurăm că nu te va putea găsi.

Deasupra noastră, cerul se făcea gri închis, primul indiciu al unei iminente furtuni. Dacă aș fi fost superstițioasă, probabil aș fi văzut în asta un semn rău.

— Aria, n-ar fi trebuit să vin la tine cu așa ceva. Nu te poți implica.

Aria a dat ochii peste cap. Era un lucru atât de caracteristic mie, încât n-am putut să nu zâmbesc, în ciuda duritățiidiscuției noastre.

— Nu încerca să mă convingi să n-o fac. M-aș simți vinovată dacă nu te-aș ajuta și ai fi prinsă, a spus hotărâtă.

— Și eu o să mă simt vinovată dacă vei avea probleme că m-ai ajutat.

— Te ajut și punct.

— Cum voi putea să mă revanșez vreodată?

— Doar fiind fericită, Gianna. Trăiește viața pe care ți-o dorești, atâta vreau.

Era atât de caracteristic Ariei. Dacă merita cineva o viață în afara acestei lumi defecte, ea era. Am strâns din buze, luptându-mă cu lacrimile.

— Căcat.

Aria a zâmbit.

— Haide. Trebuie să ne dăm seama când și cum să te scoatem de-aici.

— Bănuiesc că e un pic prea târziu să facem o încercare pe durata acestei vizite? am întrebat, forțând un zâmbet, dorind să scap de senzația grea din piept.

— Da. Dar cu siguranță va trebui să fugi când ești în New York. De oamenii tatei n-ai putea scăpa niciodată.

Din nefericire, avea dreptate. Tata nu mă scăpa o secundă din priviri. Nu avea încredere în mine. Singurul lucru care lipsea din închisoarea mea erau lanțurile de fier la picioare.

— Dar Romero e mereu în preajmă.

Eu și Aria ne-am uitat spre sufragerie, acolo unde Lily râdea la ceva ce probabil spusese Romero. Părea atât de fericită.

— Cred că putem să scăpăm de el, a spus Aria.

— Data viitoare, Lily nu va fi în apropiere ca să-l distragă. Nu vreau ca ea să știe despre asta.

Aria a aprobat din cap.

— Găsesc eu ceva. L-am mai păcălit o dată înainte. Pot să o fac iar. Luca are încredere în mine, iar Romero nu mă mai urmărește atât de mult pe cât o făcea la început.

Vinovăția m-a răscolit pe interior, dar am ignorat-o.

— Trebuie să-mi fac pașaport ca să pot ieși din țară. În State nu voi fi niciodată în siguranță.

— Ar trebui să mergi în Europa.

— Mereu am vrut să vizitez Sicilia, am glumit.

Aria a izbucnit în râs.

— Da, ăsta pare un plan solid.

— Am nevoie de bani. Poate voi reuși să aflu unde ține tata rezervele de numerar.

— Nu, ar observa. Va trebui să luăm banii lui Luca. Dacă așteptăm până-n ultima clipă, nu va observa decât când va fi prea târziu.

— Ești sigură? am întrebat.

Aria a dat din cap, dar cu o sclipire de ezitare în priviri.

— Poate putem lua bani din altă parte. Aș putea cere un împrumut la unul dintre cămătari. Nu e ca și cum voi rămâne în preajmă ca să îmi ceară înapoi, am zis repede.

Pe loc, Aria a dat din cap că nu.

— Toți cămătarii aparțin fie de Famiglia, fie de Bratva. Ar fi cea mai rapidă cale pentru a fi prinsă.

— Știu că celor din Famiglia nu le pot cere, dar cămătarilor ruși? Nu trebuie să le spun cine sunt. Mă pot preface o fată oarecare cu probleme financiare.

Aria a părut să ia o clipă în considerare varianta mea, dar a scuturat din cap.

— E prea riscant. Tipii ăia sunt periculoși.

Amintiri pe care încercasem să le îngrop au reieșit la suprafață ca un val. Fusesem îngrozită când rușii atacaseră vila. Fusesem sigură că aveam să murim în chinuri groaznice, că aveam să fim violate și torturate. Chiar nu voiam să mai am de-a face cu Bratva din nou, dar Aria nu trebuia să știe că imaginile acelei zile încă mă chinuiau. În majoritatea timpului reușeam să le îndepărtez și odată ajunsă în Europa, departe de această lume, speram că aveau să dispară odată pentru totdeauna.

— Aria, ești căsătorită cu bărbatul de care se tem toți acei tipi periculoși.

— Și tu ești logodită cu bărbatul care bagă cuțitul în acei tipi periculoși, a spus ea. Dar rușii sunt mai răi decât ai noștri. Ei n-au pic de onoare.

Nu eram sigură că așa ceva era posibil, dar nu aveam chef de cearta asta.

— Bun, deci fără împrumuturi la cămătari, dar ce zici de un pașaport fals? Pe ăla trebuie să-l obțin de undeva. Oare am putea mitui pe cineva?

Ne-a izbit o altă rafală de vânt, făcându-mi pielea ca de găină pe tot corpul. Aria s-a mutat mai aproape de mine, până când ne-am înghesuit una în alta.

— Nu se va pune nimeni împotriva lui Luca.

— Cu excepția noastră, am zis pufnind. Zi și tu că nu-i nebunie.

— E o nebunie, dar o să ne descurcăm noi.

A făcut o pauză ca să mă analizeze. Eu am ridicat din sprâncene.

— Ce e?

A zâmbit.

— Am o idee. Știi că lumea zice mereu că noi semănăm?

— Nu și de aproape. Eu sunt cu câțiva centimetri mai înaltă decât tine și apoi mai e și ăsta, am zis ridicând o șuviță din părul meu.

— Da, dar dacă îți vopsești părul blond, nimeni nu va avea dubii că tu ești eu. Luca are câteva pașapoarte false, cu nume diferite, în același loc unde ține banii, în caz că avem vreodată nevoie să părăsim țara repede. Ai putea folosi unul dintre acelea.

— Luca va putea să-mi dea de urmă.

— Da, dar pe-atunci vei fi aterizat deja în Europa. Îl poți arunca odată ajunsă acolo și să călătorești fără pașaport până îți dai seama cum să faci rost de unul nou. În Uniunea Europeană nu există control la granițe, așa că ar trebui să fii în regulă să treci în alte țări din Europa.

Speranța mi s-a aprins în trup.

— Asta chiar s-ar putea să meargă.

— Va merge.

Ne-am privit.

— Deci chiar fug, am șoptit.

— Da, a spus Aria încetișor.

— Când?

— Data viitoare când vii în vizită, ca să avem timp să ne gândim bine la fiecare detaliu al planului nostru.

Nu-mi venea să cred că într-adevăr urma să fac asta, dar acum n-aș mai fi dat înapoi, chiar dacă o parte din mine se întreba dacă asta era ceea ce voiam cu adevărat.

Am avut voie să o vizitez iar pe Aria în mai; prefăcându-mă că în sfârșit mă împăcasem cu gândul căsătoriei cu Matteo, îl făcusem pe tata mai îngăduitor cu mine.

Odinioară, îmi fusese greu să mint, dar acum deveneam tot mai bună.

I-am îmbrățișat pe Lily și Fabi înainte să plec din Chicago, știind că se prea putea să fie ultima oară când îi vedeam, dar nu mi-am dat voie să zăbovesc prea mult asupra acelui gând. Ar fi făcut situația mai dificilă. Dacă aș fi început să plâng, cineva ar fi putut deveni suspicios.

Când am sosit în New York, Aria m-a luat de la aeroport cu un nou bodyguard. În reîntâlnirea noastră era ceva dulce-amărui. Tipul nou m-a salutat din cap când m-am desprins din îmbrățișarea Ariei.

— Cine e el? am șoptit.

— El e Sandro. E unul dintre oamenii lui Matteo.

Așadar, Matteo alesese deja o gardă de corp pentru mine, pentru o viitoare viață ca viitoare soție a lui, cineva care să mă țină în cușcă oricând nu era Matteo prin preajmă ca să o facă chiar el.

Odată ajunși în penthouse, noua mea gardă de corp s-a retras la bucătărie cu pretextul de a ne oferi niște intimitate. De parcă ar fi putut să existe vreodată așa ceva sub supravegherea lui constantă.

Eu și Aria am zăbovit lângă canapea, să nu putem fi auzite.

— Luca încă-l pune pe Romero să te păzească toată ziua?

Aria a ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează să-l am pe Romero în preajmă, mai ales când e ocupat Luca. Sandro a luat locul

lui Cesare, în mare parte, dar nu m-a mai supravegheat niciodată până acum.

— Trebuie să-i ceri lui Luca să te lase să mergi la facultate sau să faci altceva înainte să o iei razna aici. Vreau să fii și tu fericită, Aria. Trebuie să știu că vei fi bine după ce voi pleca eu.

— Nu-ți face griji. Și-n ultimele săptămâni am fost destul de ocupată plănuindu-ți evadarea, a spus Aria cu un zâmbet jucăuș și cu o urmă de nerăbdare în voce.

Amândouă am privit spre Sandro, care făcea cafea.

— De ce e tipul ăsta aici, Sandro, cu-adevărat?

— Din cauza ta.

— Pentru că eu cauzez probleme?

— Nu, a zis Aria râzând. Pentru că Matteo vrea să apuci să-l cunoști pe cel care îți va fi gardă de corp odată ce te muți la New York.

— Oh, super, cât de grijuliu.

Încă o decizie legată de viața mea pe care nu se deranjase nimeni să o discute și cu mine. Dând din cap spre Sandro, am continuat:

— Cum vom scăpa de el?

— Am un plan.

Aria și-a deschis poșeta și a arătat spre o seringă mică, văzându-mi expresia confuză, mi-a explicat:

— Mi-am adus aminte că mi-ai spus că Luca a găsit tranchilizantul pe care l-a folosit pe Lily într-un sertar de la subsol. Ultima dată când am fost la vilă, am umblat pe-acolo pe jos și am luat ce ne trebuia.

Am făcut ochii mari.

— Ești genială, Aria.

— Nu chiar.

Privirea noastră a rătăcit iar asupra gărzii de corp. Era ocupat cu telefonul.

— Cum îl vom injecta cu tranchilizantul? am întrebat. E înalt și puternic, probabil luptător priceput.

Aria și-a mușcat buza.

— Trebuie să-l distragem. Poate să vorbesc eu cu el și tu să-i înfigi acul în coapsă?

— Și dacă rup acul sau dacă-l rupe el?

— Am o a doua seringă, dar doar atât, așa că ar trebui să încercăm să ne iasă din prima.

Aria putea fi atât de mișto dacă încerca.

— Ești sigură că e dozajul corect?

— Nu vreau să-l rănim, așa că am redus dozajul recomandat pe ambalaj.

— Bine. Tot ar trebui să fie destul ca să-l dărâme o vreme, corect?

Aria a aprobat din cap.

— Probabil că ar trebui să-l legăm. Am găsit bandă adezivă în seiful pentru arme.

Știa unde își ținea soțul ei armele?

— Luca chiar are încredere în tine.

Aria nu a spus nimic și m-am simțit prost că l-am adus în discuție. Chiar trebuia să-i amintesc că își risca mariajul pentru mine?

— Haide, a spus după o clipă. Să începem. Matteo și Luca se întorc peste câteva ore. Ar trebui să fim plecate până atunci.

După încă o privire spre Sandro, care în continuare citea ceva pe telefon, mi-a dat repede seringa. Am ascuns-o la spate și am pornit amândouă spre Sandro, care în sfârșit și-a ridicat ochii din telefon și l-a pus pe blat.

— Vreți cafea? a întrebat arătând din cap spre ceașca lui.

Era politicos, iar ochii lui căprui erau prietenoși. Nu părea foarte amenințător, dar n-am lăsat acest detaliu să mă păcălească.

Aria s-a aplecat pe blat lângă el și și-a pus o mână pe abdomen. Sandro s-a încruntat.

— Ești bine?

— Nu mă simt prea bine, a spus, apoi s-a clătinat pe picioare.

Era un pic exagerat, dacă mă întrebai pe mine, dar Sandro trebuie să fi reacționat fără să gândească pentru că s-a întins spre ea.

Șansa mea.

Brațul mi s-a întins grăbit și am înfipt seringa în spatele coapsei lui, injectând tranchilizantul. Sandro a șuierat, i-a dat drumul Ariei și a ripostat instinctiv. M-a apucat de braț și am fost izbită de insula din bucătărie, lovindu-mi dureros spatele. Mi-am înghițit țipătul.

— Ce dracu'? a spus privind furios de la Aria la mine și înapoi.

S-a întins după telefon, dar Aria l-a împins mai departe. A zburat de pe blat, s-a izbit de podea și a alunecat pe marmură. Sandro s-a împleticit spre el, cu mișcările deja mai puțin coordonate decât de obicei. M-am grăbit spre telefon și l-am lovit ca să-l îndepărtez și mai mult.

— Unde e tâmpita aia de bandă adezivă?

Aria a dat din cap și-a luat-o la fugă.

Sandro m-a privit.

— Ce faceți? a mârâit.

A înaintat spre mine, bâjbâind după pistolul de la piept. Voia să ne amenințe cu arma?

N-a ajuns prea departe. Picioarele i-au cedat și a căzut în genunchi. A scuturat din cap ca un câine când a încercat să se ridice iar în picioare.

— Aria! am țipat.

Dacă nu funcționa? Dacă planul nostru se încheiase înainte să fi început cu-adevărat?

— Vin! a venit în fugă cu banda adezivă. Apucă-l de brațe.

Am încercat să trag la spate brațele lui Sandro, dar era prea puternic chiar și-n această stare de amețeală. A scăpat de mine scuturându-se.

— Nu e destul tranchilizant!

— Nu vreau să-i fac rău, a spus Aria panicată.

Am încercat iar să-l prind de brațe, dar a reușit să se repună pe picioare și să mă îndepărteze împingându-mă. Aria s-a mișcat cu repeziciune și i-a înfipt în picior a doua seringă. De data asta a căzut în genunchi aproape instantaneu, apoi pe o parte. L-am legat amândouă în viteză și apoi i-a verificat pulsul.

— E în regulă? am întrebat.

— Da, așa pare. Sper că nu i-am dat prea mult.

— E înalt. Sunt sigură că va fi bine.

M-am ridicat. Aria a făcut la fel și-a fugit iar. După câteva minute, s-a întors cu un teanc uriaș de dolari și cu două pașapoarte. O clipă am crezut că decisese să vină cu mine și că de asta nu era un singur pașaport, apoi mi-am dat seama de cât de ridicol era gândul.

— Ține. Mi le-a înmânat pe toate. Acolo-s cam zece mii de dolari. Ar trebui să te ajute să te descurci o vreme, și două pașapoarte, să fie. Dar chiar ar trebui să scapi de ele, odată ajunsă în Europa.

Am înghesuit totul în geantă, apoi am luat valiza.

— Pregătită? a întrebat Aria ezitant.

— Mai pregătită de-atât nu voi fi niciodată.

Nu mi-a zâmbit înapoi, doar și-a pus telefonul pe blat după ce s-a uitat la Sandro din nou. Și eu am făcut la fel, ca să nu putem fi urmărite.

Am luat liftul ca să coborâm și am făcut semn unui taxi. Traficul a fost de partea noastră și am parcat în fața aeroportului JKF 45 de minute mai târziu.

După ce am intrat în zona pentru plecări, m-am dus direct la ghișeul pentru bilete ca să cumpăr unul doar dus spre Amsterdam, în vreme ce Aria a rămas să mă aștepte; fotografia din pașaport semăna mai mult cu ea decât cu mine și, dacă am fi stat una lângă cealaltă, nimeni nu s-ar fi lăsat păcălit.

Prudentă, am întins pașaportul fals peste tejghea. Femeia abia dacă s-a uitat la fotografie, în ciuda faptului că nu aveam păr blond ca fata din fotografie. Probabil s-a gândit că îl vopsisem roșu. Douăzeci de minute mai târziu, m-am dus spre Aria cu biletul spre libertate în mână. Crezusem că aveam să mă simt mai entuziasmată, în schimb emoțiile îmi răsuceau stomacul atât de strâns, încât îmi făceam griji că urma să vomit, dar nu o puteam lăsa pe Aria să vadă asta.

— Cum a mers? a întrebat emoționată.

Am fluturat biletul drept răspuns.

— Nici măcar nu m-a întrebat despre păr.

— Asta e bine, dar odată ajunsă în Amsterdam, trebuie să-ți schimbi aspectul.

Am zâmbit, îndoioșată de grija ei și în același timp întrebându-mă dacă într-adevăr făceam ceea ce trebuia. Putea fi ultima oară când o vedeam pe Aria. Nici măcar nu-mi puteam imagina un an fără ea, darămite tot restul vieții mele.

— Nu-ți face griji.

O părticică din mine se întreba cum va reacționa Matteo când va afla. Nu credeam că dispariția mea avea să facă ceva mai mult decât să-i afecteze egoul. Nu era vorba de iubire, de niciun fel de sentiment, de fapt.

Aria s-a uitat iar spre intrarea principală.

— Când pleacă zborul tău?

— În două ore. Ar trebui să pornesc spre controlul de securitate.

— O să închiriez o mașină și o să conduc în afara orașului, ca să avem o pistă falsă. Luca va crede că noi două am fugit împreună. Poate că asta îți va câștiga niște timp suplimentar. Imediat ce te dai jos din avion, mergi la baie și pune-ți peruca, în caz că e deja cineva care te așteaptă la aeroportul Schiphol.

Aria vorbea repede, dar asta nu m-a împiedicat să observ modul în care îi tremura glasul. Încerca să pară puternică pentru mine. Am cuprins-o cu brațele.

— Mulțumesc atât de mult pentru că riști atâtea. Te iubesc.

— Fă-ți blogul despre care am vorbit și postează o actualizare în clipa în care ai ocazia. O să-mi fac griji dacă nu aud nimic despre tine cel târziu mâine, a spus strângându-mă de umăr. Promite-mi că vei fi fericită, Gianna. Promite-mi.

— Promit.

Poți să faci o astfel de promisiune, de fapt? Mă usturau nespus ochii, dar mă luptam cu lacrimile. Era destul de greu și așa, nu trebuia să transform totul într-un bocet. M-am retras și mi-am șters ochii. Aria pierduse lupta cu lacrimile.

— Dacă vei dori vreodată să te întorci, o să ne descurcăm cumva.

— Ai spus-o și tu, nu există cale de întoarcere, am zis și în sfârșit am procesat adevărul.

Asta era. Așa îmi luam la revedere de la viața pe care o știam, de la familie, de la casă, de la tot. Am făcut un pas în spate, lăsând brațele să-mi cadă. Mi-a zâmbit încurajator. M-am întors repede și m-am grăbit spre verificarea de securitate. Dacă nu plecam în clipa aceea, mi-aș fi pierdut curajul. Îndoiala deja începea să roadă, dar asta era singura mea șansă. Trebuia să profit de ea. Trebuia să-mi trăiesc eu viața, să-mi iau propriile decizii, să scap de ororile lumii noastre.

Cel de la securitate nu m-a oprit. Nimeni n-a făcut-o. Odată trecută de securitate, am riscat să mai arunc o privire peste umăr, acolo unde stătea Aria. A ridicat mâna să-și ia la revedere și-apoi a plecat grăbită, ștergându-și ochii.

I-am privit spatele până a dispărut. Îmi simțeam inima grea, gâtul strâns. Încă nu era prea târziu. Încă mă puteam întoarce. Puteam inventa o explicație ridicolă pentru faptul că îl drogaserăm pe Sandro. Nimic nu era pierdut deocamdată.

M-am uitat la biletul spre Amsterdam, biletul meu spre libertate, înainte să pornesc spre terminalul unde în curând avea să înceapă îmbarcarea.

Așteptând, tot verificam împrejurimile cu nervozitate, dar n-a apărut nimeni. Și de ce-ar fi apărut? Nu suspecta nimeni nimic. Când Sandro avea să se trezească peste vreo două ore, în sfârșit, și să-i sune pe Luca și Matteo, eu aveam să fiu deja în avion.

Inima îmi bătea în gât când m-am îmbarcat în avion. Era prima dată când călătoream la clasa economy. Tata mereu ne cumpăra bilete business sau la prima clasă atunci când nu foloseam avionul privat. Eram strânsă între un străin care insista să folosească cotiera mea și fereastră. Abia am îndrăznit să respir până am ajuns în sfârșit în aer și chiar și-atunci am continuat să caut fețe familiare printre ceilalți pasageri. A durat o vreme până m-am lăsat pe spate pe scaun și m-am relaxat. Acum, când nu mai era loc de întoarcere, o scânteie de entuziasm se amesteca cu anxietatea mea. Asta era viața mea și o luam, în sfârșit, în propriile mâini. În sfârșit luam controlul de la cei care îmi stabiliseră fiecare aspect al vieții mele de până acum. Aveam să fiu liberă.

MATTEO

Telefonul lui Luca a sunat.

— Da, Romero?

Liniște.

— Repetă, te rog.

Verificam câștigurile pe luna trecută ale cluburilor noastre din Manhattan, dar am ridicat privirea când am sesizat tensiunea din vocea lui Luca. Expresia lui m-a făcut să închid laptopul.

— Ce se întâmplă?

Luca a sărit în picioare.

— Romero l-a găsit pe Sandro drogat și legat pe jos la penthouse. Nici urmă de Aria și Gianna.

Mi-am îndreptat spatele.

— Glumești, în pula mea.

— Crezi că aș glumi despre așa ceva? mi-a strigat în față.

— Credeam că Aria e îndrăgostită de tine.

O clipă, Luca a părut că vrea să mă pocnească. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a dat năvală din subsolul de la Sphere. M-am grăbit să-l urmez.

— E vina Giannei. Fata aia e cauza tuturor problemelor. De ce n-ai putut să stai departe de ea, în pula mea, așa cum ți-am zis? a mârâit.

La dracu', dacă aș fi *știut*. Din cine știe ce motiv, nu mi-o puteam scoate din minte. Și acum fugise. De *mine*.

— Îmi pare rău, șefu', a spus iar Sandro, pe jumătate ghemuit pe canapeaua lui Luca, cu vase de sânge sparte în ochi.

Voiam să-l omor pentru că o lăsase să scape. N-ar fi trebuit să o scap o clipă din priviri. M-am ridicat și am început să fac iar ture prin încăpere, cu ochii tot fugind spre ușa de la dormitor. Luca dispăruse acolo cu Aria cu mai mult de douăzeci de minute în urmă. *Ea* nu fugise. Toată chestia aia fusese de fațadă. Îmi ajutase logodnica să fugă, dar ea se întorsese la Luca. Se întorsese.

În mod normal, nu m-aș fi îndoit de abilitatea lui Luca de a obține informații de la oricine, dar aici era vorba de Aria, iar Luca nu avea să îi facă rău. Nici măcar pentru mine, nici măcar când ea era singura care mă putea ajuta să-mi găsesc logodnica.

— N-ar fi trebuit să îmi iau liber dimineața, a spus Romero de pe fotoliu.

— O gardă de corp ar fi trebuit să fie suficient. Ar fi trebuit să fiu de-ajuns. Sunt doar niște fete, a mormăit Sandro.

N-am spus nimic. Eram prea nervos. Pulsul îmi zvâcnea în tâmple. Voiam să fac bucățele fiecare articol de mobilier. Ușa de la dormitor s-a deschis în sfârșit și Luca a coborât scările. După expresia de pe fața lui, am știut că nu avea să-mi placă ce avea de spus.

— Nu-mi spune că n-ai scos nimic de la ea, am mârâit.

Luca s-a încruntat.

— Singurul lucru pe care-l știu este că Gianna a luat un avion de la JFK. Aria nu vrea să-mi spună nimic, dar informatorii noștri îmi vor spune curând ce avion a luat.

— Super, am mormăit. Și pe urmă? Aria știe planul Giannei. Își spun totul. Singurul mod de a o găsi pe Gianna e prin intermediul soției tale.

— Nu vrea să-mi spună nimic.

Am încercat să trec de el.

— Atunci lasă-mă să stau eu un pic de vorbă cu ea.

Luca m-a prins de braț și m-a împins înapoi.

— O să stai departe de ea, Matteo.

— O lași să-ți fure banii, pașapoartele. O lași să ne atace oamenii, să își bată joc de tine și să te trădeze. Ar trebui să vrei să o pedepsești. Tu ești Capo.

Privirea lui Luca s-a aprins. Riscam mult, dar nu-mi păsa deloc.

— Aria e soția mea. Nu e treaba ta ce fac eu cu ea. Ți-am spus că Gianna va fi bătaie de cap, dar n-ai vrut să asculți. N-ar fi trebuit în veci să-i ceri mâna, a bombănit.

Degetele mi s-au întins după cuțite. I-am întors spatele și am ieșit în grădina de pe acoperiș. Trebuia să

mă răcoresc înainte să mă iau iar de fratele meu. Ocazional, când eram mai tineri, eu și Luca ne mai certam, însă niciodată cu-adevărat. Aveam senzația că o ceartă între noi astăzi nu s-ar fi terminat bine. Eram amândoi enervați și însetați de sânge.

Mi-am trecut brațele peste balustradă și mi-am lăsat privirea să rătăcească deasupra New York-ului. Gianna îmi aluneca printre degete. Cu fiecare secundă care trecea, punea o distanță mai mare între mine și ea. Odată aterizată la destinație, nu avea să înceteze din a fugi până nu era sigură că era în siguranță. Dar avea să fie singură, neprotejată. Dacă i se întâmpla ceva?

Am auzit pași în spatele meu și m-am încordat, dar nu m-am uitat peste umăr.

— L-am sunat pe Scuderi. E furios și dă vina pe noi, bineînțeles.

— Bineînțeles, am spus încet.

— Își trimite doi dintre oameni după Gianna.

— O să merg cu ei.

— M-am gândit că mergi. I-am zis și lui Scuderi. Te întâlnești cu ei în Amsterdam.

M-am întors.

— Amsterdam?

Luca a aprobat din cap.

— Am auzit că spre Schiphol a luat avionul.

— Când plec? am întrebat, simțind entuziasmul vânătorii iminente împrăștiindu-se în vene.

— În patru ore.

— Trebuie să plec mai devreme.

— Imposibil. Am încercat tot ce am putut.

— La naiba. Gianna va fi demult dispărută pe când ajung eu.

— O vei găsi. Ești cel mai bun vânător pe care îl știu. N-are nicio șansă.

L-am bătut pe umăr.

— Mă lași să plec, chiar dacă ai nevoie de mine aici.

— Nu-mi ești de mare folos dacă tot ce faci e să te gândești la Gianna.

— Ar putea dura săptămâni întregi, am spus. Nu mă voi întoarce până nu o prind.

— Știu. Dacă ar fi fugit Aria, aș fi făcut la fel.

Am dat din cap. Nu aveam să mă opresc până Gianna nu era a mea. Nu-mi păsa dacă trebuia să caut peste tot în lume, dacă trebuia să întorc fiecare piatră, dacă trebuia să storc informații de la fiecare persoană din Amsterdam, aveam să o găsesc pe Gianna.

capitolul 7

GIANNA

Abia dacă am dormit în cele șase ore care i-a trebuit avionului ca să ajungă la Amsterdam. Grijile pentru Aria fuseseră înlocuite de grija de a nu fi prinsă.

Era sigură că Luca nu avea să-i interpreteze acțiunile drept trădare, dar dacă se înșela? Dumnezeule, ce făcusem? N-ar fi trebuit să o implic, nici măcar n-ar fi trebuit să îi spun despre intențiile mele de a fugi.

Când am coborât din avion, într-un final, și am trecut cu succes de biroul de imigrări, m-am strecurat în prima baie pe care am găsit-o și m-am încuiat într-unul dintre veceurile mici. Pe fundul genții mele era peruca pe care mi-o dăduse Aria. Era lungă și blondă. De-aproape, nu s-ar fi lăsat nimeni prostit, dar trebuia să mă descurc cu ea până aveam să-mi vopsesc părul, mai târziu în acea zi.

Frica mi-a inundat gâtul când m-am îndreptat spre zona de așteptare, pe jumătate temându-mă să văd pe cineva din New York sau din Outfit, dar era imposibil Chiar dacă Matteo și-ar fi dat seama până acum unde mă

cu sindicate infracționale din Țările de Jos și era nevoie de timp pentru ca mafioții din Sicilia să călătorească tocmai până la Amsterdam. Pentru moment, eram în siguranță. Cel puțin până la următorul avion de pe Coasta de Est care ateriza la Schiphol, ceea ce avea să se întâmple peste câteva ore.

Am ieșit grăbită din aeroport cu valiza, copleșită de sunetul oamenilor vorbind în limbi pe care nu le înțelegeam. Știam câteva cuvinte în neerlandeză, dar nu mă deranjasem să învăț limba; Țările de Jos nu fuseseră niciodată în plan pentru ceva mai mult decât o oprire scurtă.

Am chemat un taxi și l-am lăsat să mă ducă la un hotel generic de clasă mijlocie din oraș, acolo unde am închiriat cea mai ieftină cameră. În ciuda faptului că mă simțeam obosită de la zbor și de la diferența de fus orar, doar am lăsat valiza în cameră și imediat m-am aventurat afară ca să cumpăr câteva articole de care aveam nevoie.

Două ore mai târziu, eram înapoi în camera mea mică de hotel, cu vopsea castaniu deschis, foarfecă, câteva ținute care mă ajutau să mă încadrez în peisaj mai bine decât hainele mele de marcă super scumpe, precum și cu un telefon cu cartelă preplătită și un laptop mic. După ce mi-am conectat laptopul la internetul wireless al hotelului și am făcut blogul despre care vorbisem cu Aria, am scris o postare scurtă, scriind că începusem o nouă călătorie și că ajunsesem în siguranță la destinație. Era un pic cam criptic și probabil că nimeni în afară de Aria nu avea să-mi citească blogul. M-am împotrivit impulsului de a scrie ceva mai personal sau, mai rău, de a-mi folosi telefonul ca să o sun. Voiam să-i aud vocea, voiam să știu dacă ea era bine, dar nu puteam

să risc. Chiar și acest blog era deja riscant. În schimb, m-am dus în baie și mi-am modificat părul.

Două ore mai târziu, mă uitam la noua mea reflexie. Părul meu era castaniu caramel și îl tăiasem într-un bob care îmi ajungea până la bărbie. Desigur că asta nu avea să-i împiedice pe oameni să mă recunoască de aproape dacă nu plăteam un chirurg să-mi modifice și fața, lucru pe care nu aveam intenția să-l fac, o nouă tunsoare trebuia să fie de-ajuns. Trebuia doar să mă mut dintr-un oraș în altul până când mă asiguram că Matteo se orientase pe o altă victimă și eu eram în siguranță. Și probabil că asta avea să dureze o vreme.

Matteo îmi spusese de numeroase ori că nu ar fi renunțat la mine și aveam sentimentul că vorbise serios.

Nu aveam să-i ofer șansa să mă prindă. A doua zi, urma să plec din Amsterdam către Paris și cine știe unde m-aș fi dus după aceea? Acesta era un început ce prezenta infinite opțiuni.

M-am uitat la tavanul alb din camera mea de hotel. În ultimele trei luni trăisem în douăzeci de locuri diferite, fără să stau niciodată mai mult de o săptămână într-un loc. Uneori, când mă trezeam dimineața, nu eram sigură unde mă aflam, uneori chiar am crezut că eram înapoi în Chicago și uneori mă surprindeam fiindu-mi dor să fiu acolo. Nu pentru tata și regulile lumii noastre, ci pentru Fabi, Lily și Aria, uneori chiar și pentru mama.

M-am ridicat, suspinând, și mi-am parcurs rutina de dimineață: să-mi amintesc pseudonimul actual și tot ce presupunea acesta înainte să mă ridic din pat. Era

aproape ora prânzului. Încă nu aveam vreun alt tip de rutină. Petreceam majoritatea zilelor explorând orașul în care stăteam, în vreme ce analizam împrejurimile. Avea să se oprească vreodată frica asta de a fi urmărită, de a fi vânată? Mă îndoiam. Mă cuprindea panica de fiecare dată când vedeam bărbați în costume închise la culoare. Pierdusem numărătoarea momentelor în care îmi imaginasem că-l văzusem pe Matteo cu colțul ochiului.

Încă nu-mi făcusem prieteni adevărați, lucru care nu era deloc surprinzător; niciodată n-am stat undeva suficient de mult ca să construiesc o relație. Ceea ce era în regulă, oricum. Nu puteam risca să mă apropii de cineva momentan, poate niciodată. Asta nu însemna că eram singură. Oriunde mergeam, stăteam în hosteluri pentru tineri și cunoșteam oameni din toată lumea. Bineînțeles că nu le puteam spune nimic despre mine, nici măcar numele meu. Momentan îmi spuneam Liz, prescurtarea de la Elizabeth, și-mi petreceam anul de dinainte de facultate călătorind prin Europa. Cam asta îmi era povestea oricum, doar numele mi-l schimbam.

Nevoia de a minți 24/7 făcea imposibilă orice prietenie. Am deschis laptopul ca să-mi verific blogul pe care-l actualizam aproape zilnic, chiar dacă nu mai primisem un comentariu de la Aria de săptămâni întregi. De 31 de zile, ca să fiu precisă. Privirea mi-a fugit la telefonul de pe noptieră. La fel ca atât de des în ultima vreme, am simțit nevoia aproape irezistibilă să o sun și să aflu ce o împiedica să-mi viziteze blogul. Aveam sentimentul că era pentru siguranța mea. În ultimul comentariu mă avertizase: „Nu pierde vremea prea mult într-un singur loc, sunt atâtea de explorat în Europa". Percepusem asta drept un indiciu că Matteo putea fi pe

urmele mele și fugisem dintr-un oraș în altul în ultimele câteva săptămâni, fără să stau niciodată mai mult de o zi sau două într-un loc, dar oboseam deja din cauza fugii constante. Slăbisem, iar majoritatea hainelor mele atârnau pe mine ca și cum i-ar fi aparținut altcuiva. Voiam să aparțin iar de un loc, să găsesc unul care să fie al meu.

M-am îmbrăcat și mi-am înghesuit hainele în rucsac. Scăpasem de valiză la patru săptămâni după ce-mi începusem călătoria. Nu era practic să târăsc o valiză grea peste tot pe unde mergeam. Oricum, nu aveam nevoie de majoritatea lucrurilor mele. Când vreodată aș fi purtat iar rochii de seară și pantofi Louboutin cu tocuri înalte? Viața aia se încheiase. Am lăsat privirea pe rucsacul jerpelit, m-am uitat la tenișii ieftini și la blugi, și o clipă m-a cuprins dorul de ceva ce n-aș fi crezut să-mi fie vreodată dor. Când decisesem să fug de mafie, știam că avea să-mi fie dor îngrozitor de frații mei, și până acum nu trecuse nicio zi în care să nu fi luat în considerare să mă întorc în Chicago ca să-i revăd, să vorbesc iar cu Aria, să am iar un cămin stabil, dar până acum reușisem să nu-mi lipsească elementele de lux pe care mi le permitea vechea mea viață, cel puțin nu atât de insistent. Așa că de ce mi-era dintr-odată dor de lucrurile pe care le disprețuisem?

Tot ce deținusem vreodată fusese plătit cu bani murdari și până și fuga mea de până acum fusese finanțată astfel. Dar stăteam foarte prost cu banii și trebuia să găsesc un loc de muncă în următorul oraș unde aveam să stau, deși asta însemna să stau mai mult de câteva zile într-un loc, asta dacă nu îmi încercam mâna la furturi din buzunare, treabă care n-ar fi fost o

mare îmbunătățire față de banii proveniți de la mafie, cu excepția faptului că nimeni n-ar fi murit pentru ei.

Mi-am balansat rucsacul pe umăr și am ieșit din camera mică.

Un sfert de oră mai târziu, mă decazasem și lăsasem în urmă alter egoul meu „Liz, prescurtarea de la Elizabeth". Devenisem o persoană nouă pentru noua destinație. Poate Megan. Era luna august, dar nori grei se adunau pe cer în Viena în vreme ce mă îndreptam spre stația feroviară. Îmi plăcuseră clădirile regale, dar era momentul să plec din Austria. Trăisem în aceeași țară aproape două săptămâni și deveneam agitată. După ce am urcat în trenul spre Berlin, mi-am verificat telefonul, un obicei stupid de care încă nu scăpasem. Niciodată nu primisem un mesaj de la cineva. Data mi-a atras atenția. 15 august. Ziua în care ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Matteo.

Fără să vreau, sărutul cu el mi-a revenit în minte și un mic fior mi-a străbătut spatele. Sărutasem trei tipi de când sosisem în Europa, cu toții străini drăguți care nu erau interesați de ceva de durată, la fel ca mine, dar niciunul dintre săruturi nu se apropiase măcar de ce simțisem în vreme ce-l sărutam pe Matteo. Poate că el exersase mai mult decât oricare alt tip. Matteo era un gigolo[1], nu exista dubiu.

Dar ce mă îngrijora cel mai mult era că mă surprindeam comparând fiecare tip pe care-l întâlneam cu Matteo și cu toții ieșeau prost din comparația aceasta. Nu erau la fel de frumoși, de interesanți, nu aveau

---

[1] Probabil personajul face o confuzie, de vreme ce *gigolo* se referă la un bărbat întreținut de o femeie mai în vârstă în schimbul unor favoruri de natură sexuală, ceea ce nu este cazul cu Matteo (n.tr.)

pătrățele și, cel mai important, să mă aflu în prezența lor nu-mi cauza fluturi în stomac. Mă enerva la culme că, în ciuda faptului că eram la mii de kilometri distanță de Matteo, încă avea putere asupra mea. Îmi doream să nu-l fi lăsat niciodată să mă sărute și-atunci n-aș mai fi avut această problemă.

Trebuia doar să găsesc un tip drăguț care să mă poată face să uit de Matteo și de zâmbetul lui arogant și enervant de sexy. Poate că următoarea mea destinație, Berlin, avea să mă ajute în privința asta.

Am stat doar patru săptămâni în Berlin, apoi am decis să merg mai departe. Simțeam că ceva nu e în regulă sau poate că nu mai eram obișnuită să stau în același loc o perioadă lungă de timp. Cel puțin lucrasem ca ospătăriță în ultimele trei săptămâni și reușisem să câștig niște bani. Nu era mult, dar era destul ca să-mi cumpăr un bilet de tren spre Munchen și mâncare pentru următoarele zile. Nu mai aveam nimic și pentru vreo cameră de hotel, deci asta era o problemă majoră.

Cheltuisem prea mult la începutul fugii mele, nefiind învățată cum să fac economie. Banii nu fuseseră niciodată o problemă în copilăria mea. Dacă era un lucru despre care femeile din mafie nu trebuiau să-și facă niciodată griji, aceia erau banii. Eram o răsfățată, măcar atât ajunsesem să-mi dau seama.

În clipa în care am ajuns în Munchen, am avut o senzație plăcută. Mi-a plăcut totul la oraș, dar încă exista problema faptului că nu aveam bani ca să-mi plătesc un hotel. Nu voiam să petrec noaptea pe străzi. Nu eram convinsă de cât de sigur putea fi. Mergând spre centru,

am observat câțiva oameni cântând din voce și instrumente, chestie din care păreau să facă bani rapid. Erau mereu euro în pălăriile pe care le puseseră pe jos.

Aș fi putut cânta la pian. Tata ne forțase pe mine, pe Aria și pe Lily să luăm lecții din clipa în care începuserăm să vorbim, dar nu aveam nici pian, nici clapă ca să cânt. Aveam o voce decentă, cu siguranță nu una care să te entuziasmeze, dar măcar nu-i făcea pe oameni să-și dorească să-și astupe urechile. Poate aș fi putut încerca.

Un grup de trei fete cu părul colorat cântau la chitară la următorul colț și m-am îndreptat spre ele. Când în cele din urmă au luat o pauză, le-am abordat. Speram din suflet să vorbească engleza. Păreau de vârsta mea.

— Hei. Mă întrebam dacă știți locuri unde să fac ce faceți voi, să cânt pentru oameni? Am rămas fără bani și cam asta ar fi singura șansă să-mi pot plăti o cameră pentru la noapte.

Fetele au făcut schimb de priviri și-am fost pe jumătate convinsă că nu m-au înțeles, dar fata cu păr albastru, scurt, mi-a răspuns cu un accent pe care nu l-am putut descifra:

— Ai nevoie de permis. Autoritățile sunt destul de stricte în Munchen. O să iei amendă dacă vei cânta sau vei face oricare altă activitate artistică pe stradă, fără permis.

— La naiba. E greu să obții un astfel de permis?

Fata cu păr roz a scuturat din cap:

— Nu. Dau doar câteva și se asigură că într-adevăr poți să cânți din voce și instrumente înainte să-ți dea voie să vii să cânți aici.

Am oftat și m-am rezemat de zidul clădirii. Cele trei fete au mai schimbat niște priviri, apoi au șușotit într-o limbă care sigur nu era germană, după care s-au întors spre mine:

— Avem un apartament mic. Dacă vrei, poți să dormi pe canapeaua din sufragerie până găsești un loc de muncă și-ți vei putea permite un loc al tău.

Am făcut ochii mari:

— Serios?

Fata cu păr albastru a aprobat din cap, cu un zâmbet:

— Ești excursionistă, așa-i?

— Da. Călătoresc prin Europa până încep facultatea.

— Noi suntem din Croația, dar ne-am petrecut în Munchen ultimele luni. O să-ți placă.

Fata cu păr roz s-a ridicat:

— Deci, cum te cheamă?

Am ezitat o clipă înainte să mă decid cine voiam să fiu:

— Gwen.

Poate Munchen avea să devină, în sfârșit, locul unde să rămân și să-mi dau seama ce aveam să fac pentru restul vieții mele.

Ce trebuia să fie doar pentru câteva zile s-a transformat în două luni. Încă împărțeam un apartament cu cele trei fete nebune din Croația. Deveniserăm prietene și plăteam chirie pentru locul meu de pe canapea, chiar dacă nu mult. Bineînțeles că fiecare aspect al vieții mele era construit din minciună

după minciună, dar uneori aproape că uitam că nu eram cine pretindeam. Chiar îmi găsisem loc de muncă de ospătăriță într-o cafenea care avea în mare parte turiști drept clienți, iar germana mea se îmbunătățise serios. Acum că, în sfârșit, găsisem un loc unde voiam să rămân, decisesem să acord o șansă adevărată și întâlnirilor. Când colegele mele de apartament mi-au făcut cunoștință cu Sid, un coleg muzician din Canada cu dreaduri lungi, am știut că era cineva cu care m-aș fi putut obișnui și care poate chiar m-ar fi făcut să uit sărutul acela stupid cu Matteo.

Sid nu era deloc ca Matteo. Nu semăna deloc cu bărbații din lumea în care crescusem. Era un idealist vegan care iubea pacea și niciodată nu ezita să-i convingă pe ceilalți de idealurile sale. Putea petrece ore în șir vorbind despre ororile din fermele de animale și despre pericolele NRA[2]. Câteodată mă întrebam ce-ar fi spus dacă ar fi știut cine sunt.

Era o mască pentru el, cea de idealist care voia să salveze lumea, mi-am dat seama. Poate că toată lumea purta un fel de mască. Și ceea ce fusese noutate și afecțiune la început, acum începea rapid să mă enerveze. Totuși, nu mă puteam despărți de Sid pentru că ar fi părut un eșec. Dacă cineva ca Sid nu mă putea face să uit de Matteo, cine ar fi putut?

Mâna lui Sid s-a strecurat pe sub tricoul meu, apoi mi-a desfăcut sutienul. Am scos un sunet de protest. Eram în sufrageria apartamentului, așa că dacă s-ar fi întors vreuna dintre colegele mele de apartament, ar fi avut parte de un spectacol. Vârfurile degetelor lui erau

---

[2] National Rifle Association, organizație care militează pentru dreptul de a deține și purta arme în SUA (n.tr.)

dure de la cântatul la chitară. M-a împins până m-a așezat pe spate și era pe jumătate deasupra mea. Limba lui părea să-mi ocupe prea mult spațiu în gură și avea gust de fum stătut. De ce crezusem că era sexy ca un tip să fumeze? Poate în teorie, căci gustul și putoarea nu erau ceva care să mă entuziasmeze. A început să-mi desfacă nasturii de la blugi și își tot freca umflătura de piciorul meu ca un câine-n călduri.

— Te vreau, Gwen, a spus Sid răgușit, deja încercând să-mi împingă pantalonii în jos, spre glezne.

Gwen. Pentru prima dată, numele nu m-a făcut să mă opresc. Două luni de folosire a unui nume păreau să fie bariera magică pentru a mă obișnui cu o nouă identitate. Păcat că aveam sentimentul că nu aveam să-l mai folosesc prea mult. Devenea prea confortabil în Munchen, iar Sid era pur și simplu prea mult. Era prea insistent.

— Încă nu, am spus printre dinții încleștați, încercând să-mi ascund plictiseala și enervarea.

Nu era vina lui că nu-mi plăcea sesiunea asta de sărutat. Ieșeam împreună de aproape patru săptămâni, așa că nu era chiar atât de surprinzător că voia să se culce cu mine. Și nu eram sigură ce naiba mă oprea pe mine. Sid nu era băiat rău. Putea fi amuzant după ce bea câteva beri sau după ce fuma un pic de iarbă, iar cântatul la chitară și cu vocea nu erau nici pe-atât rele. Cu toate acestea, nu voiam să îmi iau un angajament complet față de relația aceasta, nu voiam să fac un pas mai departe. Înainte să fug de-acasă, mă gândisem că aveam să sar în pat cu fiecare tip pe care aveam să-l cunosc odată eliberată de gărzile de corp; ca să le fac în ciudă lui Matteo și tatei, mai mult decât orice, deci ce anume mă împiedica?

— Haide, Gwen. O să-ți placă și ție, a spus încercând să-și bage mâna în chiloții mei.

Mi-am strâns picioarele și i-am îndepărtat mâna. Nu voiam să mă atingă *acolo*. Din cine știe ce motiv, mi se făcea rău la ideea că era primul care să facă asta.

— Chiar n-am chef. Și îmi vine menstruația, am spus ca să-l fac să nu se mai plângă.

Era o minciună. Stresul din ultimele luni mă cam împiedicase să mai am menstruație.

Dar el nu știa asta. Voiam doar să se termine cu săruturile ca să-mi pot lua laptopul și să-mi dau seama unde să fug în continuare. Sid avea să-și găsească repede o fată nouă. Accentul lui canadian drăguț, firea relaxată și dreadurile erau de mare succes printre nemțoaice.

Nici măcar nu s-a deranjat să își ascundă enervarea, ceea ce, în schimb, m-a făcut să vreau să-l împing de pe mine și să-i spun că se terminase.

— Niciodată n-ai chef, s-a smiorcăit Sid. Măcar fă-mi o labă.

M-a cuprins furia la solicitarea lui. Când a văzut că nu reacționez, mi-a prins mâna și mi-a apăsat-o peste umflătura din pantalonii lui. Unde îi erau acum idealurile de pace?

Cu un bang, s-a deschis ușa. Înainte ca eu sau Sid să apucăm să ne mișcăm, au intrat trei bărbați. Matteo fiind unul dintre ei. Oh, Doamne!

capitolul 8

GIANNA

Matteo a fost primul care a intrat, cu părul negru ciufulit și ud de la furtuna violentă de afară, cu cămașa albă lipită de trup. În acea clipă, aproape că m-am simțit prostuță că am crezut vreodată că aș fi putut să-l uit. Era mai bărbat decât toți băieții pe care-i întâlnisem, puși laolaltă. Ochii lui s-au oprit asupra mea, apoi pe mâna mea, care încă era lipită de zona intimă a lui Sid. Chiar nu era loc de îndoială privind scena pe care o întrerupea, iar fața lui era contorsionată de furie.

— Ce pula mea, fraților? a strigat Sid.

„Taci, taci", am vrut să țip. Dar n-am mai apucat. Matteo a traversat camera din câțiva pași, l-a apucat pe Sid de braț și l-a smuls de pe mine. Sid a aterizat greoi pe podea, cu fața strâmbă de durere, apoi de furie. Matteo mă domina de sus, cu nările fremătând, ochii aproape negri și cu o privire care mă făcea să vreau să mă ascund. I-am confruntat privirea. Voia să mă sperie. Frica mea era ceva ce nu aveam de gând să-i ofer vreodată.

Sid s-a împiedicat și aproape și-a pierdut pantalonii. Trebuie să le fi deschis fermoarul la un moment dat ca să-mi fie mie „mai ușor". S-a îndreptat spre Matteo. Am sărit în picioare, știind că trebuia să intervin înainte să se înrăutățească situația.

— Ieșiți din apartament sau chem poliția, a spus Sid.

Dumnezeule, nu.

Matteo mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi dau seama cât de periculoasă era situația. Nu pentru mine, ci pentru cineva care n-ar fi trebuit să fie târât în mizeria asta reprezentată de viața mafioților.

— Nu vorbește serios, am zis fără să gândesc.

Sid m-a privit.

— Cum pula mea nu?

Pentru o secundă, a părut să uite de idealurile lui de pacifist.

Matteo nu scosese încă armele. Voiam să mă conving singură că acesta era un semn bun, dar o privire aruncată celor doi bărbați care erau cu el mi-au făcut inima să-mi cadă-n papuci. Amândoi erau ai tatei și deja închiseseră ușa și se puseseră în fața ei, lipsiți de expresie. O ușă închisă nu era niciodată un semn bun. Nimic din ce aș fi spus nu i-ar fi putut face să se răzgândească, pentru că acționau după ordinele tatei. Aveau să facă ce le spusese el. O singură persoană mă putea ajuta acum.

Sid s-a pus chiar în fața lui Matteo, de parcă ar fi vrut să-l pocnească. Matteo nici măcar n-a tresărit, doar a privit în jos, spre Sid, cu cea mai înfiorătoare expresie pe care am văzut-o vreodată în ochii cuiva. Chiar fără să știe cine era Matteo, Sid trebuie să fi simțit cât de periculos era bărbatul din fața lui. Sid a făcut un pas în

spate, cu privirea trecând de la Matteo la mine. M-am mișcat și m-am pus între el și Matteo.

— El nu știe nimic. Te rog, lasă-l să plece.

Oamenii tatei au râs și unul dintre ei a murmurat ceva ce-a sunat izbitor cu „curvă". Matteo s-a întunecat și mai mult. Oamenii tatei îl priveau, așteptând. Îl insultasem pe Matteo fugind și, mai rău, fiind cu alt bărbat. În lumea noastră, exista un singur lucru pe care l-ar fi putut face un bărbat în poziția lui Matteo ca să-și protejeze onoarea. Îl văzusem întotdeauna pe Matteo cu un oarecare zâmbet arogant pe față, dar de data asta nu exista nici urmă de amuzament.

— Cred că ar trebui să plec, a spus Sid brusc, dând înapoi. Deja nu mai e treaba mea ce se întâmplă aici.

Laș. În clipa în care mi-a trecut prin minte, m-am simțit prost. Fuga era singurul lucru pe care-l putea face. Nu mă putea proteja de oamenii tatei sau de Matteo, dar nu puteam înțelege în veci faptul că nici nu voia să încerce.

Unul dintre oamenii tatei, Stan sau cam așa ceva, dacă îmi aminteam corect, l-a prins de brațe pe Sid. El a început să se zbată ca un nebun, dar era evident că nu se bătuse în viața lui. Stan a râs, i-a tras brațele și mai mult la spate și apoi și-a înfipt genunchiul în spatele lui Sid. Cu un țipăt, acesta a căzut în genunchi, ținut doar de mâna lui Stan.

— Hei, încetează! am strigat, voind să mă reped spre ei, dar Matteo m-a prins de braț și m-a oprit.

M-am răsucit spre el, gata să-i urlu în față, dar m-am oprit. El era unica șansă a lui Sid, indiferent de cât de ridicol suna asta.

— Te rog, am spus, deși rugămintea îmi lăsa un gust amar.

Ochii lui Matteo nici măcar n-au tresărit când s-a uitat în jos la mine. Era scandalos să mă aștept să mă ajute după ce făcusem.

— Nu-l ucide. Lasă-l să plece. Nu constituie un pericol.

— Vrei să-l cruț pe nenorocitul care te pipăia peste tot? Îl lași pe muistul ăla să aibă parte de ce-i al meu și vrei să-l las să plece? Asta vrei de la mine? a întrebat Matteo cu o voce periculos de joasă.

Am înghițit un nod dureros. Nu eram a lui, nu aveam să fiu vreodată. Nimic din ce făcusem cu Sid nu era treaba lui Matteo. Chiar dacă m-aș fi futut cu Sid, tot n-ar fi fost treaba lui. Chiar dacă m-aș fi futut cu fiecare tip întâlnit, tot n-ar fi fost treaba lui. Trebuia să-i spun că nu mă culcasem cu Sid. Poate l-ar fi împăcat să știe că nu renunțasem la tot. Egoului lui avea să-i placă să știe că încă era ceva ce ar fi putut să-mi ia. Mândria mi-a ținut buzele ferecate.

— Ar trebui să ieșim. Ar fi putut auzi cineva când am distrus ușa. Să scăpăm de căcatul ăsta și să mergem mai departe, a zis Stan, izbind iar cu genunchiul în spatele lui Sid.

Ochii lui erau măriți și se tot mișcau de la unul la altul.

— Gura, a spus Matteo și Stan a tăcut.

M-am întins după brațul lui Matteo, cu degetele săpând în materialul umed al cămășii lui, simțind mușchii tari de dedesubt. Trebuia să trec peste mândria proprie dacă voiam să-i salvez viața lui Sid.

— Matteo, nu e...

Cuvintele mi-au fost întrerupte de pocnetul unei împușcături amortizate. Am înghețat, căutând cu privirea sursa zgomotului. Celălalt mafiot ținea un Glock

cu amortizor în punctul în care fusese capul lui Sid cu câteva momente în urmă. Alunecase în față, cu capul atârnând fără viață și sângele picurând pe podea. Stan a dat drumul brațelor lui Sid. Corpul s-a aplecat și-a aterizat pe podea cu o bufnitură răsunătoare. Am rămas înmărmurită. Încet, mâna mi-a alunecat de pe brațul lui Matteo.

— Ți-am zis eu să-l omori, în pula mea? a izbucnit Matteo.

— Asta e o chestiune ce ține de Outfit. De vreme ce nu e măritată cu tine, cade sub jurisdicția noastră, la fel și căcatul de-acolo.

Stan i-a dat un picior corpului lipsit de viață al lui Sid. Am tresărit. Înăuntrul meu, o bestie urla, dorind să scoată cu ghearele ochii lui Stan, să-i omoare pe toți, dar eu am rămas nemișcată.

Sângele se împrăștia din capul lui Sid, îmbibându-i dreadurile. Mi s-a strâns stomacul. Mai văzusem atâta sânge doar de trei ori înainte. Prima dată fusese când Luca i-a tăiat degetul lui Raffaele; a doua oară pe tricoul lui Luca după ce se ocupase de tipul care o drogase pe Aria; iar a treia oară când rușii ne atacaseră. Nu devenea mai ușor, așa cum spuneau oamenii, așa cum bănuisem și eu. Aveam sentimentul că nu avea să devină niciodată mai ușor.

Stan a dat din cap spre mine:

— Și alți martori? Nu locuiești singură aici.

Am clipit, prea îngrozită să mai pot respira. Nu-i puteam lăsa să-mi omoare și colegele de apartament. Fetele nu fuseseră altfel decât drăguțe cu mine. Nu meritau așa ceva. Ochii mei l-au găsit pe Matteo. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și s-a întors către oamenii tatei:

— Am terminat aici.

Stan arăta de parcă ar fi vrut să protesteze, dar celălalt l-a împins în umăr. Aruncându-mi o privire, Stan a deschis ușa și-a verificat holul.

— Liber. Să mergem.

M-am întors iar spre corpul lui Sid. Matteo mi-a cuprins talia cu brațul. Nu m-am uitat în direcția lui. Nu-mi puteam abate privirea de la Sid, de parcă aceasta ar fi fost singurul lucru care-l mai ancora de viață. Era demult dus. Bucăți din creierul lui pătau marea roșie de pe podea.

Matteo m-a grăbit spre ușă, apoi pe hol. Stan era în fața noastră, în vreme ce celălalt ne ținea spatele. Încercuiți. Eram încercuită. Ar fi trebuit să încerc să fug. Șansele îmi fuseseră mereu împotrivă. Asta nu mă oprise înainte. Poate că asta era ultima mea șansă să scap. Înapoi în State, aș fi fost captivă. Nu era în natura mea să renunț. Mereu îmi purtasem singură bătăliile, dar până acum doar eu trebuise să plătesc prețul curajului meu. În seara aceasta, cineva inocent, care nu fusese pătat de întunericul lumii mele, plătise cu viața pentru visurile mele, pentru dorința mea de libertate, pentru egoismul meu. Crezusem că pot să fug de soarta mea, că pot lăsa în urmă o lume a sângelui, dar atrăsesem inocenți în acea lume.

Puteam trăi cu asta?

Nu eram sigură.

Poate că era în natura noastră să aducem necazuri și moarte tuturor celor din jurul nostru. Poate că de asta era mai bine să rămânem printre ai noștri. Nu ceva de felul acesta spusese Aria în urmă cu multă vreme?

Aria. Aveam să o revăd, în sfârșit. Asta era vestea bună de care mă agățam acum. Avea să mă ajute să trec prin asta. Mereu mă ajuta.

Strânsura lui Matteo pe încheietura mea era dureroasă. Ochii lui purtau un mesaj clar: acum, că mă prinsese, nu avea să mă mai lase vreodată să-i scap.

Totul părea să se întâmple încețoșat. Am fost împinsă în spatele unei mașini și Matteo s-a strecurat pe banchetă, alături de mine, apoi am demarat cu scârțâit de roți. Am privit dispărând locul căruia îi spusesem acasă în ultimele două luni. Mi-am lipit fruntea de geamul rece. Abia îndrăzneam să clipesc. De fiecare dată când închideam ochii, purpuriul îmi strălucea în spatele pleoapelor. Sid era mort din cauza mea.

Pe fundal, îl auzeam pe Matteo vorbind la telefon cu cineva, dar nu mă puteam concentra. Totul se terminase. Acum avea să mă ducă la tata și nu aveam dubii: nu puteam aștepta niciun fel de milă. Trădasem nu doar Outfit-ul, ci și New York-ul, îi făcusem pe tata și pe Matteo să piardă încredere. Aveam să fiu pedepsită. M-am uitat la Matteo. Mi-am strâns iar sutienul și l-am așezat. Sigur că Matteo a observat.

Îmi dădeam seama că era furios. Eram curioasă la ce fel de pedeapsă se gândea pentru mine. Eram pe drumuri de șase luni. Nu putea să mă vrea pentru altceva decât pentru răzbunare. Știam regulile. Nu mai eram demnă de căsătorie. Probabil că Matteo avea deja o nouă logodnică și, odată ce termina cu mine, avea să își vadă de noua viață. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi făcut-o deja. Asta nu însemna că nu avea să mă omoare tata în clipa în care puneam piciorul pe pământul din Chicago.

Am tras în fața unui hotel de aeroport, iar Matteo s-a întors spre mine, cu privirea transmițându-mi clar avertismentul:

— Vom petrece aici următoarele ore, până la zbor. Dacă încerci să ceri cuiva ajutor, se va încheia într-o baltă de sânge, înțeles?

Am dat din cap. Apoi Matteo m-a tras afară din mașină și m-a condus înăuntru. Nimeni nu ne-a dat atenție când ne-am îndreptat spre lifturi și am urcat până la al patrulea etaj.

Matteo m-a condus pe holul lung până am ajuns în fața unei uși albe, simple.

Stan și celălalt bărbat din Outfit s-au oprit.

— Ar trebui să vină în camera noastră, cu mine și Carmine. Încă face parte din Outfit, a spus Stan, plimbându-și privirea peste corpul meu.

Știam ce aveau să-mi facă el și celălalt bărbat dacă ajungeam cu ei în cameră.

— E a mea. N-o mai scap din priviri. Acum valea. Am ceva de discutat cu Gianna, a mârâit Matteo.

Și-a trecut cardul de acces prin crăpătură și a deschis ușa.

Stan și Carmine au schimbat o privire, însă n-au protestat. Apoi Stan mi-a oferit un zâmbet crud:

— Bagă-i mințile în cap.

Matteo m-a tras în cameră, a izbit ușa cu piciorul ca să se închidă și m-a fixat cu o expresie terifiantă.

— O, așa o să fac.

capitolul 9

GIANNA

Matteo m-a aruncat pe pat. Apoi a sărit peste mine. Mi-a împins mâinile în saltea deasupra capului, iar genunchii și i-a pus lângă coapsele mele. Ochii îi erau aproape negri de furie. Voia să mă facă să implor milă? Să-i cer iertare? Atunci avea de așteptat.

— Lași pe altcineva să aibă parte de ce-i al meu? a mormăit, cu privirea posesivă arzându-mi corpul.

S-a aplecat de parcă ar fi urmat să mă sărute. Nasurile noastre aproape că s-au atins, iar el s-a încruntat.

— Tatăl tău mi-a dat permisiunea să fac ce vreau cu tine. Nu-i pasă dacă mori sau trăiești. Nu-i pasă ce îți fac. Chiar cred că i-ar plăcea să știe că te pedepsesc cu asprime.

Nu eram surprinsă. Tata abia dacă mă tolera înainte să aduc rușine asupra familiei noastre prin fugă. Acum probabil că mă ura ca pe diavol. Aproape că voiam ca Matteo să mă rănească. Asta meritam pentru că Sid murise din cauza mea. Știam că lui Matteo nu i-ar fi fost

greu să mă rănească. Văzusem de ce era în stare. Poate că durerea fizică avea să înece în sfârșit agonia pe care o simțeam pe interior.

MATTEO

Gianna n-a scos un cuvânt, de parcă nu i-ar fi păsat ce îi făceam.

Am strâns-o mai tare de încheieturi ca să văd dacă avea să-mi arate puțin din focul cu care mă obișnuise, dar n-am obținut nicio reacție, cu excepția unei mici tresăriri.

Detestam ce-și făcuse la păr. Era castaniu deschis, nu roșul înfocat pe care-l iubeam. Cel puțin nu-l tăiase.

Privirea mi-a fost atrasă de o fâșie de abdomen dezgolit care se vedea acolo unde i se ridicase bluza. Gândul că altcineva o atinsese acolo, că o atinsese peste tot mă făcea să vreau să sparg totul.

Trebuia să fie a mea. *Doar a mea.*

Pentru o clipă, furia a fost atât de orbitoare încât am vrut să-i fac rău, am vrut să-i arăt că îmi aparținea mie, s-o fut atât de tare încât să uite orice altceva. Am apucat-o de talie, cu degetele atingându-i în treacăt pielea moale. A mea. Doar a mea de-acum înainte. Tatăl ei îmi spusese să o folosesc cum credeam de cuviință înainte să i-o duc înapoi. Nimeni n-ar fi clipit măcar dacă aș fi luat de la ea ce era al meu în primul rând. S-a crispat sub atingerea mea, dar tot nu a spus nimic. Ochii îi erau resemnați. Nicio urmă a temperamentului obișnuit.

Nu s-a luptat cu mine, n-a făcut nimic. Îmi amintea de o păpușă. Probabil aștepta de la mine ceea ce aștepta toată lumea, să o fut chiar dacă ea nu voia, să o rănesc până când m-ar fi implorat să o iert. Și aș fi putut să fac

asta, dar nu voiam. În ciuda a ceea ce făcuse și cât de rău mă făcuse să par, încă o voiam pe ea, nu doar corpul ei.

— Nu-ți stă în caracter să fii supusă, am spus încet.

Cu vârfurile degetelor i-am simțit pulsul crescând. Era singurul semn că nu era la fel de indiferentă pe cât mă făcuse expresia ei să vreau să cred. Poate că nu-i păsa ce i se întâmpla pentru că suferea după nenorocitul cu care o găsisem.

Ideea asta mi-a transmis un nou val de furie prin tot corpul și am eliberat-o repede, înainte să-mi pierd controlul. M-am lăsat să alunec de pe ea și am rămas pe marginea saltelei, încercând să ignor expresia ei de surprindere și șoc. Priveam podeaua, încleștând și descleștând pumnii. Dacă nu l-ar fi omorât Carmine pe nenorocit, probabil că aș fi făcut-o eu. Încă voiam să o fac, voiam să îi tai acea bucată de creier care adăpostea amintirile cu corpul Giannei sub al său.

Gianna s-a ridicat încetișor, precaută, de parcă ar fi crezut că urma să o atac dacă se mișca prea repede.

— N-o să mă violezi și să mă torturezi?

Aproape că am râs. La asta se aștepta toată lumea. Majoritatea oamenilor din lumea mea credeau chiar că asta merita. M-am întors spre ea, urmărindu-i cu privirea conturul feței frumoase. Chiar mai frumoasă decât mă făcuse să cred amintirea, chiar și-acum, când era palidă și cu ochii umflați de plâns.

— Așa ai crezut că o să fac? am întrebat-o cu o voce surprinzător de calmă.

O parte din furia mea era dintr-odată dispărută acum, când ea mă privea cu ochii mari albaștri.

— Da. Oamenii tatei sigur asta au crezut. Nu le-ai văzut expresiile? Probabil speră că mă dai și lor o tură după ce termini cu mine.

Bineînțeles, asta îmi spuseseră de numeroase ori cât timp fuseserăm pe drum. Știam ce credeau ei că avea loc acum. Futu-i, o parte din mine își dorea ca ei să aibă dreptate. Nu eram un băiat bun.

— Mă doare undeva de oamenii tatălui tău și tot acolo mă doare și de tatăl tău. Și dacă te ating cu un deget, îi omor. Nu îți vor face rău, nimeni nu-ți va face.

S-a încruntat.

— Odată ajunsă la Chicago, tata mă va pedepsi.

Chiar credea că aveam să o dau dobitocului de taică-său? Nu o vânasem vreme de șase luni doar ca să o dau. Am rânjit.

— Nu te duci la Chicago, Gianna. Vii la New York, cu mine.

Speranța și ușurarea i-au străbătut fața.

— La Aria? E bine? A avut probleme pentru că m-a ajutat?

Cumva, reacția ei m-a enervat.

— Aria e bine, am spus, după care m-am ridicat și-am mers spre fereastră.

Am rămas cu spatele la ea când am continuat.

— L-ai iubit pe tipul ăla?

Nu eram sigur ce aveam să fac dacă spunea că „da". Pe muist nu-l mai puteam răni și ei nu voiam să-i fac rău, așa că ce puteam face? Să omor pe altcineva, preferabil pe cei doi dobitoci din Outfit care îmi futuseră nervii mult prea mult și poate că, dacă tot mă ocupam de ei, îi omoram și tatăl data viitoare când urma să-l văd.

— Sid? a răspuns cu voce tremurată, și-atunci aproape că am luat-o razna.

M-am uitat la ea peste umăr. Ochii îi erau umeziți de lacrimi.

— Nu-mi pasă care era numele lui, am mormăit.

Futu-i, tare mult voiam să-l omor pe tip. Aș fi plătit un miliard de dolari dacă ar fi existat o cale de a-l învia pe dobitoc, numai ca să-l pot omorî iar. Încet, dureros.

— Numele lui era Sid, a spus cu încăpățânare și cu o sclipire familiară întorcându-i-se în priviri.

Tot nu-mi răspunsese la întrebare.

— L-ai iubit?

— Nu, a spus fără ezitare. Abia îl cunoșteam.

M-aș fi bucurat dacă n-ar fi început să-și muște buza inferioară ca să se împotrivească lacrimilor. Părea al dracului de tristă și apoi o lacrimă i-a alunecat din ochiul stâng. A clipit de câteva ori.

— Dacă nu l-ai iubit, de ce plângi?

M-a privit. Intens, de parcă ea ar fi avut motive să fie furioasă.

— Chiar nu știi?

— Sunt mafiot, Gianna. Am văzut mulți oameni murind, pe mulți i-am omorât chiar eu.

Și-acum voiam să ucid din nou, mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

— Sid nu merita să moară. A murit din cauza mea. Niciodată n-a făcut nimic greșit.

Ce pula mea? Serios?

— A atins fata care nu trebuia. A murit pentru că a pus mâna pe ce nu trebuia, pentru că nu era al lui.

Gianna a scuturat din cap.

— Voiai să-l omori chiar tu, nu-i așa? De asta l-ai oprit pe Stan? Nu pentru că ai fi vrut să-i cruți viața lui Sid.

Chiar o lua prin surprindere lucrul ăsta? Pentru cineva convins că eu și alți membri ai mafiei eram monștri, părea straniu de surprinsă de dorința mea de

a-l ucide pe dobitocul care băgase mâna la logodnica mea.

Înainte să apuc să-i răspund, mi-a sunat telefonul. Pe ecran a apărut numele lui Luca. Îi trimisesem doar un scurt mesaj când eram în mașină. Încercase să mă sune, dar cu excepția unei discuții grăbite cu pilotul avionului nostru privat, nu avusesem chef să vorbesc cu nimeni, însă știindu-l pe Luca, nu avea să renunțe.

Înăbușindu-mi un mormăit, am răspuns, întorcându-mă iar cu spatele la Gianna.

— Un mesaj cu „Am găsit-o", asta e tot ce primesc de la tine? a spus nervos.

— Am fost ocupat.

Auzeam pe fundal vocea Ariei, dar din fericire nu mi-a dat-o la telefon Luca. Chiar nu aveam chef să vorbesc cu o femeie isterică, mai ales cu femeia care-mi ajutase logodnica să fugă, în primul rând. La New York era dimineața devreme, de ce n-o putea lăsa Luca pe nevastă-sa să doarmă până mai târziu măcar o dată?

— Cu ce? a făcut o pauză. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să știu.

— I-a făcut ceva? a întrebat Aria suficient de tare ca să o aud.

N-am spus nimic.

Luca a coborât tonul:

— E în viață?

— Du-te-n pula mea.

— O să iau asta drept un da.

Aria încă vorbea pe fundal.

— Zi-i nevestei tale că sora ei e bine.

— Gianna e bine, a spus Luca, apoi a revenit la mine. Când vă întoarceți?

— Zborul pleacă în mai puțin de două ore.

— Zburați direct la Chicago ca să vă întâlniți cu Scuderi. Corect?

— Deja te-a sunat, nu? am spus.

Stan și Carmine sigur îi trimiseseră mesaj șefului lor că o prinseserăm pe Gianna. Asta însemna, desigur, că știa și despre Sid.

— Sigur, m-a sunat. Fiică-sa e pe fugă de șase luni. E o veste mare.

— Nu-mi spune că e fericit să o primească înapoi.

— Nu. Cel puțin nu din același motiv ca Aria. Vrea să o vadă pedepsită. L-a făcut să scadă în ochii altora, la fel și pe tine. Din ce am auzit, ai prins-o cu alt tip. Îți dai seama că vestea asta se împrăștie ca focul în sălbăticie. Scuderi e nerăbdător să facă un spectacol public din pedepsirea Giannei. Se așteaptă să-l ajuți și tu în privința asta.

Am strâns din dinți.

— Mă doare undeva. Nu o duc la Chicago. Dacă vrea să vorbească cu ea, poate să vină la New York.

— Vrei să o protejezi după ce a făcut?

— Da.

— Matteo, asta e treabă de Outfit. Nu e soția ta și nimeni nu se așteaptă să te însori cu ea după ce s-a dus și-a futut jumătate de Europă.

— Ai grijă, am șuierat.

— La naiba. Nu poți depăși momentul cu ea? Fute-o, nu-i ca și cum mai contează, și-apoi du-o înapoi la taică-său.

— Aria încă e acolo, să te audă că vorbești așa despre sora ei? am întrebat.

— Nu. Trebuie să mă gândesc la Famiglia. Gianna și-a făcut-o cu mâna ei. Trebuie să o duci la Chicago, Matteo. Nu pot risca un război din cauza ei.

— Du-te-n pula mea, Luca. Eşti fratele meu. N-ar trebui să fii de partea mea?

— Nu când ţi-ai pierdut minţile.

— Suge-o.

La celălalt capăt, Luca a oftat.

— Ascultă, nu spun că ar trebui să o abandonezi. Ia-o la Chicago şi pretinde că i-o duci tatălui ei. Apoi fă o înţelegere cu el. Încă îţi e promisă ţie, aşa că nu te va refuza. Probabil va fi bucuros să scape de ea. Zburăm acolo şi eu cu Aria. Acum îi scriu pilotului nostru. Să nu fie nevoie să treci singur prin asta.

— În regulă, o duc la Chicago. Dar nu plec fără ea, nu contează ce spune Scuderi. E a mea.

— În regulă, dar nu există dubii că vor exista probleme. Şi crede-mă, n-am niciun interes să o las pe Gianna să fie rănită de tatăl ei. Aria îşi iubeşte sora, iar eu vreau ca Aria să fie fericită, aşa că nu-l voi lăsa pe Scuderi să o omoare sau să o rănească. O vom lua cu noi la New York, chiar ca soţie a ta, dacă asta vrei cu adevărat.

— O să te pui contra lui Scuderi dacă, din cine ştie ce motiv, nu va fi de acord?

— Da. Pentru tine şi pentru Aria.

— Jură.

Luca a oftat iar.

— Jur. Tu şi cu Aria o să mă băgaţi în mormânt.

Aproape că am zâmbit, dar am închis. Când m-am întors spre Gianna, mă privea cu o expresie anxioasă, pe care a încercat să o ascundă în clipa în care m-am uitat la ea, dar nu a reuşit. Uneori, în ultimele luni, fusesem sigur că nu aveam să o găsesc, că era prea isteaţă; eram bucuros că mă înşelasem.

— Tradiția cere să te înmânez Outfitului și tatălui tău.

Frica i-a străbătut fața. Gianna nu era proastă; știa ce i se putea întâmpla dacă s-ar fi îndeplinit voia tatălui ei. Nu eram sigur că avea să intervină Dante Cavallaro și nu-mi păsa. Eram cuprins de nevoia de a o proteja. Nu aveau dreptul să îi decidă soarta. Asta era șansa mea să îi arăt că greșise să fugă, că eu eram tipul potrivit pentru ea. S-a uitat îndelung la mine, cu fața lipsită de măști și vulnerabilă. Asta era o latură a ei pe care o mai văzusem doar de două ori înainte: când fusese drogată Aria și când Gianna picase în mâinile rușilor. Încă eram furios pe ea, încă eram al dracului de furios, mai ales pentru că știam că avea să fugă dacă îi dădeam ocazia, dar o parte din mine pur și simplu se bucura să o aibă iar alături.

— Te duc la Chicago, dar nu plec de lângă tine, Gianna. Nu o să-ți dau șansa să fugi iar de mine.

GIANNA

După ce se întâmplase azi, nu eram sigură că aveam să mai risc o altă fugă. Telefonul lui Matteo a sunat din nou, iar el a înjurat. Mă bucuram de distragere. Intensitatea privirii lui a vorbit unei părți din mine împotriva căreia luptasem încă de la acel sărut. M-am întins la loc, dar în clipa în care am închis ochii, imaginea cadavrului lui Sid mi-a trecut prin minte. Chiar dacă nu-l omorâse Matteo, asta nu însemna că nu era vina lui. Ar fi făcut același lucru dacă nu ar fi acționat Carmine primul.

Trebuie să fi ațipit pentru că am tresărit violent când mi-a atins ceva brațul. Am deschis ochii și l-am

văzut deasupra mea. Și-a îndreptat spatele cu un zâmbet amuzat.

— Pare să nu te deranjeze prea mult moartea lui Sid dacă poți adormi așa.

M-am ridicat, știind că era crud în mod intenționat, dar în același timp întrebându-mă dacă era adevărat. Eram insensibilă? Semănam cu Matteo mai mult decât voiam să recunosc? Nu. Și visasem despre moartea lui Sid, iar pieptul meu se simțea ca prins într-o menghină când mă gândeam la el.

— Trebuie să ne punem în mișcare. Zborul nostru pleacă în curând.

Matteo m-a apucat de talie ca să mă ridice în picioare, dar m-am smucit, dintr-odată enervată. Matteo s-a întins iar după mine, m-a tras în picioare și m-a lipit de corpul lui:

— Ai grijă, Gianna. În urmă cu mai puțin de două ore te-am văzut făcându-ți de cap cu alt tip. Mă mândresc cu autocontrolul meu, dar e o limită a lucrurilor pe care le voi accepta din partea ta.

Mi-am înghițit vorbele și l-am lăsat pe Matteo să mă conducă afară din încăpere. Stan și Carmine așteptau deja pe coridor. Ochii lor m-au scrutat din cap până-n picioare, apoi Stan a zis:

— Încă e surprinzător de nevătămată. Dacă logodnica mea ar fi umblat peste tot să se fută cu alții, aș fi bătut-o măr.

— Arăt de parcă mă doare-n pulă de opinia ta? a întrebat amenințător Matteo.

Am riscat o privire spre el, întrebându-mă de ce oare nu făcea exact ce sugerase Stan. Am decis să-mi țin gura închisă pentru moment. Autoconservarea nu era punctul meu forte, dar nu eram complet suicidară, deși

era posibil ca moartea să fi fost preferabilă față de ce avea tata în minte pentru mine.

Douăzeci de minute mai târziu, ne-am îmbarcat în avionul privat al Outfitului și eu am ocupat un loc la geam. Matteo stătea vizavi de mine, dar fără să vorbească. Nimeni nu a încercat să vorbească cu mine pe durata zborului. Aveam senzația că folosea acest timp pentru a se calma. Ocazional îl prindeam privindu-mă, dar nu-i puteam desluși privirea. Când m-am ridicat, pe la jumătatea zborului, ca să merg la toaletă, Matteo s-a ridicat și el.

Mi-am înghițit comentariul și am mers spre toaleta din spate. Când am văzut că Matteo nu dă înapoi nici după ce deschid ușa, nu m-am mai putut abține. Dă-o naibii de autoconservare.

— O să mă privești cum urinez? Nu e ca și cum pot evada sărind din avion.

— N-aș zice că nu te cred în stare să încerci să faci o gaură în peretele avionului ca să ne omori pe toți.

Vorbea serios? I-a zvâcnit colțul gurii, dar apoi expresia lui a redevenit dură. Pentru o clipă, privirile ni s-au întâlnit, apoi am pășit repede în mica toaletă și am închis ușa. Matteo nu m-a oprit, dar știam că mă așteaptă și că probabil era atent după sunete ciudate.

M-am sprijinit de perete și am închis ochii. Frica și tristețea îmi circulau prin corp și devenea tot mai dificil să nu izbucnesc în suspine. Aproape îmi doream să mă fi maltratat Matteo. De ce trebuia să se comporte ca o ființă umană decentă?

— Ce faci? Nu mă forța să sparg ușa, a murmurat.

Fără ca măcar să-mi pese că avea să mă audă, mi-am văzut de treabă și am ieșit două minute mai târziu. Privirea lui Matteo m-a analizat de parcă ar fi căutat un

semn că puneam ceva la cale. Aș fi râs dacă aș fi crezut că pot s-o fac.

Ne-am întors la locurile noastre și ne-am reluat tăcerile.

Stomacul mi-era ghem când am aterizat în Chicago. În timpul zborului nu dormisem niciun minut. Mă ținea trează faptul că știam că aveam să fiu nevoită să dau curând ochii cu tata. Nu mai devreme de ieri, mâncasem pizza cu colegele mele de apartament și făcusem planuri pentru o călătorie în Croația pe durata verii, iar acum din nou îmi scăpa viața din mâini. Chiar mai rău, mă aștepta o pedeapsă dură din partea Outfitului. Matteo chiar nu avea motive să mă protejeze de mânia tatei. Și chiar dacă ar fi încercat, de ce i-ar permite Luca să riște un conflict cu Outfitul din cauza mea? În ochii lor, însemnam mai puțin decât un vierme.

Avionul privat a oprit și Matteo s-a ridicat în picioare, apoi mi-a făcut semn să-i urmez exemplul. Mi-au tremurat picioarele urmându-l spre ușa care deja se deschidea. Aerul rece mi-a izbit fața. Zăpada se întindea pe pista de aterizare și pe clădirile din împrejurimi. Era în jur de ora 4 p.m., dar părea de parcă ar fi fost miezul nopții.

Matteo m-a prins de talie, oferindu-mi o privire de avertisment.

— Nu fugi. Nu face nimic stupid. Oamenii tatălui tău abia așteaptă ocazia să-ți facă rău. I-aș ucide, desigur, dar asta nu te-ar ajuta.

Își făcea griji pentru mine, de fapt? Matteo era o enigmă. Nu eram sigură de ce era așa de interesat de mine. Aveam sentimentul că era vorba de mândria lui. Nu putea accepta că nu-l voiam, așa că avea să mă oblige să mă căsătoresc cu el chiar dacă nu voiam, chiar dacă nici el nu

mai voia. Dacă într-adevăr i-ar fi păsat de mine, m-ar fi lăsat să plec. Nu, asta era o demonstrație de putere. Emoțiile nu aveau nimic de-a face.

— Nu-ți face griji. Vreau să o văd pe Aria.

A scuturat din cap.

— Nu e momentul să-ți revină sarcasmul. Tatăl tău nu va aprecia.

Atunci, dacă credea că e o idee atât de proastă, de ce aproape că zâmbea și el? Ușa era deschisă complet, iar Matteo m-a condus pe cele câteva trepte, cu degetele neclintite pe talia mea. M-am simțit ca un copil care face primii pași. În corpul meu, se lupta enervarea cu îngrijorarea, dar înainte să apuc să mă decid dacă voiam să risc o împotrivire, am dibuit un cap blond familiar. Aria. Stătea alături de Luca și-a început să alerge când m-a văzut.

M-am uitat rugător la Matteo, dar nu mi-a dat drumul și a continuat să mă conducă spre Aria în pas domol. Când sora mea aproape a ajuns la noi, mi-a dat drumul și m-am grăbit spre Aria. Ne-am ciocnit aproape dureros. Am zdrobit-o pe Aria la pieptul meu, îmbrățișând-o pe cât de strâns posibil, iar ea a făcut același lucru.

— Oh, Gianna, mi-a fost atât de frică pentru tine. Sunt atât de bucuroasă că ești aici.

Plângea, iar fața mea era și ea plină de lacrimi. Dumnezeule, îmi lipsise.

După o clipă, s-a retras și m-a scrutat în grabă, cu ochii zăbovind asupra culorii părului.

— Ești bine? Ți-au făcut vreun rău?

I-am dat de pe față câteva șuvițe de păr blond, dintr-odată simțind că urma să izbucnesc în suspine. În mintea mea, regretul cântărea greu. N-ar fi trebuit să fug. Îmi aducea aminte de asta și fața îngrijorată a Ariei. Dacă aș fi rămas, dacă m-aș fi căsătorit cu Matteo, atunci Sid ar fi fost

încă în viață, iar Aria n-ar fi trebuit să-și facă griji atâtea luni. De ce a trebuit să vreau libertatea de a-mi lua propriile decizii?

— Gianna? a spus Aria coborând glasul. Ți-a făcut ceva Matteo?

— Matteo n-a făcut nimic, a spus el tare, făcându-ne pe mine și pe Aria să tresărim.

— Nu te-am întrebat pe tine, a spus Aria încetișor.

Ochii mei se plimbau de la unul la altul. Aveam sentimentul că nu erau în relații bune. Tot din cauza mea. Luca a sosit alături de noi și și-a bătut fratele pe umăr.

— Mă bucur să te revăd.

Nu luasem în calcul că Matteo fusese plecat de-acasă multă vreme pentru că umblase pe urmele mele. Luca abia a privit în direcția mea, nu că mi-ar fi păsat.

— Sunt bine, i-am spus Ariei, care părea să ezite să mă creadă.

— Așteaptă șeful, a lătrat Stan. Haideți. Nu e ca și cum curva merită nu știu ce primire.

Aria a oftat. M-am crispat, dar am reușit să nu-mi arăt șocul. Nu mă durea nici în cot de ce credea Stan despre mine. Dar Matteo a fost mai rapid. A scos cuțitul și l-a aruncat spre Stan, care a țipat când lama i-a pișcat urechea.

— Data viitoare, lama asta o să-ți despice craniul dacă nu-ți ții închisă fututa aia de gură, a spus.

Stan și-a așezat mâna pe tocul armei, dar nu a scos-o. Pe cămașă îi picura sânge din urechea tăiată. În ochi i se citea ura. Carmine a rămas nemișcat, nici el nu și-a scos arma. Când m-am întors spre Luca, am înțeles de ce. Avea ambele pistoale îndreptate spre oamenii tatei și în spatele lui, Romero, pe care nici nu-l văzusem înainte, făcea același lucru.

— Nu vrem să se termine prost, așa-i? a întrebat Luca cu un ton foarte grav. Șeful tău n-ar aprecia.

Carmine a aprobat din cap și și-a relaxat postura, dar Stan arăta de parcă nu i-ar fi păsat dacă tata îl pedepsea, atâta vreme cât apuca să-l omoare întâi pe Matteo. Câteva clipe, niciunul dintre noi nu a mișcat, apoi Luca și-a pus armele înapoi în tocuri.

— Să mergem.

Carmine a ridicat cuțitul pe care Matteo îl aruncase și i l-a dat înapoi, iar Matteo nu și-a dezlipit privirea de Stan.

— Ea merge cu noi în mașină, a zis Stan.

Buzele lui Matteo s-au extins într-un zâmbet rece.

— Acesta e ultimul avertisment pe care-l primești. Încetează să mă mai calci pe nervi sau îți fac o gaură în gât.

Carmine l-a apucat pe Stan de braț și l-a tras spre o mașină neagră a Outfitului, în vreme ce noi ceilalți ne-am îndreptat spre două BMW-uri.

Aria a făcut o mișcare ca să stea cu mine în spate, dar Luca a reținut-o.

— Nu. Vreau ca Matteo să stea cu ochii pe sora ta.

Aria mi-a oferit un zâmbet ca să se scuze, apoi s-a așezat în dreapta, alături de Luca.

Matteo m-a privit cunoscător când s-a așezat lângă mine în spate:

— Probabil ai sări din mașina în mișcare dacă ți-aș da ocazia.

Am pufnit.

— Nu-s complet nebună. Crezi că aș risca să fug prin Chicago fără protecție când oamenii tatei vor în mod evident să-mi facă rău?

— Deci ai încredere în mine să te protejez, dar tot nu vrei să te măriți cu mine.

M-a străbătut uimirea.

— Încă vrei să-i dai înainte cu căsătoria?

— Probabil ai putea să-i vâri un cuțit în spate și tot ar vrea să-i dea înainte cu căsătoria, a spus Luca din față. E un tâmpit încăpățânat.

— Nu te-am vânat vreme de șase luni doar ca să te las să-mi scapi.

I-am cercetat expresia, însă n-am putut trece de masca aroganței. Nu mă lăsa.

— Poate n-ar fi trebuit să petreci atât timp căutându-mă.

Atunci aș fi fost încă în Munchen, Sid ar fi fost în continuare în viață. Dar trebuia să recunosc că unei părți din mine îi fusese dor de vechea mea viață. Nu de toată, atenție, dar cu siguranță de frații mei și poate și de alte câteva aspecte pe care încă nu voiam să le recunosc față de mine.

Matteo n-a spus nimic, dar a strâns din buze. Restul drumului s-a petrecut în liniște.

Am încercat să-mi ascund emoțiile când am tras în fața vechii mele case. Ce avea să-mi facă tata?

capitolul 10

MATTEO

Mașina Outfitului a oprit în fața vilei Scuderi și Luca a parcat BMW-ul închiriat chiar în spatele ei. Luca și Aria au ieșit imediat din mașină, iar eu am deschis portiera ca să-i urmez, doar că m-am oprit când mi-am dat seama că Gianna nici nu își desfăcuse încă centura de siguranță. Se uita cu atenție în jos, la mâinile pe care și le odihnea în poală. M-a aprins furia. Nu putea alege calea ușoară? Trebuia să fie atât de al dracului de încăpățânată?

— N-am chef să mă cert cu tine, Gianna. Chiar n-ar trebui să-l faci pe tatăl tău să aștepte. E deja destul de nervos. Ieși din mașină sau te scot eu.

Am așteptat un răspuns sarcastic. În schimb, s-a întins să-și desprindă singură centura. Mâinile îi tremurau și brusc mi-am dat seama ce se întâmpla. Gianna nu trăgea de timp ca să mă enerveze. Era speriată pentru că se afla iar aici. Degetele ei s-au chinuit să desfacă centura. I le-am dat deoparte și am desfăcut-o eu. Ea a ridicat privirea încruntată, cercetându-mi fața.

Părea neliniștită. Nici măcar nu mi-a îndepărtat mâinile, care încă zăboveau pe coapsa ei.

— Trebuie să coborâm, am repetat, de data asta fără enervare.

Ea a dat încet din cap, cu ochii la fereastră. Îi vedeam pe Luca și Aria privindu-ne, iar în spatele lor așteptau Stan și Carmine. Romero era lângă a doua noastră mașină, verificând împrejurimile. Nu credeam că era vreo capcană, dar niciodată nu puteai ști cu nenorociții din Outfit. Lucrurile nu fuseseră tocmai roz între noi în ultimele câteva luni.

— Mi-e frică, a spus încet, apoi a râs răgușit. Nu e aiurea că mi-e frică de propriul tată?

— Tatăl tău e Consigliere și un dobitoc absolut. Sunt multe motive pentru care să îți fie frică de el.

Încă se holba în poală.

— Mă urăște. Nu ar ezita să-mi tragă un glonț în cap după tot ce am făcut.

Ar fi trebuit să treacă de mine și nu aveam dubii că puteam să-l dobor cu o mână legată la spate. Am arcuit un deget sub bărbia ei și i-am întors fața spre mine până ce ochii ei albaștri i-au întâlnit pe ai mei:

— N-o să permit să se întâmple asta.

Preț de o clipă, privirea i s-a îmblânzit și ochii i-au fugit spre buzele mele, dar apoi Gianna a revenit la vechiul sine și s-a retras. Aproape am mârâit. A deschis portiera și a ieșit. Când am prins-o din urmă, pe față nu mai avea nici urmă de frică. Ținea spatele drept și le-a aruncat oamenilor lui Scuderi cea mai nimicitoare privire pe care am văzut-o vreodată la ea. Asta era Gianna pe care o știam. Singurul indiciu că nu era atât de relaxată pe cât pretindea era că nu s-a certat cu mine când mi-am pus mâna pe spatele ei în timp ce am

condus-o spre ușa de la intrare. Abia așteptam să îmi trec mâinile peste fiecare centimetru din corpul ei, să o revendic în sfârșit. Iar mi s-au strecurat în minte imaginile cu Sid și labele lui pe ea și-a trebuit să mă împotrivesc nevoii de a lovi ceva.

Luca a ridicat din sprâncene, cu nerăbdarea citindu-i-se peste tot pe față.

— Ce v-a luat atât, în morții mă-sii?

L-am ignorat pentru că în acel moment s-a deschis ușa și-n prag a apărut Scuderi, încruntat. Lângă mine, Gianna s-a făcut mică. Nu credeam că ea observase măcar, pentru că fața i-a rămas la fel de impasibilă. Scuderi a vorbit scurt cu oamenii săi, apoi le-a cerut să plece și s-a întors spre Luca. Și-au strâns mâinile și a îmbrățișat-o pe Aria. Până în acest punct, nici măcar o privire nu i-a aruncat Giannei. Mă enerva la culme. Ochii lui reci s-au concentrat asupra mea, iar eu i-am surâs disprețuitor. Uram tot ce ținea de omul ăla, chiar și fața imbecilă și părul dat pe spate. Arăta ca cel mai rău clișeu de mafiot.

— Văd că ai găsit-o, a spus.

— Mereu obțin ceea ce vreau.

Tot nu aruncase vreo privire în direcția Giannei, dar expresia lui a devenit necruțătoare.

— Ce ai vrut era o italiancă respectabilă. Ce obții e ce-a rămas după Dumnezeu știe câți bărbați.

Gianna s-a crispat sub mâna mea, cu ochii măriți o fracțiune de secundă, înainte să-și recapete controlul asupra feței, dar tatăl ei nu terminase încă. Deloc de mirare că el și tata se înțeleseseră atât de bine.

— Nu pricep de ce te-ai deranjat să pierzi atât de mult timp după ea. Oamenii mei ar fi prins-o și fără tine.

Oamenii lui ar fi făcut o mulțime de lucruri cu Gianna. Luca a mijit ochii spre mine amenințător. Își dădea seama cât de mult voiam să-mi înfig cuțitul în fața tâmpită a lui Scuderi? M-am uitat înapoi la Scuderi, nerăbdător să-i șterg rânjetul ăla superior de pe față.

— Cred că ar trebui să intrăm ca să discutăm câteva chestiuni, a spus Luca folosindu-și vocea de Capo.

De obicei mă călca pe nervi când făcea asta, dar de data asta probabil că era mai bine așa. Aveam sentimentul că cuțitul meu avea să-și găsească drumul spre ochiul lui Scuderi dacă trebuia să-i mai suport expresia stupidă încă o secundă. Scuderi a aprobat din cap și a deschis ușa. Practic, Gianna era lipită de mine în lateral când am trecut pe lângă el. Prin vene îmi ardea nevoia de a o proteja. Poate că ea nu-și dădea seama, dar faptul că mă căuta atunci când era speriată era toată confirmarea de care aveam nevoie că avea sentimente pentru mine, chiar dacă nu era conștientă de ele deocamdată.

— Cum o poți atinge după ce a făcut? După ce ai văzut-o făcând? Aș fi dezgustat, a spus Scuderi închizând ușa.

Evident că nu aștepta un răspuns, așa că s-a întors spre Luca.

— Dacă soția mea ar fi făcut așa ceva, aș fi omorât-o, și am sentimentul că și tu ai fi făcut la fel, Luca.

Aria i-a aruncat lui Luca o privire șocată, dar el era prea ocupat să-l fixeze pe Scuderi.

— Nu sunt aici să discutăm ce-ar fi dacă. Vreau să rezolvăm chestiunea asta odată pentru totdeauna. Ne-ai promis ceva și așteptăm să te ții de cuvânt.

— Ce am promis nu mai e disponibil, a spus Scuderi arătând din cap spre Gianna. Dar dacă vreți

bunuri stricate, sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere. Dante ne așteaptă în sufragerie. Asta e o chestiune ce ține de Outfit, dar Dante va avea ultimul cuvânt.

Luca mi-a întâlnit privirea, a lui fiind clar de avertisment.

— Atunci să mergem. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau la bârfă cu tine. Și sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere bună pentru noi toți.

Nu-mi păsa de Dante sau de Scuderi. O luam pe Gianna cu mine la New York chiar dacă trebuia să înjunghii fiecare membru din Outfit în acest proces.

GIANNA

Încercam din răsputeri să mențin o expresie neutră, dar era incredibil de greu. Spre rușinea mea, mâna lui Matteo pe spatele meu chiar mă ajuta să mă concentrez. Pe de altă parte, expresia lui îmi alimenta anxietatea. Arăta ca însetat de sânge. Am riscat o privire către Luca și tata, care nici ei nu se deranjau să facă schimb de amabilități.

Era evident că lucrurile luaseră o întorsătură spre mai rău de când plecasem. Dacă Luca se comporta decent în preajma tatei, relațiile dintre Outfit și New York nu puteau fi bune acum.

Aria m-a atins blând pe braț, cu ochii plini de îngrijorare. M-am forțat să zâmbesc, dar trebuie să o fi făcut ciudat pentru că ea doar s-a încruntat în schimb. La naiba. Matteo m-a împins mai în față. Tata și Luca se îndreptau deja spre sufragerie, dar am înghețat la auzul pașilor grăbiți și m-am uitat spre scări. Lily și Fabi năvăleau spre mine, cu fețele luminate de fericire. Din

ochi mi-au izvorât lacrimi când frățiorul meu a sărit pe mine, îngropându-și capul la pieptul meu. Dumnezeule, crescuse de când îl văzusem ultima oară. Cum era posibil așa ceva? Fusesem plecată doar șase luni. Și-apoi m-a cuprins și Lily în brațe.

— Ne-a fost atât de dor de tine, a șoptit printre lacrimi.

Strânsoarea lui Fabi mă împiedica să respir, dar nu-mi păsa.

I-am îmbrățișat, la rândul meu, la fel de strâns. Cât fusesem fugită de-acasă, abia îndrăznisem să mă gândesc la familia mea, pentru că simțeam că mi se deschide o prăpastie în piept de fiecare dată când o făceam.

— Nu ți-am zis să îi ții sus? a șuierat tata, făcându-mă să ridic privirea pentru a o descoperi pe mama coborând ezitant scările.

— Îmi pare rău. Au fost prea rapizi, a spus cu o voce umilă.

Privirea ei m-a scrutat rapid, după care s-a uitat la tata fără să-mi spună un cuvânt. Am înghițit în sec. Deci asta era tot? Pentru că nu făcusem ce doriseră, eram moartă pentru ei? Știusem că tata avea să mă condamne, dar sperasem că măcar mama avea să se bucure de întoarcerea mea.

— Lily, Fabi, înapoi în camerele voastre.

— Dar tata, n-am văzut-o de nu știu când pe Gianna, a mormăit Fabi.

Tata a acoperit distanța dintre noi în două salturi rapide și i-a împins violent, apoi i-a îndreptat spre mama.

— Sus, acum.

Fabi a ridicat bărbia, iar Lily a rămas nemișcată. Fața tatei era tot mai roșie de furie.

— E în regulă, le-am spus. Putem vorbi mai târziu.

— Nu, nu puteți. Nu te las în preajma lor. Nu mai ești fiica mea și nu vreau ca mizeria pe care o reprezinți să se ia și pe Liliana, a spus tata cu duritate în priviri.

Nici nu știam ce să spun. Nu voia să-mi mai văd fratele și sora.

— Ce prostie, a spus Matteo.

— Matteo, l-a avertizat Luca.

El deja o ținea pe Aria de încheietură ca să nu intervină.

— Nu e treaba noastră.

Tata l-a privit furios.

— Corect. E familia mea, iar Gianna încă se supune regulilor mele, să nu uiți asta vreodată.

— Credeam că nu mai sunt fiica ta, așa că de ce trebuie să ascult ce zici?

Matteo m-a strâns de mijloc. Ce? El putea să-l provoace pe tata, dar eu nu aveam voie?

— Ai grijă, a spus tata. Încă ești parte din Outfit.

— N-ar trebui să-l mai facem pe Dante să aștepte, a spus Luca.

De data asta, chiar am ajuns în sufragerie fără incidente. Dante Cavallaro stătea în fața ferestrei, vorbind la telefon. A închis și s-a întors spre noi. A trebuit să mă abțin de la a tremura când ochii lui reci s-au oprit asupra mea. Omul de gheață, într-adevăr. Dintr-odată, mi s-a făcut foarte frică. Era o chestiune serioasă.

Nu-mi aminteam ultima oară când mă simțisem atât de îngrozitor de lipsită de apărare.

— Luca, Matteo, Aria, a spus Dante Cavallaro cu glasul lipsit de emoție. Gianna.

Am tresărit din cauza surprizei. Crezusem că avea să pretindă că era sub demnitatea lui să mă salute, așa cum făcuse tata.

— Domnule, am spus plecând ușor capul.

Detestam să fac asta, dar știam că era spre binele meu.

— Îți dai seama că ceea ce ai făcut este trădare? a întrebat Dante.

Nu eram sigură ce să răspund. Dacă eram de acord, eram condamnată, și dacă n-aș fi făcut-o, l-aș fi înfuriat pe bărbatul care putea să decidă să pună să fiu ucisă.

— Gianna este logodnica mea și-ar fi fost soția mea acum, dacă n-ar fi fugit. Cred că ar trebui să fie treaba fratelui meu, drept Capo din New York, să determine dacă ea merită vreo pedeapsă.

Ochii mei au trecut de la Matteo la Luca, a cărui privire dură m-a făcut iar să mă înfior.

— E ridicol, a mormăit tata.

Dante nu părea jignit, totuși.

— Să înțeleg că încă vrei să mergi înainte cu căsătoria?

— Da, a spus Matteo fără ezitare.

Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe pe mine ce vreau, bineînțeles, dar știam că nu trebuia să deschid gura. Nu când lucrurile s-ar fi putut termina foarte prost pentru mine.

Dante a făcut semn spre tata să se apropie și-au vorbit încetișor câteva clipe. Tata nu părea deloc mulțumit.

— Nu voi transforma asta într-o chestiune oficială a Outfitului. Nu vă voi opri din a merge înainte cu căsătoria. Totuși, dacă nu o veți face, atunci nu voi avea de ales decât să te pedepsesc, mi-a spus Dante, a dat din

cap spre Matteo, după care s-a reîntors spre tata. Îți revine ție chestiunea, de vreme ce Gianna face parte din familia ta, și sper ca la finalul zilei să existe o înțelegere care să ne permită tuturor să colaborăm pașnic.

Acestea fiind spuse, a făcut un pas în spate și i-a făcut tatei semn să preia discuția.

— Chiar vă permiteți să primiți pe cineva ca Gianna la New York? Fiind noul Capo, oamenii tăi se așteaptă să respecți tradițiile și să îi tratezi fără milă pe trădători, a spus tata către Luca.

— Oamenii mei îmi acceptă deciziile, a zis Luca, dar cu o urmă de amenințare în voce. Oricare va fi decizia mea.

Brusc, m-am întrebat dacă Luca avea să se împovăreze cu mine. Nu e ca și cum aș fi vrut să devin parte din Famiglia, dar dacă alegerea era între a sta pe teritoriul tatei și a trăi la New York cu Aria, atunci știam ce aș alege.

Matteo arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a-și scoate cuțitele și s-a îndreptat spre Luca pentru a discuta între patru ochi, iar Aria a profitat de ocazie pentru a mi se alătura. I-am oferit un zâmbet de recunoștință.

— Fratele meu ți-o va lua pe fiica ta de pe cap, în ciuda greșelilor ei. Cred că e o ofertă foarte generoasă pentru tine. Ar trebui să te bucuri pentru că nu trebuie să îi cauți un nou soț.

Tata a pufnit.

— De parcă aș găsi pe cineva. Nu mi-aș irosi astfel timpul prețios.

Îmi fierbea sângele nu doar din cauza cuvintelor tatei, ci și pentru că nici oferta lui Luca nu îmi convenea. Se comportau de parcă aș fi fost mai puțin om.

Ascultându-i, mi-am dat seama că făcusem bine să fug. Lumea asta era tare rău dată peste cap.

— Deci, ce spui? a întrebat Luca cu buzele strânse.

Tata s-a uitat la șeful lui, dar Dante părea convins să nu se bage. Arăta de parcă nu ar fi putut să-i pese mai puțin de rezultat.

— Sper că nu intenționați să faceți o petrecere la nuntă. Vreau ca chestiunea asta să se rezolve într-o liniște cât mai mare posibil. Ne-a cauzat destulă jenă deja și mie, și Outfitului. Nu îi voi da șansa să ne facă și mai mult de râs, a afirmat tata în cele din urmă.

Am strâns din dinți atât de tare, încât am fost surprinsă că nu mi-a pocnit falca.

Matteo a scuturat din cap.

— Nu am nevoie de nuntă cu petrecere. Oricum, prefer să mă îmbăt fără să am prin preajmă fetele bătrâne ale familiei.

Un hohot de râs mi-a gâdilat gâtul, dar m-am abținut. Matteo mi-a aruncat o privire de parcă ar fi vrut să vadă dacă îl găseam la fel de amuzant cum bineînțeles că se considera el însuși. Tot ce făcea el era calculat. Asta era ceva ce nu puteam uita vreodată. Matteo folosea umorul și zâmbetele ca să ascundă cât era de periculos, dar nu aveam să las asta să mă păcălească. Nici acum, nici vreodată în viitor, mai ales nu când era evident că el credea că era generos din partea lui să mă primească înapoi.

— Fetele bătrâne n-ar veni, oricum. Nimeni nu vrea să fie asociat cu cineva ca ea, a spus tata cu o privire generică în direcția mea.

Strânsoarea Ariei pe încheietura mea era ca de oțel, de parcă n-ar fi avut încredere că nu aveam să-l atac pe tatăl nostru.

— Va exista o slujbă la biserică, așa cum e tradiția, a spus Luca. Nu e nevoie de alți invitați în afară de familia apropiată.

— Tradiția, a pufnit tata. Gianna a scuipat pe tradițiile noastre. Prezentarea cearșafurilor, la care Famiglia ține atât de mult, va trebui să fie anulată. Și o rochie albă iese și ea din discuție. Nu voi permite să își bată joc de valorile noastre.

Luca a dat din cap:

— E rezonabil așa.

Aria i-a aruncat soțului ei o privire incredulă, dar n-am fost surprinsă că nu urma să am voie să mă îmbrac în alb. De parcă mi-ar fi păsat. După cât mă interesa pe mine, mă puteam căsători dezbrăcată. Nu voiam nimic din toate astea. Și nu-mi păsa nici de tradițiile lor stupide. Se comportau de parcă îmi făceau mie o favoare, de parcă eram criminalul care aștepta să fie executat și căruia i se înmâna decizia de a fi iertat pe un platou de argint. Nu făcusem nimic greșit, nimic în comparație cu ce făcuseră fiecare dintre bărbații din acea încăpere.

— Probabil că s-a dăruit fiecărui bărbat din Europa, iar tu încă o vrei? a întrebat iar tata.

Știam că o face ca să mă umilească și să mă rănească și detestam faptul că nu puteam spune că nu îi reușea în totalitate.

M-am uitat la bărbatul care era tata și n-am simțit nimic. Știusem mereu că nu mă place prea mult, dar niciodată nu îmi dădusem seama cât de mult mă disprețuia. Mi-am înfipt unghiile în carnea moale a palmelor.

Matteo stătea drept, cu un zâmbet ciudat pe față.

— Am căutat-o șase luni. Dacă n-aș fi vrut-o, crezi că aș mai fi pierdut atât timp cu ea? Am lucruri mai bune de făcut.

Dacă mai auzeam asta o dată, urma să-mi pierd mințile.

— Credeam că vrei răzbunare, dar oamenii mei mi-au spus că n-ai atins-o nici cu un deget, tata m-a privit direct. Dar din nou, probabil n-ai vrut să te murdărești. Nu cred că un simplu duș va reuși să o facă din nou curată pe fiica mea.

Aria m-a strâns și mai tare de încheietură, iar eu am stat pe loc. Nici nu-mi dădusem seama că făcusem un pas spre tata ca să... nu eram sigură ce aș fi făcut. Să-l lovesc? Poate. Cuvintele și expresiile lui chiar mă făceau să mă simt murdară și detestam faptul că avea o astfel de putere asupra mea. În același timp, mai degrabă m-aș fi aruncat de pe acoperișul acestei case decât să recunosc că nu mă culcasem cu nimeni cât fusesem fugită de-acasă. Acela era un secret pe care aveam să-l protejez cu toată ființa mea.

— Cine spune că nu vreau încă răzbunare? a întrebat Matteo cu o voce amenințătoare.

Ochii lui întunecați i-au întâlnit pe ai mei. Nenorocitul. Deci privirile îngrijorate din mașină fuseseră doar de spectacol? Știa că nu voiam să mă mărit cu el. Știa că asta era o pedeapsă pentru mine. Cine știe ce avea pregătit pentru mine odată ce mă prindea în gheare?

— N-o să mă mărit cu nimeni, am izbucnit. Asta e viața mea.

Tata a părut livid cât s-a împleticit spre mine ca să îmi dea o palmă. Urechile au început să-mi țiuie și gustul

de cupru mi-a umplut gura. În urmă cu multă vreme și-acum multe palme, aș fi plâns.

— Vei face cum spun eu. Mi-ai întinat destul numele și onoarea. Nu-ți mai tolerez insolența nici măcar o zi în plus, a mârâit, înroșit la față.

— Și dacă nu?

Încheietura aproape îmi amorțise de la cât de zdrobitoare era strânsoarea Ariei. Reușise să se poziționeze între tata și mine, în ciuda evidentei dezaprobări a lui Luca, dar el era ocupat să-l țină pe Matteo de tricou la fel de strâns.

Am încercat să mă eliberez de Aria, dar fără să-mi dezlipesc privirea de pe tata. Aria încă încerca să mă protejeze, dar era vorba de o luptă pe care nu o putea purta în locul meu.

Mâna tatei încă era ridicată, pregătit fiind să mă lovească din nou. Ce-ar fi făcut dacă l-aș fi lovit și eu? Mi-ar fi plăcut să fiu destul de curajoasă pentru a afla.

— Dată fiind trădarea ta, nimeni n-ar zice nici pâs dacă te-aș da unuia dintre cluburile de sex ale Outfitului, așa ne-am putea folosi de promiscuitatea ta.

În ciuda celor mai bune intenții ale mele, șocul m-a făcut să măresc ochii. Dante s-a încruntat, dar nu eram sigură că era un semn bun sau nu.

Ochii lui Matteo ardeau de atâta ură, încât mi s-a ridicat părul de ceafă. Luca încă îl ținea de umăr, împiedicându-l să ce? Nu eram prea sigură.

— N-o să se întâmple asta. Gianna va deveni soția mea. Azi, a spus Matteo.

— Ce? Eu... m-am bâlbâit, dar tata m-a redus la tăcere cu o altă palmă.

Mai dură decât precedenta, iar inelul lui mi-a prins buza inferioară. Durerea m-a săgetat prin față și un lichid cald a început să-mi curgă pe bărbie.

— Destul, a spus Aria, iar dintr-odată Luca a început să o tragă înapoi, în vreme ce Matteo mă strângea tare de braț și mă conducea afară din încăpere, apoi pe hol spre baie.

Nu eram sigură dacă din cauza șocului de la ce se întâmplase sau a vitezei cu care mă îndepărta Matteo, dar nu m-am împotrivit, doar m-am împleticit urmându-l, fără să mă deranjez măcar să opresc sângele care picura pe bluză din buza mea spartă. Matteo m-a împins în baie, apoi a intrat după mine și a închis ușa.

M-am uitat la reflexia mea din oglindă. Sângele îmi acoperea bărbia și chiar mai mult sânge picura din tăietura din buza mea inferioară și apoi pe tricou. Buza mi se umfla deja, dar m-am bucurat să remarc că aveam ochii uscați, fără urmă de lacrimă. Matteo a apărut în spatele meu, trupul său dominându-mă de la înălțime și ochii întunecați scrutându-mi fața făcută praf. Fără zâmbetul consacrat de rechin și amuzamentul arogant, arăta aproape tolerabil.

— Nu știi când să taci, așa-i? a șoptit.

Buzele i-au format un rânjet, dar care arăta cumva nepotrivit. În ochii lui era ceva tulburător. Privirea lui îmi amintea de cea pe care o văzusem când se ocupase de ostaticii ruși de la subsol.

— Nici tu, am spus, apoi am tresărit din cauza durerii care îmi străpungea buza.

— Adevărat, a zis cu o voce ciudată.

Înainte să apuc să reacționez, m-a apucat de șolduri, m-a întors și m-a ridicat pe lavoar.

— De asta suntem perfecți unul pentru celălalt.

S-a întors și zâmbetul arogant. Nenorocitul păşise între picioarele mele.

— Ce faci? am şuierat, alunecând în spate pe marginea lavoarului ca să pun mai multă distanţă între noi, în vreme ce-l împingeam de piept.

Nici nu s-a clintit, era prea puternic pentru mine. Zâmbetul i-a crescut. M-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul.

— Vreau să văd cum arată buza ta.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Poate că ar fi trebuit să-l opreşti pe tata de la a-mi sparge buza, în primul rând.

Gustul de sânge, dulceag şi metalic, mi-a făcut stomacul să se strângă şi mi-a amintit de imagini mai dure.

— Da, ar fi trebuit, a spus sumbru, atingând uşor cu degetul mare rana în timp ce îmi deschidea buzele. Dacă nu m-ar fi ţinut Luca, mi-aş fi înfipt cuţitul în spatele lui taică-tu, dă-le dracului de consecinţe. Poate o s-o fac, totuşi.

A dat drumul buzei mele şi a scos un cuţit lung şi curbat din tocul de sub geacă, după care l-a rotit în mână cu o mină calculată. Apoi ochii i-au scânteiat spre mine.

— Vrei să-l omor?

Dumnezeule, da. Am tresărit la auzul vocii lui Matteo. Ştiam că era greşit, dar după ce spusese azi tata, voiam să-l văd implorând milă şi ştiam că Matteo era capabil să aducă pe cineva în genunchi, lucru care mă entuziasma într-un mod înfiorător. Exact de asta voiseм să ies din acest stil de viaţă, de ce *încă* voiam să ies. Aveam potenţial pentru cruzime indiferent cât am încercat să mă conving opusul, iar viaţa aceasta era dovada.

— Asta ar însemna război între Chicago și New York, am zis simplu.

Nu că m-ar fi durut undeva de pace. Bărbații ar fi găsit imediat alt motiv să se omoare unii pe alții. Cineva reușea mereu să insulte onoarea altcuiva și-apoi nu se putea ști ce urma.

— Să-l văd pe taică-tu sângerând de moarte la picioarele mele ar merita riscul. *Tu* meriți riscul.

Nu eram sigură dacă glumea sau nu, dar devenea prea... serios. Voiam să-l sărut pentru ce spusese, dar ar fi fost greșit. Matteo era greșit. Totul era. În urmă cu puțin timp, l-am văzut pe Sid omorât și știam foarte bine că ar fi putut la fel de bine să fie Matteo cel care a apăsat pe trăgaci. Nu puteam să-i permit să mă manipuleze. Era prea bun la asta.

I-am împins iar umărul.

— Trebuie să-mi îngrijesc buza. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut decât să-mi stai prin preajmă, măcar dă-te din calea mea.

Tot nu s-a clintit și era prea puternic să-l pot îndepărta eu. Mușchii i s-au mișcat sub cămașă, făcându-mă să mă întreb cum ar fi arătat fără ea. *Greșit. Atât de greșit.*

Și-a pus cuțitul pe lavoar, alături de mine.

— N-ar trebui să îmi lași obiecte ascuțite în preajmă atunci când sunt nervoasă.

— Cred că-mi asum riscul, a spus, punându-și palmele pe ambele laturi ale coapselor mele, făcând să n-am de ales decât să mă las pe spate pentru a pune o oarecare distanță între noi.

— Încetează, am mârâit pentru că mirosea prea bine și îmi simțeam trupul dorind să se mute mai aproape, apoi m-am cutremurat iar.

Am ridicat mâna și mi-am pipăit buza. Părea că se umflase și mai mult, iar sângerarea încă nu se oprise. Matteo mi-a îndepărtat mâna.

— Faci mai rău. E nevoie de cusătură. Să sun un doctor?

— Nu, am spus repede.

Nu voiam să mai afle și alți oameni și, cel mai important, nu voiam ca nenorocitul de tata să afle că reușise să-mi spargă buza.

— O cos eu!

Matteo a ridicat din sprâncene. A făcut un pas în spate și a scrutat rapid dulapurile, apoi a scos o trusă medicală. A trecut o ață prin ac și mi l-a înmânat. M-am întors pe lavoar ca să mă pot vedea în oglindă, apoi am apropiat acul de buză. Niciodată nu cususem pe nimeni, cu-atât mai puțin pe mine însămi. Detestam acele. Închideam ochii și când făceam un vaccin. Matteo mă privea și nu voiam să îi par slabă, așa că am împins în buză cu vârful acului, am tresărit de durere și l-am retras.

— Futu-i. Doare ca dracu'.

M-au luat transpirațiile, apoi m-am uitat la Matteo.

— Haide, râzi.

Matteo mi-a smuls acul din mână.

— N-o să meargă.

— Știu, am murmurat. Poți să o faci tu?

— Va fi dureros. Nu am nimic pentru durere.

— Pe tine te-ai cusut vreodată?

— De câteva ori.

— Atunci mă descurc și să mă coși pe mine. Fă-o.

Mi-a dat câteva pastile de Tylenol.

— Ia câteva. Nu te vor ajuta cu durerea imediată, dar vor fi bune mai târziu.

— Și vodka merge.

— Bănuiesc că ai aflat asta în lunile tale pe fugă, a spus cu un zâmbet care s-a dezvoltat în unul înfricoșător.

Încă nu-mi pusese multe întrebări. Nici măcar despre alți tipi în afară de Sid. Poate că nu voia să știe, iar eu nu i-aș fi spus oricum. Era destul de rău deja că o viață inocentă se pierduse din cauza mea. Nu i-aș fi spus numele altor tipi pe care îi sărutasem ca să-i poată omorî și pe ei. Moartea era o pedeapsă prea dură pentru un sărut, pentru orice, de fapt, dar acest lucru nu era ceva cu care Matteo să fie de acord.

— Printre altele, am spus pentru că nu știam când să tac.

Și ce moment mai bun să provoci pe cineva dacă nu când stă să te înțepe cu un ac ascuțit.

— Sunt convins, a spus zâmbind și mai înfricoșător.

Matteo mi-a cuprins bărbia.

— Încearcă să stai nemișcată.

M-am pregătit, în vreme ce el mi-a atins buza cu acul. În ciuda mișcărilor mele, Matteo a fost grijuliu cât m-a cusut. Tot durea ca naiba de fiecare dată când îmi trecea acul prin piele, iar ochii mi se umpleau de lacrimi idioate. M-am împotrivit lor cât de mult am putut, dar în cele din urmă mi-au căzut câteva pe obraji. Matteo n-a făcut niciun comentariu, ceea ce m-a bucurat. Pentru el, probabil că nu era mare lucru. Când a pus acul jos, după ceea ce a părut o veșnicie, dar probabil că fuseseră mai puțin de cinci minute, mi-am șters repede lacrimile de pe obraji, jenată că arătasem astfel slăbiciune în fața lui.

— Se va umfla și mai tare. Mâine dimineață vei avea o buză grăsană, a spus Matteo.

Mi-am verificat imaginea. Buza mi se umflase deja considerabil de când o văzusem ultima oară sau poate că doar în imaginația mea. Am tras de buza inferioară ca să văd cusăturile. Nu se vedeau pe dinafară. Măcar nu urma să am o cicatrice urâtă.

— N-ai cum să vrei să te căsătorești cu mine arătând așa, am arătat spre fața mea. Ar trebui să anulăm nunta.

Matteo a scuturat din cap, cu un zâmbet subtil.

— Nicio șansă. N-o să-mi scapi iar din mâini, Gianna. Ne vom căsători astăzi. Nimic nu mă va opri.

capitolul II

GIANNA

După ce buza mi-a fost îngrijită, mie și Ariei ni s-a dat voie să mergem în fosta mea cameră cât discutau bărbații despre cum să procedeze cu nunta. Li s-a cerut să mă păzească două gărzi de corp. Una aștepta în fața ușii, una sub fereastra mea, în caz că decideam să fug pe acolo. În clipa în care ușa camerei mele s-a închis, m-am sprijinit de ea și am lăsat să-mi scape un oftat tremurat.

Aria mi-a atins obrazul.

— Cum e buza?

— Bine. Matteo mi-a cusut-o.

— Mă bucur atât de mult că a decis să se căsătorească cu tine.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu și tu, Aria.

Aria m-a tras spre pat și m-a făcut să iau loc.

— Tata te-ar fi dat unuia dintre soldații lui drept pedeapsă, Gianna. Și poți să fii sigură că ar fi ales cea mai puțin atrăgătoare variantă. Cineva cu-adevărat nasol. E foarte supărat pe tine. Matteo nu e o alegere proastă.

Cred că îi pasă de tine dacă a făcut atâtea eforturi ca să te găsească.

— E un bărbat mândru. Mândria l-a făcut să mă caute, nu altceva.

— Poate, a spus nesigură.

A ridicat o perie de pe noptieră.

Totul era nemișcat, așa cum le lăsasem când plecasem, în urmă cu șase luni. Am fost surprinsă că tata nu arsese toate lucrurile mele. Eram atât de obosită, încât abia puteam să-mi țin ochii deschiși. Era aproape șapte seara. În Germania ar fi fost trecut de miezul nopții. Nu-mi venea să cred cât de multe se întâmplaseră de când mă trezisem de dimineață în Munchen.

— A meritat? a întrebat Aria încet, pieptănându-mi părul.

Nu-mi aduceam aminte când o făcuse ultima oară. Îmi plăcea senzația degetelor ei pe scalp și a trebuit să rezist nevoii de a-mi lipi fața de abdomenul ei și de a plânge.

I-am întâlnit privirea plină de compasiune și, din cine știe ce motiv, înțelegerea ei m-a înfuriat.

— Dacă șansa la libertate a meritat să-l calc pe nervi pe tata și să fiu numită curvă și prostituată? Da, absolut. Dar dorința mea prostească de a avea ceva mai mult a meritat și viața unui tip inocent? Atunci nu, în pula mea. Nici toată existența mea nu valorează atât de mult. Sid a plătit prețul suprem pentru egoismul meu. Nu pot face nimic pentru a fi iertată pentru asta.

Și lacrimi mi-au țâșnit din ochi.

— Mi-a spus Luca, a zis Aria. Îmi pare atât de rău.

Mi-am șters lacrimile de pe față.

— Poate că ar trebui să-l las pe tata să mă mărite cu unul dintre soldații lui sadici. Așa mi-ar trebui.

— Nu spune asta, Gianna. Meriți fericire la fel de mult ca oricine altcineva. Nu aveai de unde să știi ce avea să se întâmple. Nu e vina ta că l-au omorât pe Sid.

— Cum poți să spui așa ceva? Desigur că e vina mea. Știam cine mă căuta. Știam de ce sunt capabili Matteo și oamenii tatei. Am știut că supun riscului pe oricine lăsam să se apropie de mine. De asta nu mi-am dat întâlniri cu tipi niciodată pe unde am stat înainte. Am flirtat și ne-am sărutat, dar apoi mi-am văzut de drum. Cuvintele tale de demult mi-au rămas în minte. Că a fi cu un alt tip când ești logodită cu un bărbat ca Luca ar însemna moartea tipului.

— Nu mă referem la tine. A trecut atât de multă vreme de-atunci.

— Dar Matteo e exact ca Luca, iar eu știam asta. Știam că avea să omoare orice tip ar fi găsit cu mine, dar tot i-am dat înainte cu Sid. La fel de bine aș fi putut apăsa chiar eu trăgaciul!

— Nu. Nu credeai că te va prinde. Voiai să simți că ești acasă și să începi o viață nouă, așa cum meritai după ce ai fost pe fugă atât timp. Te-ai simțit în siguranță și ai vrut să acorzi iubirii o șansă. Și e în regulă.

— Nu. Nu, nu e. Nu pricepi, Aria. Nici măcar nu a fost vorba despre iubire. Nu-mi plăcea Sid atât de mult. Nu-mi plăcea prea mult de el la sfârșit pentru că putea fi un adevărat dobitoc, iar asta face lucrurile să fie și mai grave. Am riscat prea mult pentru săruturi neatente și pipăieli ciudate, iar Sid a murit din cauza asta.

— Te rog să nu te învinovățești. Dă vina pe tata și pe oamenii lui. Dă vina pe Matteo. Nu-mi pasă, dar nu te învinovăți pe tine.

— Oh, dau vina pe toți, nu-ți face griji, dar asta nu schimbă faptul că, fără mine, Sid ar cânta încă la chitara lui și-ar flirta cu fetele din Munchen.

— Nu poți schimba trecutul, Gianna, dar poți scoate ce-i mai bun din viitor.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Mi-a fost dor de optimismul tău. Mi-am pus capul în poala ei și am închis ochii. Mi-a fost atât de dor de tine.

Mi-a mângâiat părul.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Sunt atât de fericită că vei trăi la New York, cu mine.

— Întâi va trebui să mă căsătoresc cu Matteo. Cum voi fi eu soție, Aria?

— El și Luca muncesc mult. Nu va trebui să-l vezi prea des.

— Chiar și-așa. Va trebui să dorm cu el și să împărțim patul și să încerc să fiu decentă cu el pentru Dumnezeu știe cât timp. Nu e ca și cum îmi va acorda vreo șansă să fug iar.

— Te gândești să fugi iar? a întrebat cu glas scăzut.

— Nu știu. Poate.

— Poate că nu va fi atât de rău pe cât crezi. Matteo poate fi amuzant și arată bine, deci la nivel fizic n-ar trebui să fie prea rău. Și sunt sigură că e un iubit bun, dat fiind câte fete a avut în trecut.

M-am cutremurat.

— Corect. Dacă ne întoarcem la New York diseară, probabil se va aștepta să se culce cu mine.

Aria mi-a cercetat expresia.

— Îți faci griji că își va manifesta furia pentru că te-ai culcat cu alții înaintea lui?

— N-am făcut asta.

Aria a clipit.

— Ce n-ai făcut?

— Nu m-am culcat cu nimeni. Aș fi făcut-o dacă aș fi avut mai mult timp ca să cunosc vreun tip, dar nu a fost cazul.

— De ce n-ai spus nimic? Tata te-a tratat îngrozitor. Poate te-ar ierta dacă i-ai spune adevărul.

S-a mișcat de parcă ar fi vrut să coboare la parter ca să-i spună chiar ea, dar am tras-o înapoi pe pat.

— Nu, am zis ferm. Nu vreau să știe nimeni. Nu-mi pasă dacă ei zic că-s o curvă. Nu vreau să le dau satisfacția de a ști adevărul.

Aria mi-a aruncat o privire care exprima clar că ea credea că mi-am pierdut mințile.

— Trebuie să-i spui măcar lui Matteo. Trebuie.

— De ce? Ca să se mândrească cu faptul că e primul? Pula mea, nu. Deja se comportă de parcă e salvatorul meu. Va fi și mai rău dacă află.

— Nu, trebuie să-i spui ca să aibă grijă.

Am pufnit.

— Nu vreau să aibă grijă. Nu vreau să știe.

— Gianna, dacă prima ta oară va semăna fie și puțin cu a mea, vei mulțumi stelei tale norocoase dacă Matteo e grijuliu, crede-mă.

— O să supraviețuiesc.

Dar cuvintele Ariei m-au neliniștit.

— E ridicol. Dacă el crede că ești experimentată, ar putea să te ia fără prea multă pregătire. Și asta va durea rău.

Am scuturat din cap.

— Aria, te rog. Decizia mea e luată. Nu vreau ca Matteo să știe. Nu e treaba lui.

— Și dacă află oricum? Eu n-aș fi putut să ascund așa ceva de Luca.

— Sunt bună la ascunderea durerii. Poate o să mușc dintr-o pernă.

Aria a râs.

— Sună a cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată.

Cineva a bătut la ușă. M-am ridicat repede, cu stomacul ghem. Dacă tata și Dante și-au schimbat părerea și urma să stau în Chicago?

Când s-a deschis ușa și a intrat mama, am expirat. Nu a zâmbit și nu s-a apropiat. Era imaginea soției italience perfecte, mereu îmbrăcată cum trebuie, mereu supusă și politicoasă și incredibil de pricepută la a-și ascunde vânătăile de fiecare dată când tata își pierdea răbdarea și o plesnea. Ea era tot ce nu voiam eu să devin. Dacă Matteo avea să mă lovească, îl loveam și eu, indiferent de consecințe.

— Preotul e pe drum. Va ajunge în cincisprezece minute. Trebuie să te pregătim pentru ceremonie, a spus distantă.

Am făcut ochii mari.

— Așa repede?

Mama a dat din cap.

— Frații Vitiello vor să se întoarcă la New York cât mai curând posibil, ceea ce probabil că e mai bine.

M-am ridicat din pat, mergând încet spre mama.

— Tata va fi bucuros să mă vadă plecată.

„Și tu?", am vrut să o întreb, dar n-am îndrăznit.

Mama a ridicat mâna și mi-a mângâiat obrazul foarte scurt, apoi a făcut un pas în spate.

— N-ar fi trebuit să fugi. Ți-ai distrus reputația.

— Nu-mi pasă de reputația mea.

— Dar ar trebui, a spus, apoi s-a întors spre dulapul cu haine și l-a deschis. Acum să vedem dacă ai o rochie care poate fi purtată la ceremonie. Sigur că aș fi vrut să te văd mergând spre altar într-o rochie albă, frumoasă.

A oftat. Încerca să mă facă să mă simt vinovată? Pentru că funcționa.

Aria s-a mutat în lateralul meu și mi-a strâns umărul, apoi a ajutat-o pe mama să-mi caute rochie. În cele din urmă a ales o rochie crem fără spate și lungă până-n pământ pe care obișnuiam să o port de revelion. Aria m-a ajutat cu machiajul, deși n-a reușit să-mi ascundă buza umflată.

— Mă duc să văd dacă a sosit preotul, a spus mama ezitând în prag, cu o expresie nostalgică.

A deschis gura, dar apoi s-a întors și a închis ușa.

Am încercat să nu pun la inimă. Îmi știam părinții și majoritatea oamenilor din lumea noastră m-ar fi condamnat pentru ce făcusem, așa că de ce durea atât de mult?

— Crezi că Lily și Fabi vor avea voie să se uite la ceremonie? am întrebat cu o voce jenant de plină de speranță.

— Stai să vorbesc cu tata. Sunt sigură că pot să-l conving, a spus Aria.

N-am protestat când a ieșit. Dacă cineva îl putea convinge pe tata, aceea era Aria. M-am întors spre oglindă. Ochii mei erau triști și obosiți. Nu arătam ca o mireasă îmbujorată de fericire. Nu că s-ar fi așteptat cineva să fiu astfel. Asta nici măcar nu era o nuntă adevărată. În ciuda celor mai bune intenții ale mele, m-a cuprins iar regretul. Cum putuse viața mea să devină un asemenea dezastru? Tot ce-mi dorisem vreodată

fusese să fiu liberă ca să-mi iau propriile decizii. Poate că m-aș fi căsătorit cu Matteo dacă s-ar fi deranjat să mă întrebe, în loc să-mi comande să o fac. Și acum n-aveam să mai am parte de o nuntă adevărată sau de o rochie frumoasă. Mereu am crezut că nu-mi pasă de aceste lucruri, dar acum, când mi-era clar că nu voi avea parte de ele, o parte din mine se simțea tristă.

Aria s-a întors.

— E momentul. Preotul așteaptă în sufragerie, Fabi și Lily sunt și ei acolo.

Am încropit un zâmbet.

— Atunci hai să ne căsătorim.

MATTEO

Chiar și fără o rochie de mireasă, Gianna era o apariție de efect. Rochia îi îmbrățișa formele; forme pe care aveam să-mi acord timp să le explorez odată ajunși înapoi în New York. Abia așteptam să revendic fiecare centimetru din trupul ei. Aveam să o fac să uite tot ce fusese înaintea mea.

Gianna mi-a întâlnit privirea și a știut ce gândeam. Și chiar nu m-am deranjat să-mi ascund dorința. Aveam să o fut diseară, indiferent cât de obosit și afectat de schimbarea de fus orar urma să fiu. Așteptasem prea mult acest moment. Gianna s-a oprit alături de mine și i-am luat mâna. Preotul se uita la ea de sus. Abia așteptam să las Chicago în urmă. Nu că oamenii din New York aveau să se uite la Gianna cu mai multă blândețe, dar măcar erau prea speriați de mine ca să își arate dezaprobarea deschis. Mâna Giannei era rece și mi-a evitat privirea cât a spus preotul jurămintele. Când a fost rândul ei să spună „Da!", pe jumătate mă așteptasem

să spună „Nu!" și nu prea eram sigur ce-aș fi făcut în acest caz, dar n-a făcut-o. Gianna era fată deșteaptă; avea să își ascundă ura față de legătura noastră până când s-ar fi aflat la o distanță sigură de Chicago și de nenorocitul ei de tată.

Când a venit în sfârșit momentul să-i pun inelul, a tremurat. Într-un fel, lucrul acesta m-a enervat la culme. Trebuia să fie recunoscătoare că o voiam atât de mult. Acțiunile ei idioate ar fi putut să o coste totul. Măcar putea să pretindă că e recunoscătoare.

— Poți săruta mireasa, a spus preotul.

N-am ezitat. I-am prins fața în mâini și mi-am lipit buzele de ale ei. Gianna s-a crispat, făcându-mi trupul să ardă și mai mult. Când m-am retras, mi-a întâlnit privirea direct. Chiar era pornită să mă provoace. Dacă îi plăcea să se joace cu focul, fie. Nu mă deranja să mă ard. Aș fi mers prin foc pentru ea.

Mai puțin de șaizeci de minute mai târziu, eram înapoi în aer, pe drumul nostru spre New York. Corpul meu vibra de dorință privind-o pe Gianna în rochia sexy. Ea și Aria stăteau împreună pe ultimul rând de scaune al avionului.

Luca s-a așezat lângă mine și mi-a înmânat un pahar cu scotch. L-am dat gata dintr-o înghițitură.

— Un espresso ar fi fost mai bun. Trebuie să fiu treaz.

Luca mi-a urmărit privirea spre fete.

— Vrei să ai parte de noaptea nunții imediat ce ajungi acasă.

— Ba bine că nu.

— Din ce știu despre Gianna, probabil nu îți va ușura munca. Ce o să faci dacă se împotrivește?

Nu luasem asta în calcul. În fiecare fantezie pe care o avusesem cu Gianna, ea participa voluntar. Voiam să-mi strige numele de plăcere, să o fac să se ude. Chiar avea să mă refuze?

— N-o va face, am spus cu mai multă convingere decât simțeam.

Ochii lui Luca practic mă scanau.

— Nimeni nu te-ar acuza dacă ai lua ce vrei împotriva voinței ei. Nu e ca și cum n-ar fi făcut-o până acum.

Mâinile mi s-au strâns în pumni, dar în loc să urmez primul impuls și să-l pocnesc pe Luca, am numărat până la zece în mintea mea. Luca spunea deseori astfel de lucruri pentru a scoate o reacție de la cineva. Nu credeam că vorbea serios. Poate că, înainte de Aria, m-aș fi îndoit mai mult de el.

Mi-a văzut pumnii strânși, apoi mi-a scrutat fața și a zâmbit.

— Pentru mine, ești ca o carte deschisă.

— Taci, am murmurat.

Ochii mei s-au dus iar spre Aria și Gianna. Păreau să se certe, o privelişte neobișnuită. Niciodată nu le văzusem să nu se înțeleagă.

— Ce se întâmplă acolo? am întrebat după o clipă.

— De unde să știu eu?

— Tu și Aria sunteți suflete pereche, până acum n-ați reușit să stăpâniți arta de a vă citi gândurile reciproc?

Luca mi-a arătat degetul mijlociu.

— Știu că soția ta îți va face viața un iad, așa că te las în pace.

— Ce drăguț din partea ta.

Mă întrebam cum avea să fie viața cu Gianna. Astăzi fusese supusă, în mare parte, cu excepția câtorva ocazii, dar aveam sentimentul că urma să se redreseze repede și să revină la vechiul sine batjocoritor. Nu-mi plăcea să-i văd latura tăcută, mai ales când asta însemna că era tristă în legătură cu labagiul ăla de Sid. Am încercat să uit de nenorocit, dar reușise cumva să-mi rămână în minte. Și-apoi nu mă mai puteam opri din a mă gândi la el cu Gianna. Câți tipi o mai văzuseră dezbrăcată? Câți fuseseră în ea? Chiar trebuia să le aflu numele și să îi omor pe toți.

Când în sfârșit am ajuns în New York, revenisem deja la nervii mei. Abia m-am uitat la Gianna când am luat Porsche Cayenne-ul meu spre apartament. De fiecare dată când prindeam cu privirea umflătura rochiei pe sânii ei, aproape o luam razna. Trebuia să mă stăpânesc. Nu conta ce făcuse Gianna până astăzi. Acum era a mea și, dacă nu încetam cu mânia asta în creștere, aveam să fac ceva ce urma să regret mai târziu.

GIANNA

Matteo avea o expresie stranie de fiecare dată când se uita spre mine. Nu puteam să îmi dau seama exact ce era, dar cumva mă agita. Sigur că m-am prefăcut să nu observ nimic.

Aria încercase să mă facă să-i spun adevărul lui Matteo pe toată durata zborului și îmi arunca priviri pline de subînțeles chiar și acum, când trăgeam în garajul clădirii de apartamente. Îmi făceam griji că avea să ia totul în propriile mâini și să-i spună secretul meu lui Matteo, dar știa că aș fi văzut asta drept o violare a încrederii mele, așa că speram să se abțină.

Matteo mi-a luat mâna când am coborât din mașină și practic m-a târât spre lift. Aria și Luca se chinuiau să țină pasul. Aveam sentimentul că știam de ce era Matteo atât de nerăbdător să ajungă în apartament. Ne-am strâns cu toții în lift. Am început să mă mișc, iar ochii lui Matteo mă urmăreau în oglindă, cumva flămânzi și cu furie sclipind în profunzimi. Foamea asta era inexplicabilă pentru mine. Arătam ca naiba. Cu cearcăne sub ochi, buza umflată, pielea palidă.

Poate că ar fi trebuit să fiu mai anxioasă, dar voiam doar să se termine odată. Poate că Matteo avea să-și piardă interesul față de mine odată ce mă poseda, deși o parte din mine se întreba dacă aș fi fost cu adevărat fericită dacă Matteo și-ar fi pierdut brusc interesul față de mine.

Liftul s-a oprit cu un clinchet și ușile au glisat spre a se deschide. Fără vreun cuvânt, Matteo m-a tras în apartamentul lui. Am aruncat o privire peste umăr și am prins expresia îngrijorată a Ariei cu câteva clipe înainte ca ușile liftului să mi-o ascundă privirii. Matteo m-a condus spre o ușă din dreapta noastră. Abia am apucat să observ mobila modernă și peisajul superb cu New York-ul înainte să mergem spre dormitor și Matteo să trântească ușa pentru a o închide. Dorința din ochii lui făcea să fie clar că nu avea să accepte un nu drept răspuns astă-seară.

capitolul 12

GIANNA

Nimeni nu mă mai privise așa, de parcă aș fi fost singura sursă de apă pe vreme de secetă. Și Dumnezeule, îmi plăcea. Cel puțin o parte din mine, căci cealaltă parte, cea încăpățânată, voia să mă agăț de furie și tristețe, și indignare și să nu-mi pese deloc de faptul că Matteo mă dorea.

În ultimele douăzeci și patru de ore, visurile mele fuseseră zdrobite și o viață inocentă fusese luată. Simțeam că e de datoria mea să mă împotrivesc acestei căsnicii și furnicăturilor pe care le simțeam în corp de fiecare dată când mă atingea Matteo. Îi datoram asta lui Sid și respectului meu față de mine însămi. Luptasem prea mult și prea din greu ca să fiu liberă.

Înainte să mă decid în legătură cu ce să fac, Matteo m-a tras spre el și mi-a acaparat gura într-un sărut feroce care m-a făcut să suspin, apoi să mă crispez. Limba lui mi s-a strecurat printre buze și, fără să vreau să mă ofer lui, mi-am deschis buzele, împletindu-mi limba cu a lui. Mâinile mele și-au croit drum în părul lui,

trăgând și răvășind, dorindu-l mai aproape și în același timp voind să-l împing ca să-l îndepărtez.

Matteo m-a apucat de fund și m-a ridicat. Picioarele mele s-au prins singure de talia lui fără ca buzele să ni se dezlipească vreo clipă. Corpul meu era aprins de dorință. Niciun sărut dinainte nu se apropiase măcar de acesta. Matteo a început să meargă, purtându-mă spre pat.

Împotrivește-te, Gianna. Împotrivește-te. Îi datorezi asta lui Sid.

Dar eram sătulă de împotrivit pe ziua de azi, eram sătulă de emoțiile mele. Astăzi voiam doar să simt, să-mi las corpul să preia controlul, să uit totul pentru câteva ore măcar. Avea să fie destul timp și pentru împotrivit mai târziu, pe parcursul mariajului.

Matteo m-a aruncat pe pat și aerul mi-a ieșit cu repeziciune din plămâni, dar n-am avut destul timp să-mi revin pentru că imediat a ajuns deasupra mea, iar buzele înapoi pe ale mele. Mâna i s-a strecurat sub tricoul meu, vârfurile degetelor mi-au mângâiat abdomenul, apoi pielea sensibilă de pe coaste. Mi-a cuprins sânii prin sutien și m-am arcuit. S-a retras și abia mi-am suprimat un sunet de protest. Părea să știe, totuși. A zâmbit într-un fel arogant când mi-a ridicat tricoul peste cap și mi-a desfăcut sutienul. Sfârcurile mi s-au întărit, iar zâmbetul lui a devenit și mai larg.

M-a străfulgerat enervarea. Părea atât de al naibii de sigur de sine, sigur de victoria lui asupra mea. Se înșela.

— Ce ai face dacă aș spune „nu"? l-am întrebat pe un ton provocator.

Mă așteptam să primesc furie sau enervare în schimb.

— Nu vei spune nu, a zis fără urmă de îndoială în glas.

L-am privit, dar nu mi-a dat ocazia să-i răspund obraznic. Și-a lăsat capul spre sânii mei și mi-a supt unul dintre sfârcurile întărite. Un geamăt mi-a scăpat printre buze înainte să mă pot controla, iar Matteo nu mi-a dat timp să mă adun, să mă împotrivesc. Gura lui era neobosită. Senzațiile care îmi străbăteau corpul aproape că erau prea mult. Cum putea să mă facă să mă simt așa? Limba lui mi-a încercuit un sfârc și-apoi a trecut la celălalt, lăsând o urmă umedă între sânii mei. M-am înfiorat. Privirea lui Matteo era nedezlipită de fața mea. Voia să mă vadă cum mă predau, voia să se bucure de victorie până la ultima picătură. Am rezistat impulsului de a închide ochii. Ar fi văzut-o ca pe încă o victorie. Nu aveam să-i ofer și asta. M-a mușcat ușor de sfârc și am gemut, chiar mai tare decât prima oară.

Cu un zâmbet satisfăcut, s-a mutat mai jos, cu limba în buricul meu. Am chițăit ca o proastă și am încercat să mă îndepărtez de el, dar mâinile lui mi-au coborât pe șolduri, apucându-mă cu repeziciune, în vreme ce limba lui găsea fiecare loc unde mă gâdilam pe abdomen și șolduri. Râdeam atât de tare, încât lacrimile îmi țâșneau din ochi. Mă așteptasem să fie mai dur după ce văzuse, aproape că-mi dorisem, deci ce era cu latura aceasta jucăușă? Mă speria, pentru că părea ușor de plăcut, chiar de iubit. I-am împins fruntea.

— Încetează! am spus printre râsete.

— Care e cuvântul magic? a șoptit lângă un loc deosebit de sensibil chiar deasupra osului de la șold.

— Să te fut, am zis drăgăstos.

M-am pregătit, dar nu m-am oprit din țipete și râsete când Matteo și-a trecut limba peste șold. Eram pe

punctul de a-l implora, când dintr-odată s-a oprit. Mi-a desfăcut pantalonii și i-a tras în jos. Ochii lui mi-au urmărit picioarele, iar mâinile au urmat aceeași cale, abia atingându-mi pielea. Mișcările lui erau aproape respectuoase, nu pricepeam. Dezgust și furie, pe acestea le-aș fi înțeles.

Când m-a sărutat prin chiloți, am devenit nemișcată. Știam ce voia să facă. Nimeni nu-mi făcuse așa ceva. Părea foarte personal, ca și cum ar fi trebuit să mă ofer lui într-un sens mai mult decât fizic, și nu puteam să o fac, nu voiam, indiferent cât tânjea corpul meu după experiența asta. Matteo mi-a prins chiloții și i-a tras în jos. S-a oprit o secundă, admirându-mă.

— Mă întrebam eu dacă ești roșcată și acolo.

Am dat ochii peste cap, în ciuda roșeții care mi se întindea pe obraji.

— Nu asta se întreabă fiecare bărbat?

Mi-am dat seama puțin prea târziu că în situația actuală nu era cea mai bună idee să menționez alți bărbați.

— Cum ai explicat asta celorlalți tipi cu care ai fost? Castanie pe cap și roșcată aici, jos?

Vocea și privirea îi deveniseră mai dure, *periculoase*.

Nimeni nu m-a mai văzut așa. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Credeam că vrei să mă fuți. N-am chef de trăncăneală.

Matteo a scuturat din cap.

— Oh, o să te fut, nu-ți face griji.

Și-a pus buzele peste ale mele și eu l-am sărutat la fel de dur. „Simte, nu gândi" a devenit mantra mea. Mâinile lui mi-au răvășit trupul până și-au găsit din nou

drumul între picioarele mele. M-am forțat să mă relaxez, în ciuda emoțiilor. Când degetele lui au trecut peste labiile mele, am suspinat. Senzațiile erau delicioase. Degetul lui mare mi-a găsit zona sensibilă și a început să frece. Două dintre degete i se mișcau înainte și înapoi pe lungimea labiilor, în vreme ce cu degetul mare apăsa pe clitoris. Poate că mintea mea nu-l voia pe Matteo, dar corpul meu era atât de nerăbdător, încât părea ridicol.

Degetele de la picioare mi s-au strâns când m-a adus și mai aproape de extaz cu degetele. L-am prins de gât ca să-l apropii și mai mult de mine, împletindu-mi limba cu a lui, în vreme ce orgasmul mă acapara. Unghiile mele i-au pătruns în carne, dar asta a părut să-l excite și mai mult, judecând după geamătul profund, din piept. Dintr-odată, două dintre degete au coborât și mi-au atins deschizătura. Frica a crescut. Strângând picioarele, l-am împins de piept și mi-am dezlipit buzele de ale lui.

— Gata cu preludiul, am spus fără suflare.

Dacă putea simți ceva cu degetele? Mă îndoiam că penisul i-ar fi fost atât de sensibil ca vârfurile degetelor.

O urmă de încruntare i-a străbătut expresia lui Matteo, dar apoi a alunecat de pe pat cu un zâmbet diabolic. A rămas în picioare în fața patului. Umflătura din pantaloni era de neconfundat. Nu mi-a lăsat prea mult timp în care să mă întreb ce se ascundea sub material. Mâinile i s-au mișcat cu repeziciune și și-a desfăcut nasturii de la cămașă, apoi a scos-o de pe umerii puternici și a lăsat-o să cadă pe podea. Era prima dată când îl vedeam fără cămașă. Îi mai zărisem pătrățelele prin cămașă înainte, dar nimic nu se compara cu a-l vedea dezbrăcat. M-am ghemuit de dorință. Chiar dacă personalitatea lui Matteo mă călca

pe nervi, corpul meu cu siguranță reacționa la cum arăta. Mâinile i s-au dus către pantaloni și, dintr-o mișcare iute, a lăsat pe podea și pantalonii, și boxerii. Când s-a îndreptat, a fost nevoie de fiecare fibră de actriță din mine ca să-mi ascund jena și emoțiile care m-au cuprins văzându-l complet în erecție.

Chiar ar fi trebuit să o ascult pe Aria, dar chiar când îmi trecea gândul acesta prin minte, am știut că eram prea mândră să-i spun lui Matteo adevărul. Nu m-am grăbit să analizez fiecare centimetru, fără să-mi pese măcar că rânjea la evidenta mea admirație. Și frate, era superb. În toate privințele, de la pieptul sculptat și pătrățele, chiar și penisul. Îl uram pentru asta. Uram cum corpul meu reacționa atât de repede și ușor la el când nu reacționase niciodată așa la Sid și alți tipi cu care mă pupasem. A avansat pe pat, cu fiecare mișcare ușoară și calculată. Fiecare mișcare era menită să-i pună în evidență mușchii și forța. Dumnezeule, îmi doream să nu aibă un așa efect asupra mea. A pus un genunchi pe pat, fixându-mă cu o privire care m-a făcut să mă înfior.

— Nu te mai juca, am șuierat pentru că eram copleșită de emoții și ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Și-a făcut ce i-am cerut. A trecut pe pat și s-a pus între picioarele mele, apucându-mă de șolduri cu un zâmbet întunecat.

— O să te fac să uiți fiecare tip cu care ai fost vreodată.

L-am privit, gata să-i dau un răspuns obraznic, când m-a tras de șolduri brusc și s-a izbit în mine cu o singură mișcare dură. M-am arcuit când m-a străbătut un strigăt de durere. La naiba. Aria nu glumise. Era al dracului de dureros. Cam atât fusese cu păstrarea

secretului. Am inspirat de câteva ori pe nas, cu ochii puternic strânși.

— Of, futu-i, am șoptit când am putut vorbi din nou.

Era mult mai rău decât crezusem. Am deschis ochii încet, speriată de ce urma să văd. Ar fi trebuit să mușc de pernă sau să-mi mușc tâmpita de limbă.

Matteo înmărmurise deasupra mea și mă privea surprins.

— Gianna?

M-am înroșit la față.

— Taci, am murmurat.

Mi-am desprins degetele care strângeau cearșafurile. Privirea lui Matteo era blândă.

— De ce nu mi-ai spus?

Am decis să o fac pe proasta. Poate îl puteam convinge că nu era ce părea.

— Să-ți spun ce?

Un zâmbet i-a răsucit buzele și nu-mi doream nimic altceva decât să i-l șterg de pe față. Sigur că nu-mi crezuse minciuna. Nu era idiot. Era un super manipulator și evident că eu aveam multe de învățat de la el înainte să-l pot păcăli.

— Că sunt primul, a spus.

Trebuia să sune așa... ușurat și mândru? Dacă n-aș fi fost îngrijorată că ar fi durut să-i scot penisul din mine la fel de mult ca să-l bage, l-aș fi împins de pe mine. Să stau întinsă sub el îngreuna cearta. Am mijit ochii.

— Credeam că vrei să ne futem. Am obosit să tot vorbim.

Matteo s-a sprijinit pe mâini, apropiindu-se mai mult. M-am crispat din cauza înțepăturii provocate de mișcare.

— În primul rând, vreau să-mi răspunzi la întrebare. De ce? Te-ai fi scutit de multă durere dacă mi-ai fi spus, a zis calm.

Arăta de parcă acesta era cel mai ușor lucru din lume pentru el, să stea adânc înfipt în mine și să povestim.

Când mi-a devenit clar că avea să aștepte până îi ofeream ce voia, i-am răspuns:

— Pentru că nu voiam să știi.

Zâmbetul lui a devenit și mai îngâmfat.

— Pentru că nu vrei să recunoști că pe mine m-ai așteptat.

— Nu te-am așteptat pe tine. Acum taci odată și fute-mă, ce dracu'.

Devenea prea personal și detestam cât de vulnerabilă eram, dezbrăcată și pe interior, și pe dinafară. Cum să încetez să simt dacă Matteo mă întreba despre lucruri la care nu voiam să mă gândesc?

Matteo nu și-a luat ochii de pe mine. Erau întunecați și posesivi și păreau să vadă prin mine. Dacă n-ar fi părut să cedez, mi-aș fi mutat privirea în altă parte. S-a retras încet înainte să intre iar, iar eu m-am crispat de durere. Corpul meu era un îngrozitor trădător. Cel puțin am reușit să nu suspin de data asta. Matteo s-a mișcat încet și cu grijă, cu mușchii încordându-i-se la fiecare împingere.

Detestam că era atât de grijuliu. Că nu se comporta ca un dobitoc, detestam că nu era ușor să-l detest așa cum crezusem. Dacă nu era dobitoc, atunci moartea lui Sid era și mai mult din vina mea, pentru că fuga mea ar fi fost nenecesară și egoistă și nefondată.

L-am prins de umeri.

— Nu te mai reține.

Sprâncenele lui Matteo s-au apropiat, dar tot nu s-a mișcat mai repede.

Mi-am înfipt degetele în pielea lui și m-am apropiat eu cu șoldurile, în ciuda durerii dintre picioare.

— Nu te mai reține!

De data asta m-a ascultat. Privirea i s-a luminat și a început să se împingă în mine mai tare și mai repede. Am închis ochii și m-am ținut de umerii lui. Probabil că i-am lăsat semne cu unghiile. Nu-mi păsa că Matteo nu părea să fie deranjat, dacă mă luam după respirația lui tot mai alertă.

Durerea se simțea bine, îmi dădea ceva pe care să mă concentrez, ceva dincolo de vinovăția zdrobitoare. Dar nu era numai durere. Curând, senzația de întindere s-a transformat într-o presiune aparte, o undă de plăcere cum nu mai simțisem niciodată. Matteo s-a lăsat mai jos, schimbând unghiul din care intra în mine, atingând un punct uimitor în interiorul meu. Gura lui Matteo mi-a găsit gâtul și-apoi m-a mușcat ușor de piele. Un geamăt mi-a ieșit printre buze. Cu ochii deschiși, am întâlnit privirea intensă a lui Matteo. Nu îmi puteam feri privirea. Voiam să-l trag mai aproape și să-l îndepărtez în același timp, voiam să mă ascund și să mă deschid lui, voiam și nu voiam.

— Îți dai drumul? a șoptit Matteo.

Am scuturat din cap că nu, neavând încredere în vocea mea. Poate că ar fi trebuit. Mă simțeam tot mai bine, dar aveam nevoie să pun spațiu între mine și Matteo, aveam nevoie de timp ca să îmi pricep emoțiile înainte ca ele să mă copleșească. Eram confuză și obosită și tristă.

Matteo s-a ridicat din nou pe brațe și a întețit ritmul, izbindu-se iar și iar în mine, apoi s-a încordat

deasupra mea, cu fața contorsionată de plăcere și Doamne, arăta impecabil, ceva ce nici Michelangelo n-ar fi putut face mai bine. Mișcările lui Matteo au devenit smucite și apoi s-a oprit, cu ochii închiși și câteva șuvițe de păr lipite pe frunte.

Mă mâncau degetele să îi așez șuvițele, să-i ating buzele și obrazul. În schimb, mi-am luat mâinile de pe umerii lui și le-am pus pe pat, lângă mine, acolo unde nu puteau să facă ceva stupid ce aveam să regret mai târziu.

Ochii lui Matteo s-au deschis ușor și eu mi-am înăbușit un suspin. De ce nu înceta să mă privească așa? Nu zâmbea, doar mă străpungea cu privirea întunecată.

L-am împins în piept.

— Ești greu. Dă-te.

Colțurile gurii i-au zvâcnit, apoi s-a retras încet și s-a trântit pe pat lângă mine, după care s-a întins spre mine ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze. Panicându-mă, m-am ridicat și am coborât din pat. Dacă mă îmbrățișa acum, dacă ne comportam ca și cum am fi fost un cuplu real, unul în care fiecăruia îi păsa de celălalt, o luam razna. M-am îndreptat spre baie, fără să mă deranjez să mă acopăr. Matteo mă văzuse deja și nu aveam să-i ofer satisfacția de a crede că eram jenată să fiu goală în fața lui.

Nu l-am auzit venind după mine, dar dintr-odată m-a prins de mână, împiedicându-mă să dispar în siguranța oferită de baie. Ni s-au întâlnit privirile. Ai lui aproape că erau... plini de regret.

— N-ar fi trebuit să te iau așa de tare, dar știi cum să mă calci pe nervi și tu. Te-am rănit?

Grijă, asta se vedea. La naiba. De ce nu înceta să se comporte ca un tip normal? Chiar credea că avea să mă facă să uit cine și ce era cu adevărat?

— Nu te preface că nu ți-a plăcut.

— Nu mă prefac. Mi-a plăcut fiecare secundă. Multă vreme am așteptat acest moment. Mi-am petrecut aproape fiecare moment al căutării mele după tine imaginându-mi corpul tău sexy sub al meu. Dar în imaginația mea îmi șopteai numele și aveai orgasm multiplu. Și-n mod clar nu te durea.

Nenorocit arogant.

— Continuă să-ți imaginezi. N-o să se întâmple.

Matteo s-a sprijinit în cadrul ușii, prinzându-mă în brațe.

— Corpul tău a reacționat la mine, Gianna, chiar dacă nu vrei s-o recunoști. Data viitoare o să-ți dai drumul când te fut, crede-mă.

— Ce te face să crezi că reacționa la tine corpul meu? Poate îmi imaginam că sunt cu altcineva. Mintea e un instrument puternic.

Am încercat să mă strecor afară din brațele lui, dar m-a împins spre cadrul ușii.

— Poate că îmi imaginam că mă fute Sid, nu tu.

Matteo nici n-a clipit. Nu credea o vorbă din ce îi spuneam. La naiba!

— Dacă chiar ai fi vrut să fie Sid primul, l-ai fi lăsat să te fută. Deci de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că l-ați omorât!

Matteo a zâmbit.

— Amândoi știm că nu ăsta e motivul, dar să ne prefacem că ar fi adevărat. Atunci mă bucur că e mort. Căcatul ăla nu merita onoarea asta.

Nu-mi venea să cred.

— Dobitocule. Știam că te vei bucura, de asta nu ți-am spus.

Matteo s-a aplecat mai aproape, până abia a mai rămas un centimetru între buzele noastre.

— Dar știu acum și n-o să uit niciodată. Ești a mea acum, Gianna, și ador faptul că te-am prins înainte să lași un ratat să te dezvirgineze.

Am încercat să-i dau o palmă, dar mi-a prins încheietura și mi-a sărutat palma cu un zâmbet satisfăcut. Mi-am smucit mâna. O mulțime de insulte îmi zburau prin minte, prea multe ca să pot alege una.

Matteo a arătat din cap spre pat.

— Poate că ar trebui să spun tuturor că putem avea o prezentare a cearșafurilor, la urma urmei.

Am făcut ochii mari. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, iar Matteo știa. Mă ironiza. L-am împins și de data asta m-a lăsat, așa că m-am grăbit spre pat. Pe cearșaf era o mică pată roz. Bărbaților le era atât de ușor. Femeile chiar o încurcau când era vorba de anatomie. Aveam menstruație, nu puteam urina din picioare, trebuia să scoatem prin vagin ceva de dimensiunea unui pepene și prima dată era în mare parte nasoală.

— N-ai îndrăzni, am spus.

Matteo și-a încrucișat brațele pe piept. Era admirabil dezbrăcat și i se scula iar. Nenorocitul era excitat de cearta noastră.

— N-ar trebui să mă tentezi.

Am ridicat din umeri.

— Chiar dacă arăți cearșafurile familiei tale, oricum nimeni nu te va crede. Ei cred că-s curvă, mai ții minte? Probabil cred că ai făcut pata cu propriul tău sânge, așa cum a făcut Luca în noaptea nunții.

M-am încordat. Trebuia să păstrez acest secret. Nu știa nimeni. De ce nu puteam să-mi țin închisă gura asta tâmpită?

capitolul 13

MATTEO

Gianna a făcut ochii mari când a lăsat să-i scape micul secret al Ariei și-al lui Luca. Chiar credea că eu nu știam? Eu și Luca am fi murit unul pentru celălalt. Știa că putea să-mi încredințeze orice secret, chiar și unul care arăta că nu era nenorocitul crud pe care-l credeau toți ceilalți și care credea el însuși că e. Cumva, prin cine știe ce noroc, sadicul nostru tată luase decizia corectă când o alesese pe Aria pentru Luca. Nu credeam că știuse cât de bine urmau să se înțeleagă cei doi, altfel n-ar fi fost de acord să-i cupleze. Mereu se bucura de nefericirea altora.

— Nu-ți face griji, mi-a spus Luca. Sora ta i-a încălzit inima înghețată. Aveți voi, fetele Scuderi, talentul de-a face asta.

Gianna s-a relaxat. Indiferent de cât de dură credea ea că este, corpul o dădea de gol. Nu era prea bună la a-și ascunde emoțiile, lucru care făcea să-mi fie mie mai ușor. Privirea i s-a întors la pata de pe cearșaf. M-a excitat să o văd și eu, la fel ca dâra ușoară de sânge de pe penisul meu. Nu eram ca unii bărbați din lumea

noastră, care ar fi refuzat să se căsătorească cu Gianna pentru că și-ar fi putut face de cap cu alți tipi cât a fost pe fugă. Nu că nu detestam gândul că oricare alt tip o atinsese vreodată și cu un singur deget pe trupul ei frumos, dar o voiam pe Gianna prea mult ca să-mi pese și oricum găseam ridicolă toată obsesia asta cu puritatea în lumea noastră. Cel mai bun sex din viața mea clar fusese cu femei care știau ce făceau, dar aveam senzația că Gianna era genul care învăța rapid. Totuși, după șocul inițial, când Gianna țipase de durere, simțisem că mă copleșesc posesivitatea și bucuria.

Gianna s-a uitat la mine, suspiciunea făcând-o să strângă din buzele numai bune de sărutat. Părul îi acoperea pielea palidă ca un voal și nu m-am putut abține să nu îi îndepărtez de pe umăr șuvițele, minunându-mă de cât de mătăsoase erau. Doar pielea ei era mai moale de-atât. Nu credeam că îmi ajunsese cât o atinsesem. Degetele mele i-au găsit pulsul, după care am început să-i mângâi ușor gâtul. Pentru o clipă, și-a ținut respirația și s-a întins în întâmpinarea atingerii mele, dar apoi și-a dat seama ce făcea. A făcut un pas în spate, așa că n-am avut de ales decât să las mâna jos. A trebuit să-mi înăbuș un zâmbet. Era atât de previzibilă. Cel puțin în ceea ce însemnau reacțiile ei față de mine. Uneori, în trecut, reușise să mă surprindă, ceea ce alți oameni nu reușeau des.

Gianna a mijit ochii. Dacă ar fi știut cât de bună era când era enervată, ar fi zâmbit mai des. Mi se sculase deja iar și nu voiam nimic altceva decât s-o fut. Privirea i-a coborât spre pula mea și a pufnit. Scuturând din cap, m-a atins în treacăt când s-a dus spre baie, unde a dispărut înainte să trântească ușa cu zgomot.

Am lăsat să-mi scape un mic hohot, după care m-am îndreptat înapoi spre pat, aruncându-mă pe spate și încrucișându-mi brațele sub cap. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc. După luni întregi de frustrare, fusesem recompensat, chiar mai mult decât sperasem. Am așteptat să aud sunetul apei curgând, dar în baie domnea liniștea. M-am ridicat, cuprins de suspiciune. Nu avea cum să evadeze Gianna din baie, dar dacă decisese ca mai degrabă să-și curme viața decât să și-o petreacă cu mine?

Gianna părea să iubească viața prea mult pentru o astfel de acțiune, dar nu eram sigur că nu avea să o facă în ciuda mea. M-am dus spre ușa băii, gata să o fac praf ca să o deschid. Gianna a ieșit, ridicând sprâncenele când m-a văzut în fața ei. Ochii nu îi erau umflați, deci nu plânsese, lucru care reprezenta o ușurare.

Nasul i s-a încrețit.

— Ce? Nu-mi spune că m-ai spionat cât am fost în baie?

Cu un surâs, mi-am încrucișat brațele. În mod cert nu aveam să-i spun ce gândisem.

— Amândoi știm că e nevoie să fii supravegheată.

Oftând, a trecut de mine și s-a urcat în pat, acoperindu-se. După ce am scrutat rapid baia, care arăta ca înainte, m-am alăturat Giannei. Avea spatele întors spre mine și păturile trase până-n gât. M-am împins în spatele ei, strecurându-mi brațul pe după talia ei goală. Îmi veneau tot felul de idei din cauza corpului ei gol atât de aproape de al meu, iar penisul mi se izbea insistent de fundul ei. Abia așteptam să i-o trag și așa, să o pun în patru labe, să o iau deasupra mea. Voiam să o fut într-o mie de feluri diferite.

— Nici să nu te gândești, a spus Gianna încet, amenințător. Sunt obosită și nu-ți datorez mai mult de o tură în noaptea nunții.

Am râs, apoi i-am lăsat un sărut pe pielea moale de pe gât.

— Ești atât de romantică, Gianna. Cuvintele tale îmi încălzesc mereu inima.

— Oh, taci din gură, a mormăit.

Am strâns-o mai tare. Nu a încercat să se retragă, ceea ce m-a surprins, și din nou mi-a ridicat suspiciuni, dar am dat vina pe ziua lungă pe care o avuseserăm amândoi pentru rezerva ei. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de când dormisem ultima oară.

Totuși, m-am împotrivit somnului până am auzit respirația Giannei îngreunându-se și corpul i s-a înmuiat. Nu aveam încredere în Gianna, nu după ce făcuse. Nu eram sigur dacă aveam să am vreodată încredere completă în ea. Știam că urma să fugă în clipa în care aveam să o pierd din priviri. Nu aveam să-i mai dau vreo șansă să-mi scape. Nu-mi păsa ce trebuia să fac pentru a o ține în New York.

Luca crezuse că urma să-mi pierd interesul față de ea odată ce o futeam. O parte din mine sperase asta, dar deja îmi dădeam seama că nu era cazul. Încă o voiam, probabil mai mult decât înainte.

Eram futut și la propriu, și la figurat.

GIANNA

Dimineața următoare m-am trezit auzindu-l pe Matteo mișcându-se prin baie. Nu am dat vreun semn că aș fi fost trează, în schimb am ascultat zgomotele pe care le făcea. Nu voiam să dau ochii cu el. Ar fi fost încrezut

în legătură cu seara precedentă, în mod clar intolerabil. Nu aveam chef de tipul acela de confruntare înainte de un duș lung și o cafea tare. Când i-am auzit pașii îndepărtându-se și ușa închizându-se, am expirat și am deschis ochii. Linia orizontului newyorkez era joasă, îngreunată de nori. Poate că aș fi putut sta în pat, dar aveam sentimentul că Matteo ar fi vrut să mi se alăture dacă făceam asta. Corpul meu trădător se aprindea de entuziasm la ideea de a fi iar atins de mâinile lui, poate chiar să-i permit să-mi facă sex oral pe bune.

M-am ridicat cu repeziciune, am coborât din pat și m-am grăbit spre baie pentru a-mi stropi fața cu apă rece. Am tresărit de la senzația de arsură din buză. M-am uitat în oglindă. Buza de jos era foarte umflată, iar pielea de dedesubt era vânătă. Arătam de parcă aș fi fost implicată într-o bătaie, lucru nu foarte îndepărtat de adevăr. Am deschis gura ca să văd cusăturile. Dezgustată, am închis-o repede la loc. Evenimentele zilei precedente mi-au trecut fulgerător prin minte.

Nici măcar nu avusesem coșmaruri despre ce i se întâmplase lui Sid. Încă mă simțeam oribil pentru moartea lui nemiloasă, dar visul meu fusese doar un hău negru și gol. Poate că aparțineam acestei lumi, la urma urmei.

Ochii mi-au alunecat pe un punct din lateralul gâtului, acolo unde Matteo lăsase o vânătaie. Nenorocitul mă marcase de parcă aș fi fost proprietatea lui și probabil chiar asta considera. Am atins vânătaia.

Făcând o grimasă, mi-am ferit privirea de reflexia mea și am făcut un duș grăbit. Când m-am întors în dormitor, mi-am găsit bagajele pe jos. Trebuie să le fi adus Matteo înăuntru în vreme ce mă pregăteam.

Nenorocit silențios. Cum putea să se miște în asemenea tăcere?

Încet, mi-am pus hainele în sertarele pe care Matteo trebuie să le fi golit pentru mine. Într-un fel, mă enerva că făcuse loc pentru mine de parcă ar fi știut de la bun început că-n cele din urmă aveam să mă mut aici. Probabil că le golise de multă vreme. Nu ar fi avut timp seara sau de dimineață. Așezarea hainelor pe care nu le mai purtasem de șase luni m-a făcut să-mi dau seama și că aveam nevoie disperată să merg la cumpărături. Vechile mele haine păreau o relicvă dintr-o viață trecută. În graba noastră de a pleca din apartamentul din Munchen, nu reușisem să-mi iau hainele noi.

După aceea, complet îmbrăcată, am ieșit din dormitor, făcând o scurtă pauză pentru a asculta sunetele care să indice prezența lui Matteo. În apartament era liniște și n-am întâlnit pe nimeni când am trecut din sufragerie spre bucătăria deschisă, nici măcar o gardă de corp. M-a cuprins suspiciunea. După ce făcusem, Matteo nu avea să mă lase nesupravegheată. Am scrutat cu privirea tavanul, colțurile și fiecare loc în care s-ar fi putut ascunde camere de securitate, dar n-am găsit niciuna. Am ezitat în mijlocul bucătăriei o clipă, cu privirea fugind la espressorul masiv. Dă-o naibii. Chiar aveam nevoie de cofeină. Dacă Matteo nu era acolo, lucru pentru care eram recunoscătoare, aveam să mă prefac că-s la mine acasă.

Și nici nu trebuia să mă prefac. Asta era casa mea acum – sau trebuia să fie. Sigur că nu mi se părea astfel. Trecuse multă vreme de când percepusem orice loc drept „acasă". În ultimele luni în care trăisem acolo, nici casa părinților mei nu se mai simțea ca acasă. Nu avea rost să mă gândesc la asta acum. Nu aveam să-l iert

niciodată pe tata pentru cum mă tratase, nici pe mama pentru că îi permisese să o facă. Poate că eram moartă pentru ei, dar și ei erau morți în ochii mei.

Degetul meu a ezitat în fața butonului care pornea espressorul. Tăcerea asta stranie mă scotea din minți. Certându-mă pentru precauția asta ridicolă, l-am apăsat într-un final. Am luat o ceașcă și am ales un cappuccino. Nu mai eram pe fugă. Ce era mai rău se întâmplase deja.

Lichidul fierbinte a țâșnit cu un sunet plăcut. În clipa în care a fost gata, am cuprins ceașca și am sorbit prelung, simțind cum căldura și gustul familiar îmi limpezesc gândurile. M-am aplecat pe blat și am început să mă uit prin apartament. Îmi plăcea designul rigid, canapelele lucioase din piele, mobila neagră din lemn masiv și pereții albi. M-am întrebat dacă Luca și Matteo angajaseră același designer de interior pentru că mobila lor era atât de asemănătoare. Mă și vedeam căutând obiecte de artă care să se potrivească, mă vedeam cumpărând pernuțe care să adauge un pic de culoare, decorând un brad mare de Crăciun. Am trecut de bar, m-am urcat pe scaun și mi-am întors cu spatele ca să pot vedea locul unde cu ușurință mă vedeam locuind. Nu asta dorisem. Sau cel puțin nu asta dorisem în urmă cu șase luni, ceva ce nu ar fi trebuit să vreau, nu după ce riscasem atât de mult încercând să scap. Am închis ochii și am inspirat aroma liniștitoare a cafelei. Trebuia să o revăd pe Aria, dar oare aveam voie să merg cu un etaj mai sus, la ea în penthouse? Ideea că poate trebuia să cer permisiunea lui Matteo și poate chiar și a lui Luca de fiecare dată când voiam să-mi văd sora mă făcea să mă urc pe pereți. Era un bun prilej de aducere-aminte a motivului pentru care fugisem, înainte de toate, ceva ce nu puteam să-mi permit vreodată să uit.

O respirație caldă mi-a trecut pe gât, urmată de un „Bună dimineața!" spus pe ton scăzut. Am țipat surprinsă și am izbit ceașca de cafea de bar. S-a spart în zeci de bucăți ascuțite și am împrăștiat cafea peste tot. Am întors capul și-am dat nas în nas cu un Matteo zâmbitor.

— Căcat. De ce dracu' te strecori așa? M-ai speriat în draci, am șuierat.

A scuturat din cap cu o expresie amuzată.

— Atâtea cuvinte urâte dintr-o gură așa drăguță, nu ți se pare nepotrivit?

Făcea mișto de mine. Privirea lui a zăbovit îndelung pe formele mele, pe vânătaia de pe gât, apoi tot mai jos. Și cel mai rău e că trupul meu reacționa la apropierea de el, la mirosul lui și la pieptul plin de mușchi. Din fericire, nu-mi simțeam fața fierbinte, așa că poate nu mă îmbujorasem.

— De când îți pasă ție de ce e nepotrivit? am șoptit.

Am trecut de Matteo și am îngenuncheat ca să strâng rămășițele ceștii mele sparte. Speram că Matteo nu bănuia ce îmi făcea apropierea de el. Am început să culeg bucățile, dar Matteo mi-a venit în ajutor. Nu eram sigură dacă o făcea ca să fie drăguț sau dacă știa de efectul pe care-l avea asupra mea și încerca să se joace cu mine. Din ce știam despre el, bănuiam că ultima variantă. Încercam să nu mă uit în direcția lui când s-a pus pe vine lângă mine. Asta mă ajuta să văd foarte bine forma fundului lui perfect. La naiba, de ce trebuia să arate așa?

Fără avertisment, și-a trecut degetul peste buza mea umflată.

— Chiar ar fi trebuit să-l omor pe taică-tu.

Atingerea îi era atât de blândă, încât mă făcea să vreau să îmi îngrop faţa la gâtul lui şi să plâng zdravăn.

— Ai un mop? am întrebat nepăsătoare.

A ridicat din umeri, lăsând să-i cadă mâna.

— Am văzut-o pe Mariana cu aşa ceva uneori.

Am dat ochii peste cap. Sigur că n-avea habar. Probabil că nu-şi spălase niciodată singur hainele.

— Măcar ştii unde ţine Mariana obiectele de curăţenie?

Privirea lui a coborât în decolteul meu. Cu un oftat, m-am ridicat şi am plecat în căutarea unei camere tehnice. Când în sfârşit m-am întors la dezastrul din bucătărie, cu mopul în mână, Matteo vorbea la telefon. Stătea aplecat peste blat, cu picioarele încrucişate lejer.

Am încercat să trag cu urechea la conversaţie cât am şters pe jos. Aveam sentimentul că vorbea despre mine.

— Vino acum. Vreau să fie gata acum.

Şi cu asta a închis şi s-a întors spre mine. Am sprijinit mopul de perete, apoi am întrebat:

— Cine era? O nouă gardă de corp pe care ai angajat-o să stea cu ochii pe mine?

— Ceva de genul. Îţi voi pune o brăţară de gleznă pentru monitorizare.

— Ce? Ţi-ai pierdut minţile?

— Din contră, amândoi ştim că te vei folosi de următoarea ocazie ca să fugi iar, aşa că va trebui să porţi brăţara până când voi putea avea încredere că stai cu mine.

M-am uitat la el înmărmurită şi atât de nervoasă, încât eram îngrijorată că avea să-mi explodeze capul.

— Deci recunoşti că sunt prizonieră. La urma urmei, aşa mă tratezi.

Matteo a făcut un pas spre mine.

— Fără brățară, ar trebui să te încui în acest apartament, dar cu ea îți poți petrece timpul cu Aria, te poți plimba prin New York, poți duce o viață aproape normală.

— Bănuiesc că vrei să-ți mulțumesc pentru bunătatea de care dai dovadă?

Nenorocitul a chicotit.

— Nu. Cunoscându-te, nu mă așteptam să îți placă ideea.

— Nimănui nu i-ar plăcea ideea! Și nu mă cunoști, Matteo.

S-a mutat foarte aproape de mine și, fără vreun alt semn, și-a strecurat mâna sub bluza mea, mi-a îndepărtat sutienul și mi-a răsucit sfârcul. Dintr-odată, m-am încordat de dorință până-n ultima fibră.

— Știu că adori să fac asta cu sfârcul tău perfect, a mârâit.

Voiam să neg, dar nu-mi găseam cuvintele din cauza modului în care degetul lui mare și arătătorul mă tachinau. Și-a scufundat privirea în a mea, apropiindu-se.

— Știu că ești udă. Știu că pizda ta mă vrea, chiar dacă tu nu recunoști.

S-a lăsat în genunchi și mi-a dat jos colanții și chiloții.

— Ce...?

N-am ajuns mai departe. S-a aplecat în față și mi-a sărutat carnea înfierbântată. Mi-am reținut respirația întretăiată. Matteo mi-a eliberat unul dintre picioare din colanți și chiloți, după care mi l-a ridicat și și l-a pus pe umăr. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea chiar când mi-a despărțit buzele și a început să lingă încetișor. M-am

cutremurat, strângând din buze de frica de a nu scoate vreun sunet jenant.

Matteo s-a retras câțiva centimetri.

— Vezi, știam eu. Te ud, a spus răgușit.

M-a mai sărutat puțin, după care a continuat să sugă ușor. Din cauza senzației, ochii mei voiau să se ducă peste cap.

— Ți-a mai făcut cineva asta? a întrebat dur.

Nu găseam puterea de a minți. Abia am putut scutura din cap că „nu".

— Bun.

M-a răsplătit cu un sărut care m-a scos din minți, cu limba urmând conturul deschizăturii, apoi rătăcind din nou spre clitoris.

— Oh, Dumnezeule, am șoptit.

Matteo mi-a eliberat labiile care zvâcneau.

— Ai un gust perfect, Gianna.

Mi-a îndepărtat labiile și m-a sărutat în fugă pe clitoris.

— Vrei să mă opresc?

Am strâns din dinți. Niciodată nu-mi dorisem ceva mai puțin. Era nevoie de tot autocontrolul pe care-l aveam ca să nu-l prind și să-mi întind fața în a lui.

— Mă tratezi cu tăcere? a întrebat Matteo cu o voce ușor amuzată, după care m-a împins cu limba, trimițând săgeți de plăcere în tot corpul, apoi mi-a prins clitorisul între buze și a continuat să-l sugă ușurel.

Am oftat și m-am prins de blatul din spatele meu, având nevoie să mă țin de ceva. Am lăsat capul să-mi cadă pe spate cât făcea Matteo cel mai uimitor lucru cu limba. Cu mișcări domoale, mă ducea tot mai aproape și mai aproape de climax. Îmi dădeam seama că avea să fie mai intens decât în ziua precedentă. Fără intenție, mâna

mea s-a dus spre capul lui Matteo, iar degetele mi s-au prins în părul lui brunet. Matteo m-a răsplătit cu o apăsare a limbii pe clitoris.

— Da, am șoptit.

Nu îmi mai păsa că recunoșteam cât de bine se simțea. Întregul meu trup tânjea după eliberare. Eram atât de aproape, picioarele îmi tremurau, iar respirația mi-era tot mai rapidă. Și-apoi a sunat clopoțelul. Am tresărit surprinsă și ochii mi-au fugit spre lift. Dar nimeni nu urca până nu îi dădea Matteo acces.

Matteo s-a retras din ce făcea. Degetele mele s-au strâns în părul lui.

— Nu te opri, i-am cerut.

Nu mai puteam să-mi ascund dorința din glas.

Matteo s-a îndreptat și s-a șters la gură cu un rânjet enervant de încrezut. S-a aplecat să mă sărute, dar am întors capul, așa că buzele doar mi-au atins obrazul.

— Răbdare, Gianna. Eu am avut la dispoziție șase luni să-mi exersez răbdarea, acum e rândul tău, dar nu-ți face griji, te ling mai târziu. Ai un gust prea bun ca să rezist, a șoptit înainte să plece spre lift. Ar trebui să te îmbraci. Nu vrem să-i oferim un spectacol lui Sandro.

Nu-mi venea să cred. M-am împleticit să-mi pun chiloții și colanții, după care mi-am spălat mâinile și mi-am așezat fusta. Sângele îmi fierbea de furie. Matteo a zâmbit în timp ce apăsa butonul care îi permitea liftului să se oprească la etajul nostru.

Dar ăsta nu era finalul. Puteau fi doi jucători în acest joc.

capitolul 14

MATTEO

Gianna încerca să mă omoare cu ochii ăia. Nu că de-acum nu eram obișnuit deja cu privirea ei, dar trebuia să recunosc că încă mă excita. Îmi doream ca Sandro să fi așteptat cu câteva minute în plus înainte să apară, chiar dacă faptul că venise devreme îmi oferise ocazia să-i dau o lecție Giannei. Din nefericire, cu lecția asta mă pedepseam și pe mine la fel de mult ca pe ea. Avusese un gust perfect. Abia așteptam să o ling iar, să o aud strigându-mi numele și să-i simt degetele trecându-mi din nou prin păr. Deja mi se scula iar. La naiba.

Ușile liftului s-au deschis și înăuntru a pășit Sandro, care ținea o valiză neagră.

— Neața, șefule. Sper că n-am întrerupt nimic, a spus cu privirea trecând de la mine la Gianna.

În ciuda faptului că o dăduse în bară cu șase luni în urmă, încă era un bun soldat. Cel mai bun, alături de Romero.

— N-ai întrerupt, am spus rânjind către Gianna, ai cărei ochi au mijit și mai mult.

Era bine că Sandro nu se uita în zona mea intimă, pentru că n-aș fi avut cum să ascund umflătura. Nu că mi-ar fi păsat.

— Hai să-ncepem, am spus în cele din urmă.

Gianna și-a încrucișat brațele la piept, reușind cumva să-și împingă în față sânii într-un mod delicios. O făcea intenționat? N-a făcut nicio mișcare când am pășit spre ea. Arăta de parcă nu i-ar fi păsat, dar o cunoșteam mai bine de-atât. Probabil încerca să găsească o cale prin care să mă facă să plătesc pentru că o lăsasem neterminată, ca să nu mai zic și de brățara de monitorizare de la gleznă. Dar singură își făcuse asta.

Sandro a privit-o suspicios pe Gianna când ne-am oprit lângă ea. Nu-l puteam învinovăți. Mândria lui avusese de suferit destul când ea și Aria l-au drogat și legat. Totuși, era prea inteligent ca să-și arate indispoziția.

Am arătat spre scaunul de la bar.

— Trebuie să-ți scoți colanții și să te așezi.

— Merci că mi-ai zis. Ai fi putut menționa chestia cu colanții înainte și m-ai fi scutit de multă muncă extra, a mormăit.

La naiba, privirea ei mă făcea să vreau să o aplec peste blat și să o fut de să-i sară creierii.

Sandro s-a prefăcut ocupat cu brățara de monitorizare din valiză în timp ce eu m-am aplecat spre Gianna.

— Dar mi-a plăcut să te privesc punându-ți colanții sexy, și-o să-mi placă să te privesc și cum îi dai iar jos.

Înainte să se urce pe scaun cu picioarele lungi unul peste altul, aproape că și-a rupt colanții trăgându-i jos. A strâns din buze de furie, apoi a tresărit de durere.

Nervii față de tatăl ei mi-au străpuns dorința care se acumula. Naiba să-l ia pe Luca și determinarea lui de a menține pacea cu Outfitul.

Sandro a ezitat, cu brățara de monitorizare în mână, și mi-a aruncat o privire întrebătoare. Nu pusesem niciodată o astfel de brățară pe glezna cuiva, așa că, deși detestam ideea ca Sandro să atingă piciorul Giannei, era alegerea logică. Am aprobat din cap.

— Dă-i drumul.

— Întinde piciorul.

Gianna mi-a aruncat o privire nimicitoare, dar a ridicat piciorul fără să protesteze.

Poate că decisese că era o opțiune mai bună decât să fie încuiată tot timpul în apartament sau poate că se gândea la lucruri înfiorătoare pe care să mi le facă drept răsplată. Aveam senzația că urma să-mi placă orice ar fi avut în gând, chiar dacă nu asta îi era intenția.

Sandro s-a aplecat peste piciorul Giannei și-a început să-i lege micul monitor în jurul gleznei. M-am aplecat și eu peste bar, alături de Gianna. Nici măcar nu s-a uitat spre mine.

— Asta o să-mi monitorizeze și consumul de alcool? l-a întrebat ea pe Sandro.

El a ridicat privirea spre ea, apoi spre mine.

— Nu-mi pasă dacă te îmbeți, atât timp cât o faci în New York, i-am spus.

Ochii ei albaștri m-au fixat enervați, apoi s-a reîntors spre Sandro, care îi verifica funcționalitatea brățării.

Dând din cap, s-a ridicat.

— Gata. O poți urmări cu laptopul, telefonul sau orice alt dispozitiv conectat la internet.

— Super, a mormăit Gianna.

— Merci, Sandro.

— Mai ai nevoie de altceva?

Am scuturat din cap.

— Nu azi. Romero e sus. Te poți întoarce la celelalte treburi ale tale.

Sandro a salutat-o scurt din cap pe Gianna, după care s-a întors și s-a îndreptat spre lift. După ce l-am lăsat să iasă, m-am întors la Gianna.

— Cât timp va trebui să port chestia asta? a întrebat ea ridicând piciorul pentru a privi mai de-aproape micul dispozitiv negru din jurul gleznei.

Uram să o văd cu chestia aia. Părea greșit să o țin așa însemnată, dar Luca sugerase brățara, care era o soluție fără bătăi de cap. Gianna era prea schimbătoare, era spre binele ei.

— Până decid că am destulă încredere că nu o să faci nimic stupid.

— Deci pentru totdeauna.

A lăsat piciorul jos. Am chicotit.

— Nu. Îmi plac mai mult picioarele tale superbe fără brățara de monitorizare, crede-mă. Te voi elibera cât de curând posibil.

I-am urmat conturul genunchiului gol cu degetele, apoi m-am dus mai sus, până am ajuns la marginea fustei ei de blugi. Mi-a îndepărtat mâna și-a sărit de pe scaun.

— Mâinile jos, a spus cald.

Am ridicat din sprâncene.

— Credeam că vrei să continuăm de unde am rămas mai devreme.

Chiar voiam să continuăm de unde rămăseserăm.

A trecut de mine, mergând spre espressor, unduindu-și șoldurile într-un mod care m-a făcut să am iar erecție.

— Sunt în regulă, a zis ridicând din umeri. Doar de o cafea am nevoie, și-a luat o ceașcă nouă și a pus-o sub espressor, după care s-a întors să se uite la mine peste umăr. Și tu? Tu ai nevoie de ceva?

Privirea ei mi-a analizat corpul până la erecție. Îmi dădeam seama că se împotrivea unui zâmbet.

Oh, la naiba. Chiar știa cum să mă atragă. Și evident că ea credea că putea să-mi joace jocul mai bine decât mine.

— Și eu sunt în regulă.

A dus ceașca la buze, a luat o înghițitură, apoi și-a trecut încet limba peste buza superioară.

Mi-am înăbușit un geamăt. Trebuia să mă întâlnesc cu Luca pentru a discuta ce ratasem în ultimele luni, cât fusesem pe urmele Giannei, dar chiar îmi doream să stau să o privesc toată ziua și poate să o conving să-și treacă limba peste penisul meu. M-am dus spre ea și i-am răsucit o șuviță de păr pe degetul arătător.

— Nu-mi place noua culoare. Îmi plăcea mai mult roșcatul.

Gianna s-a retras și-a lăsat jos ceașca, cu zgomot.

— Păi, n-a fost o prioritate să arăt bine cât am fost pe fugă. Poate n-ai observat, dar mă urmărea un mafiot faimos.

Am zâmbit.

— Faimos?

A dat ochii peste cap.

— Dacă cerșești complimente, atunci vorbești cu persoana greșită.

Nu i-am spus să revină la culoarea naturală, deși asta voiam. Știam că nu avea să o facă dacă încercam să o îndemn eu. Poate că să recunosc că îmi plăcea părul ei roșcat era deja îndeajuns ca să o facă să vrea să rămână brunetă pentru totdeauna.

— Mă întâlnesc cu Luca. Poți să-ți petreci ziua cu Aria, sus, dacă vrei.

A făcut ochii mari.

— Am voie să-mi petrec ziua cu Aria? după o clipă, buzele i s-au strâns și a continuat. Nu că ar trebui să am nevoie de permisiunea ta ca să-mi văd sora...

— Tu și Aria nu v-ați văzut de multă vreme, bănuiesc că aveți multe de discutat.

M-am întrebat dacă Gianna avea să-i spună Ariei despre noaptea trecută și ce anume avea să zică. În mod normal, aș fi întrebat-o ce îi plăcuse, dar știam că Gianna nu avea să-mi ofere un răspuns sincer. Femeile nu se plânseseră niciodată de îndemânarea mea sexuală, dar voiam să aud de la Gianna. Poate că Luca avea dreptate și eram un nenorocit vanitos.

— Putem merge acum? a întrebat Gianna, cu fața luminată de entuziasm.

Era prima emoție reală pe care mi-o arăta în acea dimineață.

— Ce-ai zice de un sărut, ca să mă convingi?

M-a surprins apucându-mă de tricou și smucindu-mă spre ea, după care și-a lipit buzele de ale mele. Trupul ei sexy stătea sprijinit de al meu, iar limba ei mi-a pătruns în gură. Nu aveam nevoie de mai multă încurajare. Am apucat-o de fund și am strâns-o, bucurându-mă de respirația ei în timp ce limbile noastre dansau împreună. Mi-am apăsat penisul în ea. Trebuia să știe ce-mi face. La naiba. Îmi era atât de sculată, încât

era un miracol că nu-mi dădusem drumul în pantaloni ca un adolescent prost.

Fără avertizare, s-a retras, iar eu am mârâit drept răspuns, apucând-o mai strâns de fund, dar ea mi-a dat brațele deoparte și s-a îndepărtat.

— Ai vrut un sărut, l-ai primit. Acum să mergem la Aria.

Nenorocita. Știam, după respirația întretăiată și după obrajii îmbujorați, că era la fel de afectată de sărut ca mine, dar ea părea hotărâtă să-și suprime dorința. Trebuia doar să-mi îmbunătățesc jocul, să-i arăt ce însemna un orgasm care îți ia mințile. După aceea, speram să devină maleabilă.

Am pornit cu nepăsare spre lift. Aveam destulă experiență cu ascunderea emoțiilor, așa că nu mă încurca să-mi ascund excitarea. Am apăsat butonul care făcea ușile liftului să se deschidă și i-am făcut semn Giannei să intre. S-a încruntat, dar apoi s-a îndreptat spre lift și s-a sprijinit pe o parte.

Ascunzându-mi zâmbetul, m-am alăturat ei și am acționat butonul care avea să ne ducă sus. A durat câteva clipe până când Luca ne-a aprobat urcarea. Înainte să se căsătorească cu Aria, avusesem voie să iau liftul fără aprobarea lui, dar după aceea instalase iar aprobarea manuală. Nu că l-aș fi învinovățit pentru asta. Nici eu nu i-aș fi vrut pe el sau Aria să dea buzna când păcătuiam pe fiecare suprafață disponibilă din apartament. Liftul a început să se miște și, după câteva secunde, s-a oprit iar.

Aria deja aștepta în fața ușilor când acestea s-au deschis. Abia mi-a aruncat o privire, după care și-a tras sora într-o îmbrățișare și-apoi a târât-o spre sufragerie.

Luca stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— Iubita soție nu te sărută ca să-și ia la revedere? a întrebat ironic.

Aria și Gianna se așezaseră pe sofa și șușoteau. Din locul pe care-l ocupa în bucătărie, Romero a ridicat mâna să mă salute. El avea să le supravegheze pe Aria și Gianna cât eu și Luca eram ocupați la Sphere. El știa ce îi făcuseră lui Sandro cele două fete, așa că nu avea să lase garda jos și, chiar dacă ar fi făcut-o, brățara de monitorizare de la glezna ei m-ar fi alertat în legătură cu locurile pe unde umbla Gianna.

— Nici Aria nu pare prea tristă că pleci, i-am zis lui Luca atunci când mi s-a alăturat în lift.

A zâmbit.

— Deja ne-am luat la revedere de două ori în dimineața asta. Dar tu? Cum ți-a fost noaptea nunții?

Nu-mi puteam ascunde zâmbetul.

— Mai bună decât a ta.

Luca a ridicat sprâncenele într-o tăcere suspicioasă.

— Deci a vrut?

— A vrut, am spus. Și am fost primul.

— Ți-a zis ea asta? a întrebat neîncrezător.

— Nu, n-a zis. A fost furioasă că am aflat. Dar nu avea cum să ascundă asta.

— Bravo ție, a spus Luca bătându-mă pe umăr. Deci încă îți place de ea sau ți-ai revenit acum, când nu mai gândești cu pula?

I-am arătat degetul mijlociu.

— Ce te face să crezi că gândesc cu pula?

Luca a oftat.

— Fă cum vrei, dar să nu vii smiorcăind la mine când va începe să te enerveze.

Liftul s-a oprit și s-a deschis la garajul subteran.

— Acum să ne concentrăm pe afaceri. Ai pierdut destul timp. Acum am nevoie de toată atenția ta.

— Nu-ți face griji, am spus, dar aveam sentimentul că nu avea să fie ușor să mi-o scot pe Gianna din minte.

Imaginea corpului ei gol, sub mine, mi se întipărise în minte și nu eram nerăbdător să scap de ea.

GIANNA

Aria m-a tras către sofa, departe de Luca și Matteo. Ne-am așezat și Aria, încruntată, a întins mâna spre buza mea umflată.

— Nu-mi vine să cred că tata te-a lovit atât de tare.

— A mai făcut-o și înainte de asta, am murmurat.

Romero ne supraveghea din bucătărie. Chiar mă întrebam cum de suporta să fie captiv în penthouse-ul ăsta, cu Aria toată ziua. Mă îndoiam că își doriseră mulți soldați jobul ăsta.

După o clipă, Aria s-a aplecat spre mine șoptind:

— Ești bine? Cum a fost azi-noapte?

M-am uitat în direcția lui Luca și Matteo, dar ei dispăruseră deja în lift spre Dumnezeu știe unde.

— Gianna?

— Sunt bine, am spus afișând un zâmbet menit să o liniștească pe sora mea.

Arăta de parcă n-ar fi dormit prea mult noaptea trecută. Oare o ținuseră trează grijile pentru mine?

— Și? Cum a fost? Te-ai culcat cu Matteo?

Am râs. Aria îmi amintea de mine după noaptea nunții sale. Îmi făcusem înfiorător de multe griji pentru ea.

— Nu fi așa anxioasă. Chiar sunt bine.

Eram ciudat de bine. Poate chiar prea bine. Fusese prea ușor să-mi regăsesc drumul spre vechea mea viață, de parcă viața pe care o dusesem în ultimele luni nu mi s-ar fi potrivit niciodată cu adevărat. În dimineața asta, nu mă întrebasem unde eram, nu a trebuit să-mi amintesc cel mai nou pseudonim. Eram iarăși eu.

— Nu arăți bine. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Azi-noapte l-am înnebunit pe Luca cu neliniștea mea.

M-a făcut să zâmbesc. Acesta era efectul oricărui fapt care îi strica dispoziția lui Luca.

— M-am culcat cu Matteo.

Mintea mea s-a întors la cum îl simțisem în mine, la privirea lui intensă, trupul puternic, atingerea lui, iar corpul meu s-a strâns din nou. Nu eram sigură cum puteam să-mi fac trupul să nu mai fie atât de nerăbdător după atenția lui Matteo, dar trebuia să găsesc o cale dacă voiam să am vreodată vreun pic de putere în această căsnicie.

— Arăți de parcă nu te-ar fi deranjat, a spus Aria cu un zâmbet jucăuș.

— Cum ai spus și tu, Matteo arată bine și știe ce face, deci n-a fost așa de rău.

— A observat că nu te-ai culcat cu nimeni înainte?

— Da. Ai avut dreptate. A durut ca naiba. A fost atât de mândru din cauza asta. Chiar îmi doresc să nu-și fi dat seama. Simt că are mai multă putere asupra mea acum, când știe.

Aria a scuturat din cap.

— Trebuie să încetezi să mai gândești așa. Tu și Matteo trebuie să găsiți o cale de a vă înțelege acum, că sunteți căsătoriți. E un lucru bun că știe adevărul.

— Nici Matteo nu-mi face viața neapărat mai ușoară. E mereu așa de arogant. Și el e cel care a început cu jocurile tâmpite. Și știi ce altceva a mai făcut?

Am ridicat piciorul cu cretina aia de brățară. Încă nu-mi venea să cred că Matteo chiar pusese chestia aia pe corpul meu, de parcă aș fi fost un câine care avea nevoie de zgardă. Bineînțeles că, din punctul lui de vedere, probabil că era o chestie normală ce făcuse. La urma urmei, era un criminal posesiv și obsedat de putere și control, dar asta nu însemna că îmi plăcea.

Aria a făcut o grimasă.

— Știu. Luca a menționat asta de dimineață. A fost ideea lui, a făcut o pauză pentru a-și lua o expresie ca și cum ar fi cerut iertare. Am încercat să-l conving să se răzgândească, dar el a zis că nu vrea să mai riște alte conflicte cu Outfitul dacă te lasă să umbli liberă.

— De parcă tatei sau altcuiva din Outfit i-ar păsa dacă aș fugi iar. Nu mai sunt problema lor, ții minte?

Am fluturat din degete, arătându-mi verigheta.

— Luca și Matteo ar părea slabi dacă ai reuși să fugi iar, și asta le-ar slăbi poziția. În ultimele luni, relațiile dintre New York și Chicago n-au fost tocmai line.

— Din cauza mea?

— Nu doar din cauza ta, a spus Aria. Luca și Dante nu se înțeleg prea bine. Amândoi sunt masculi alfa care nu sunt obișnuiți să lucreze tratându-l pe celălalt ca egal.

— Bănuiesc că nu știi vreo modalitate prin care să scap de chestia asta, nu? am spus bătând cu degetul în crotalia mea neagră.

— Nu. E foarte inconfortabilă?

Am ridicat din umeri.

— Nu chiar, dar o detest. Și pot să-mi iau la revedere de la fustele și rochiile scurte dacă nu vreau să creadă toată lumea că-s vreo infractoare.

Aria m-a atins blând pe braț.

— Sunt sigură că Matteo o va scoate curând.

— Mă îndoiesc.

Dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi avut încredere în mine curând. Niciodată, probabil.

Privirea Ariei s-a îndreptat din nou spre părul meu. Tot făcuse asta de când mă văzuse prima oară cu noua culoare.

Mi-am netezit părul cu o mână.

— Nu-ți place, așa-i?

— Nu sunt obișnuită cu el. Poate va începe să-mi placă. Dar mi-e dor de părul tău roșcat.

— Și mie, am spus. Nici lui Matteo nu-i place părul castaniu.

— Nu-mi spune că vrei să rămâi brunetă doar pentru că vrei să-l enervezi? a întrebat Aria cu o privire de cunoscătoare.

Nu eram atât de copilăroasă. Poate că, în urmă cu șase luni, aceasta ar fi fost reacția mea, dar mă ajutase să mă maturizez faptul că fugisem. Nu aveam să țin în cap o culoare doar pentru a-l enerva pe Matteo. Existau alte căi prin care să-i fac viața mai grea și speram să explorez cât mai multe dintre ele.

— Voi reveni la culoarea mea naturală cu prima ocazie. Crezi că Matteo o va lua razna dacă ieșim din apartament să căutăm un salon?

— Probabil. Ești căsătorită de mai puțin de o zi. Poate că ar trebui să încerci să te comporți cât mai bine măcar astăzi.

— Voi face tot ce pot, am spus sarcastic.

Aria s-a ridicat.

— E aproape ora prânzului. Hai să mâncăm ceva și o sun pe stilista mea să-i cer să vină să-ți facă părul, bine?

Am sărit în picioare.

— Perfect. Mor de foame.

Am urmat-o pe Aria spre zona de bucătărie. Romero și-a lăsat telefonul pe blat, cu privirea și postura trădând starea alertă pe măsură ce ne apropiam. Probabil că Sandro îl avertizase în legătură cu noi. Asta mi-a amintit de ceva ce voiseм să o întreb pe Aria încă de când fugisem. Am așteptat să își încheie apelul cu stilista și să pregătească o salată înainte să atac subiectul.

— Ai avut probleme cu Luca pentru că m-ai ajutat? am întrebat-o încet.

Nu voiam ca Romero să ne audă. Părea destul de ocupat să vorbească la telefon, probabil cu Luca sau Matteo, care ne verificau. Fața Ariei s-a crispat.

— A fost furios la început, dar m-a iertat. Cred că și-a dat seama că nu l-aș părăsi niciodată.

Ea și Luca păreau destul de fericiți, dar uneori și astfel de aparențe erau înșelătoare, iar eu nu eram în totalitate sigură că Aria spunea adevărul. N-ar fi spus ceva care să mă facă să mă simt vinovată.

— Ești sigură?

— Asta nu e replica mea? m-a întrebat jucăuș.

Am zâmbit.

— M-ai învățat și tu vreo două chestii.

— E bine de știut.

— Mai e un lucru în legătură cu care eram curioasă, am spus încetișor. Cum m-a găsit Matteo?

— Luca nu a prea vorbit cu mine despre căutări. Știa că te-aș fi avertizat. Crezi că e posibil să fi fost prin intermediul blogului? Cred că Luca mi-a verificat laptopul. Am încercat să te avertizez.

— Am încercat să nu menționez locurile în postările mele. Dar poate că m-au putut localiza prin intermediul blogului, cine știe?

A sunat clopoțelul. Romero a pornit spre lift înainte ca eu și Aria să apucăm să ne mișcăm.

— Ne va lăsa vreodată în pace? am întrebat când a ieșit din raza din care ne-ar fi putut auzi.

— Nu curând, a răspuns Aria ridicând din umeri.

S-a ridicat de pe scaun ca să o întâmpine pe femeia de patruzeci și ceva de ani care a pătruns în penthouse cu două genți uriașe. Aria mi-a făcut cunoștință cu stilista ei și peste cinci minute aveam un scaun pregătit în baie, iar părul meu era acoperit de crema care trebuia să-mi transforme părul în culoarea inițială, nu pe loc, ci după câteva tratamente.

Din fericire, am putut să mă mișc cât acționa culoarea cu părul meu. Aria mi-a împrumutat laptopul ei și m-am așezat la masa din sufragerie. Cu teamă, am căutat pe website-uri germane știri despre omucideri în Munchen. Nu mi-a luat mult până să găsesc articolul care menționa moartea lui Sid. Poliția nu avea nicio pistă. Fostele mele colege de apartament trebuiseră să se mute pentru moment, iar eu mă îndoiam că aveau să se întoarcă în apartamentul unde Sid își găsise sfârșitul. Ziarul mă menționa și pe mine, mai bine zis pseudonimul de Gwen, iar poliția o căutau pentru că era martoră. Nu exista o fotografie cu mine, slavă Domnului. Mereu avusesem grijă să nu apar în vreo poză. Dar exista una cu Sid și chitara lui.

Mi s-a strâns stomacul de la tristețe și regret. Aria a pus o mână pe umărul meu.

— N-ar trebui să citești aia. Nu puteai face nimic, Gianna.

Am închis laptopul încet. Era un lucru pe care l-aș fi putut face. Aș fi putut spune poliției cine era responsabil pentru moartea lui Sid, astfel încât familia lui să-și găsească liniștea, dar asta reprezenta ceva ce nu aveam să fac niciodată. Existau anumite reguli pe care nici măcar eu nu aveam de gând să le încalc. Nu eram tâmpită sau suicidară.

Privirea îngrijorată a Ariei m-a urmărit și cât m-am întors în baie să mă spăl pe păr.

— Sunt bine, am șoptit, dar n-a părut să mă creadă, cum nici eu nu m-am crezut.

Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră un amalgam de emoții și schimbări. Abia avusesem timp să reflectez la ceva din tot ce se întâmplase și nici nu eram sigură că voiam să o fac. Poate că Aria avea dreptate și ar trebui să încerc să merg înainte și să las trecutul în urmă. Problema era că nu eram sigură că puteam. Nu datoram conștiinței mele și lui Sid niște sfidare, nu le datoram să mă împotrivesc instalării în noua mea viață cu Matteo de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

capitolul 15

MATTEO

În acea seară, când eu și Luca ne-am întors la penthouse, mă simțeam de parcă m-ar fi călcat un tren. Nu prinsesem mai mult de patru ore de somn în ultimele trei zile. În clipa în care am văzut-o pe Gianna, s-a risipit în aer orice gând de oboseală. Părul ei nu mai era castaniu. Nu era nici roșcatul pe care îl avusese înainte să fugă, dar era asemănător, și arăta uimitor chiar și cu buza umflată.

Am simțit că ceva nu era în ordine. După cina cu Aria și Luca, ne-am întors în apartamentul nostru. Gianna a năvălit în dormitor de parcă abia ar fi așteptat să scape de mine; din nefericire pentru ea, oricum în camera aia o voiam. Am urmat-o și am trântit ușa după mine. Gianna mi-a aruncat o privire enervată, dar nu a spus nimic. În schimb, mi-a întors spatele și a început să caute prin sertarele ei. Am mers spre ea, mi-am strecurat mâinile în jurul taliei ei și am tras-o spre mine.

— Gândești prea mult. Ce-ai zice să te distrag?

I-am supt pielea de pe artera carotidă. La început s-a încordat, dar apoi s-a relaxat și s-a lăsat spre mine.

— Cum știu că n-o să te joci iar cu mine?

Vocea ei suna ciudat, dar nu aveam starea necesară să vorbesc despre emoții.

Am coborât cu sărutările pe claviculă și mi-am strecurat mâna mai jos, cuprinzându-i pizda în palmă prin haine. S-a arcuit spre mine. Cu buzele lipite de pielea ei, am zâmbit. Mirosea a flori și a propria piele apetisantă.

— Nu-ți face griji. Vreau să te gust întreaga noapte. Vreau să-ți dai drumul iar și iar.

A tremurat, lipită de mine, apoi mâna ei a ajuns peste a mea, apăsând. Din fundul gâtului a scos un sunet lacom. I-am lins umărul, în timp ce degetele mele i s-au strecurat sub fustă și chiloți, abia atingându-i labiile umede. Mi-am abținut un mârâit declanșat de excitarea ei. Era nevoie de întregul meu autocontrol pentru a nu-mi înfige limba în pizda ei pe loc. I-am depărtat buzele catifelate, trecând cu vârfurile degetelor peste pielea fină, după care am pătruns-o cu un deget. Și-a lăsat capul pe spate, pe umărul meu, în același timp întinzând mâna în spate și apucându-mă de penis prin pantaloni. Am mârâit, apoi m-am frecat de palma ei.

Mi-am strecurat un deget în ea. Doamne, era atât de strâmtă. Pereții interiori i s-au strâns în jurul degetului ca o menghină. Abia așteptam să înlocuiesc degetul cu pula. Eram prea excitat ca să pot lua lucrurile încet sau să fiu blând. Am futut-o cu degetele, bucurându-mă de senzația fluidelor ei pe pielea mea și sunetele ieșind din gura ei. Și-a mișcat buzele în ritmul frecării mele, iar strânsoarea ei pe penisul meu a devenit aproape dureroasă. Mă simțeam fantastic. Mi-am frecat degetul mare de clitorisul ei.

— Dumnezeule, da, a oftat, și i-am simțit trupul încordându-se.

Am continuat să o frec în timp ce orgasmul o răvășea. Când s-a relaxat, am ridicat-o pe brațe și am purtat-o spre pat. Nu i-am dat timp să își revină. I-am scos fusta și chiloții și am urcat între picioarele ei, despărțindu-le. I-am cuprins cu privirea pizda minunată, zemoasă și perfect roz. Spre deosebire de alte fete, Gianna nu era timidă în legătură cu corpul ei. Nu a încercat să-și acopere sânii sau pizda de mine. M-a lăsat să o admir, m-a privit și ea fără ezitare. Era perfectă, în pula mea.

Fără să o scap din priviri, am coborât capul. S-a încordat când buzele mele aproape i-au atins labiile, dar m-am oprit să-i inspir aroma cuceritoare. Gianna și-a mișcat șoldurile ca pe o cerință tăcută care m-a făcut să zâmbesc. Nu trebuia să fiu convins. Am lins-o lung, de la gaura strâmtă până la clitorisul roz perfect. Penisul mi-a zvâcnit ca răspuns la gustul ei intens. Dumnezeule. M-am avântat, lingând și degustând. M-a răsplătit cu gemete întretăiate. Degetele i s-au înfipt în pături când i-am supt labiile minore până s-a zvârcolit în pat. Nu m-am grăbit deloc, am tras-o mai aproape doar ca să mă retrag iar și iar. Gemetele ei timide s-au transformat în țipete. Cea mai frumoasă priveliște din lume era să îi privesc trupul arcuit de extaz. Erecția mea era aproape dureroasă. Când Gianna și-a revenit după orgasm, am eliberat-o și m-am dat repede jos de pe pat.

Trebuia să o fut pe loc sau o luam razna. Mi-am dat jos pantalonii și boxerii și nici nu mi-am bătut capul cu cămașa. Gianna m-a surprins când a îngenuncheat pe pat și și-a strâns degetele în jurul pulii mele. Ochii ei albaștri erau aproape provocatori când a coborât cu gura și și-a strâns buzele pe toată lungimea. Am gemut și cu degetele i-am îndepărtat părul de pe față ca să-i văd

mai bine gura care mi-o sugea. Aproape că mi-am dat drumul pe loc, dar câteva trucuri mentale m-au readus pe poziții. Încet la început, apoi tot mai repede, Gianna mi-a supt-o cu buzele roz întinse pe grosimea penisului meu. Voiam să-mi dau drumul în gura ei în timp ce mă privea așa de jos, dar mai mult de-atât, voiam să-i simt din nou pizda strâmtă. A făcut cercuri cu limba pe vârful penisului, după care aproape că m-a înghițit complet.

Apoi s-a retras brusc și s-a șters la gură. A ridicat din sprâncene.

— Îți convine când mă opresc așa?

Am chicotit. Încerca să mă facă să plătesc pentru azi-dimineață? Își alesese prost momentul. M-am urcat deasupra ei cu un zâmbet diabolic și mi-am apăsat penisul erect de deschizătura ei fierbinte. A făcut ochii mari, dar nu i-am lăsat timp de reacție. Mi-am pus mâna sub piciorul ei și am deschis-o mai mult înainte să o pătrund. Încă era strâmtă și fața i s-a îmbujorat de la disconfortul penetrării. Am încetinit și mai mult, croindu-mi calea spre ea și oferindu-i timp să se obișnuiască cu pula. Ieri nu fusesem grijuliu pentru că nu știusem adevărul, dar astăzi voiam să o fac să se implice în totalitate. I-am privit fața îndeaproape până m-am adăpostit complet în canalul îngust. Am făcut o pauză de o clipă. M-a prins de umeri și m-a privit provocator:

— Ai de gând să stai așa sau începi să te și miști la un moment dat?

— Oh, mă mișc.

Mi-am marcat cuvintele cu câteva frecări scurte de test, să văd cum reacționează. De data asta, nu a arătat vreun semn de disconfort, așa că m-am bucurat în draci. Trebuia să o fut acum și nu voiam să mă mai abțin. Cu

privirea pe fața ei, am stabilit un ritm dur și rapid, nu atât de dur pe cât mi-ar fi plăcut, dar probabil că pe ea încă o durea, deși n-ar fi recunoscut. Era strâmtă și se strângea în jurul penisului meu într-un mod înnebunitor. Fiecare geamăt scos de pe buzele ei se simțea ca o victorie pentru că era evident că încerca să se abțină. Am schimbat unghiul și am pătruns-o mai adânc. Alt geamăt i-a scăpat.

Am băgat mâna între noi, apăsând-o pe clitoris. Voiam să aibă orgasm. Al meu era aproape și nu aveam de gând să termin înaintea ei.

Am frecat-o tare și adânc, iar ochii Giannei s-au deschis larg și fața a făcut grimase de plăcere. M-a apucat de spate, zgâriindu-mi pielea cu unghiile, și am cedat. Am futut-o și mai tare, pierzând fiecare urmă de control. Plăcerea mi-a încețoșat privirea când mi-am dat drumul în ea. Am mormăit în pielea gâtului ei, inspirându-i parfumul în timp ce mă împrăștiam în ea. Gianna respira greu când trupul mi s-a liniștit. Am ridicat capul și i-am zâmbit feței ei îmbujorate, chiar și când s-a încruntat. Era aproape adorabil că încerca să păstreze masca asta.

Încetișor, m-am retras din ea. S-a încordat, apoi a ascuns repede senzația.

— Doare? am întrebat când m-am întins lângă ea.

Am atins-o pe abdomen. Nu m-a îndepărtat, doar a ridicat din umeri drept răspuns.

M-am mutat mai aproape și am sărutat-o într-un punct aflat chiar sub ureche.

— Sexul te-a amuțit?

— Ai vrea tu, a șoptit cu o voce mai blândă și mai relaxată decât de obicei.

— Nu, ar fi plictisitor. Chestiile pe care le scoți pe gură sunt mai distractive decât crezi.

M-a privit.

— Mă bucur că te distrez.

— Și eu.

Noaptea trecută așteptasem ca ea să adoarmă înainte să mă pot relaxa. Nu eram sigur că lucrul ăsta avea să se schimbe vreodată.

Următoarele câteva zile au urmat aceeași rutină, până într-o seară, când respirația Giannei nu a încetinit ca de obicei. Eram al dracului de obosit și pierdeam încet lupta împotriva somnului.

— Mereu aștepți să adorm eu prima, a spus în întuneric, făcându-mă să mă trezesc.

Sigur că observase.

— Uneori uit cât de atentă ești la detalii.

S-a întors cu fața spre mine. Îi distingeam albul ochilor și conturul capului, dar nimic mai mult.

— De ce?

— Sunt un nenorocit precaut.

— Crezi că te voi omorî în somn?

Era greu să-i dibuiesc emoțiile fără să-i văd expresia, lucru pe care-l detestam.

— Te-ai gândit la asta?

Trebuia să sune ca o glumă, dar mi-a ieșit mult prea serios.

— Nu, nu suport să văd sânge.

— Ăsta e singurul motiv pentru care n-am un cuțit înfipt în spate?

— Nu. Să te omor nu m-ar scoate din apartamentul ăsta. Nu știu codul de la lift.

— Asta e o ușurare, am șoptit.

Nu eram sigur dacă glumea sau nu.

— Nu pari atât de nefericită în căsnicia asta.

— Suntem căsătoriți doar de câteva zile și nu ești niciodată prin preajmă, asta ajută. Și poate că sunt o actriță bună.

— Bănuiesc că e bine că nu am încredere în tine, în cazul ăsta.

— Da, a spus cu seriozitate.

— Bănuiesc că vrei să mă sperii? am întrebat șoptit, mai aproape de ea ca să-i simt respirația pe obraz.

— Nu cred că există cineva sau ceva care să te sperie, a șoptit ca răspuns.

— Toată lumea se teme de ceva. Eu de ce aș fi diferit?

— Pentru că tu ești cea mai înspăimântătoare persoană pe care o cunosc.

N-am zis nimic. Nu părea să glumească.

— Ți-e frică de mine?

Răspunsul mi-a fost tăcerea. Am atins-o pe braț.

— Gianna?

— Da, a venit răspunsul ei somnoros.

— De ce?

Dar respirația i se liniștise. Adormise. Ce trebuia să fac cu ce recunoscuse? Niciodată nu îi dădusem motive să se teamă de mine. Bine, mă văzuse făcând lucruri înspăimântătoare, dar ei nu îi făcusem niciodată nimic. După aceea, mi-a luat mult să pot adormi.

Ziua următoare, Gianna nu a menționat discuția noastră din noaptea precedentă. Aveam sentimentul că

ura faptul că fusese sinceră. Nu voiam să ocolesc subiectul, dar n-am întrebat-o din nou de ce îi era frică de mine. Nu eram sigur că voiam să știu.

Pe durata micului-dejun, Gianna și-a tot atins buza. Nu mai era umflată.

— Dă-mi voie să mă uit, am pus îndepărtându-i mâna. Cred că putem scoate copcile.

S-a strâmbat.

— Acum?

— Ți-e frică? am întrebat pentru că nu m-am putut abține.

— Nu, sigur că nu, a răspuns.

Mă întrebam dacă se referea la copci. M-am ridicat și am condus-o în baie, unde țineam trusa medicală. Gianna nu a protestat când am ridicat-o pe lavoar și m-am băgat între picioarele ei.

Am luat o forfecuță din trusă.

— Deschide gura.

A deschis-o, dar mi-a aruncat o privire amenințătoare, de parcă ar fi crezut că am ceva nebunatic în minte. Am zâmbit și am sărutat-o pe ureche.

— Știi cum copiii primesc mereu ceva bun după ce merg la doctor?

A dat ochii peste cap, dar nu mi-a îndepărtat mâna când am apăsat-o în zona intimă peste blugi.

— Fii fată cuminte și vei fi răsplătită.

M-am retras, bucurându-mă de priveliștea expresiei încruntate a Giannei. N-a apucat să-mi răspundă pentru că am început să mă ocup de copci. N-a durat mult, iar Gianna a tresărit doar de două ori.

— Gata, am spus lăsând deoparte foarfeca și penseta. Acum îți vrei răsplata? am întrebat frecând-o pe pizdă.

M-a privit.

— Trebuie doar să ceri.

A strâns din buze.

— Nu? am întrebat, făcând un pas în spate și oprindu-mă.

— De parcă aș avea nevoie de tine pentru asta, a spus acid, apoi și-a desfăcut blugii și și-a băgat mâna în ei.

Am expirat privindu-i degetele mișcându-se sub material.

— Doamne.

M-am apropiat și i-am scos pantalonii și chiloții.

Gianna nu a încetat să se atingă. Degetele ei subțiri îi frecau cu agilitate clitorisul, în vreme ce mă privea cu ochii mijiți. Era cel mai excitant lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Desfă picioarele un pic mai mult, i-am cerut.

Spre surprinderea mea, Gianna s-a supus. Ochii îi erau încețoșați de dorință în vreme ce se freca. La naiba, îmi dădeam seama cât de udă era.

M-am sprijinit de perete, mi-am deschis fermoarul și mi-am scos pula. Gianna a început să se masturbeze și mai tare când mi-am pus mâna în jurul erecției și am început să mi-o frec.

— Ce futuți suntem, a șoptit.

Nu și-a luat privirea de pe penisul meu și nici eu nu-mi puteam îndepărta privirea de degetele cu care își manevra clitorisul.

— Cui îi pasă? am mârâit. Bagă-ți un deget în pizdă.

Și-a strecurat un deget în deschizătura strâmtă.

— Încă unul, i-am cerut.

Nici n-a ezitat. Dar nu mai suportam deja. M-am împleticit spre ea, i-am îndepărtat mâna și m-am înfipt adânc în ea. S-a cutremurat de la orgasmul care a cuprins-o. După câteva mișcări, și eu mi-am dat drumul.

— Cât de futuți suntem, a spus iar, cu vocea îngreunată de plăcere.

Nu m-am retras încă. Mi-am așezat fruntea pe umărul ei ca să-mi revin.

— Futuți e de bine.

— Știam c-o să zici asta.

— Chestia asta e a dracului de enervantă, a spus după încă o rundă de sex în aceeași seară, fluturând în aer piciorul cu brățara de monitorizare.

Și pe mine mă deranjase de câteva ori când venisem în contact cu ea în timpul sexului, dar n-aș fi riscat să i-o scot. Nu doar că ar fi luat-o razna Luca, dar fără monitorizare, ar fi trebuit și să o supraveghez eu pe Gianna 24/7.

— Te vei obișnui.

Am încercat să o trag spre mine, dar s-a ferit și s-a mutat spre marginea patului.

— Fără giugiuleală cât timp trebuie să port chestia asta, a spus.

Eu am râs.

— Atâta vreme cât nu interzici sexul.

— Poate că o s-o fac.

Mi-am coborât mâna de pe abdomenul ei și am trecut un deget peste clitoris.

— De ce ai vrea să te pedepsești singură în halul ăsta?

— Ești un nenorocit arogant. Probabil crezi că pula ta e magică, dar hai să-ți spun ceva: nu e.

Totuși, nu mi-a îndepărtat mâna din locul unde o mângâiam. Poate nici nu observase, dar își depărtase picioarele puțin, cât să-mi ofere mai mult acces. Am urmat încetișor conturul labiilor ei moi. Îmi plăcea cât era de catifelată și felul în care corpul ei îmi răspundea. Nu am crescut presiunea, doar mi-am trecut ușor vârfurile degetelor peste pizdă. Probabil că încă era sensibilă, așa că trebuia să am grijă dacă voiam să o îndrum spre un alt climax. Buzele i s-au întredeschis și respirația i s-a întețit. M-am aplecat spre ea și am luat un sfârc în gură. Să o duc la orgasm de data asta era chiar mai bine, pentru că nu mai eram ocupat cu propria dorință. Puteam să mă concentrez în totalitate pe Gianna, pe respirația ei întretăiată, pe ochii întredeschiși, pe sfârcurile care se întăreau când se abandona orgasmului.

Nici nu mi-a păsat când, după aceea, s-a întors cu spatele la mine în încercarea de a mă pedepsi pentru că nu i-am urmat exemplul. Obținusem ce îmi dorisem.

— Îți dai seama că doar sexul ne leagă, nu? a spus nervoasă.

— Sexul e important.

— Sigur, dar nu e totul.

— Păi nu e totul, am spus enervat.

— Ba da, și niciodată nu va fi mai mult. Să nu crezi că te plac doar pentru că îmi place să ne futem.

— Merci că m-ai anunțat, am mormăit.

Încă eram nervoasă pe mine însămi pe durata micului-dejun, în special pentru că expresia lui Matteo era una mult prea încrezută, în ciuda cuvintelor mele dure. Poate crezuse că glumeam sau poate că nu-i păsa.

Trupul meu avea o minte a lui, mereu nerăbdătoare să fie atinsă de el. Nu ajuta faptul că Matteo arăta ca un model masculin, cu cămașa albă strâmtă și părul brunet ciufulit. Era un sex umblător, iar el știa asta.

— Suntem invitați la cină la una dintre familiile din conducere, așa că ar trebui să mergi la cumpărat de rochii cu Aria.

Mi-a căzut linguriţa, cu tot cu iaurt.

— Vrei să particip cu tine la un eveniment social?

Nu-mi venea să cred că mă scotea în public atât de repede. Eram căsătoriți de două săptămâni și probabil că morile bârfelor încă se învârteau.

— Toată lumea o să mă vorbească pe la spate.

Matteo a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă ce cred, iar ei știu că n-ar trebui să zică nimic în fața ta sau a mea.

— Le știu pe femeile astea, nu vor rata o ocazie de a vorbi căcaturi despre cineva, mai ales despre mine.

— Ignoră-le. Nu e ca și cum contează părerea lor. Mereu vor vorbi căcaturi despre tine. Asta e tot ce pot face.

Nu-mi păsa ce aveau să spună, dar niciodată nu mă simțisem bine la evenimente sociale și mă îndoiam că lucrul acesta avea să se schimbe curând.

— Știu, dar urăsc adunările de genul acesta. Totul e fals la ele. Oameni care n-ar ezita să-ți înfigă un cuțit în spate îți zâmbesc în față dacă speră că au ceva de câștigat din asta.

Vreme îndelungată crezusem că eram antisocială și pur și simplu nu îmi plăcea să fiu în preajma grupurilor mari de oameni, dar pe durata fugii mele, participasem la câteva petreceri și niciodată nu mă simțisem nelalocul meu. Deși atunci mă prefăcusem că sunt altcineva, tot mă simțisem mai mult eu însămi decât fusese cazul cu oamenii din lumea noastră.

— Te vei obișnui cu ei.

— Nu vreau. De asta am fugit.

Matteo mi-a cercetat fața cu o expresie curioasă, apoi buzele i-au zvâcnit.

— Deci n-ai fugit numai de mine?

— Nu-ți face așa mari speranțe. În mod clar, ai fost unul dintre motivele principale, am spus. Dar nu singurul.

Am dat ochii peste cap și am luat încă o înghițitură din cafea.

— Chiar trebuie să particip la cină?

Matteo s-a ridicat din scaun și m-a surprins cu un sărut grăbit pe buze.

— Da. Nu va trebui să sufăr singur acum, când am o soție cu care să-mi împărtășesc neliniștea. Fă ce fac și eu când trebuie să vorbesc cu idioți, imaginează-ți cum ar fi să le tai capetele.

În ciuda faptului că-l îndepărtam atât de des, Matteo părea decis să facă relația să funcționeze. De ce trebuia să fie atât de încăpățânat? Nu se putea plictisi de mine într-un final și să-mi dea șansa să scap?

— Ușor de zis, în cazul tău, dar nu avem cu toții obiceiul de a ucide oameni.

Imagini cu Sid au vrut să-și facă iar drum în creierul meu, dar nu le puteam îndura pe moment, așa că m-am forțat să le îndepărtez.

— Atunci imaginează-ți cum ar fi să mă privești omorându-i pe oamenii care te enervează. Ca soț al tău, e de datoria mea să-ți ucid dușmanii, la urma urmei.

Matteo a zâmbit încrezut, cu privirea luminată de amuzament. Stomacul mi s-a strâns într-un mod înspăimântător, iar eu mi-am ferit privirea și mi-am golit cana.

— Mă voi duce sus, la Aria, ca să vorbesc cu ea despre cumpărături. Trebuie să fiu o soție bună, până la urmă, am spus batjocoritor, dar cumva mă simțeam aiurea.

Emoțiile mele mă făceau să fiu confuză, așa cum făcea tot ce era legat de noua mea situație.

— Probabil ar trebui să-ți cumperi și alte haine noi, a spus Matteo când și-a pus suportul de armă.

— E un ordin?

— Nu știam că e necesar să-i ordoni unei femei să-și cumpere haine. Nu e ăsta hobby-ul preferat?

— Serios? aproape am izbucnit în râs. Nu toate femeile sunt la fel.

— Oh, crede-mă că știu.

Din nou zâmbetul ăla.

Privirea mea a zăbovit asupra armei, încercând să-mi amintesc că ăsta era el cu adevărat. Zâmbetul care îmi cauza fluturi în stomac era doar o mască.

M-am ridicat dintr-odată.

— Tu și Luca veți fi plecați toată ziua?

— De ce? Tu și Aria aveți plănuită o nouă evadare?

— Haha, am șoptit, apoi am ridicat cracul blugilor, arătând brățara neagră de monitorizare. Nu pot, nu știi?

— Asta nu te oprește din a face planuri. Nu-mi spune că nu te gândești încă la fugă.

Am luat în calcul să mint, dar am ales adevărul în schimb.

— Sigur că m-am gândit la asta. Credeai că sexul bun și-un inel pe deget mă fac să mă răzgândesc brusc?

— Doar bun, hm?

Am pufnit și-am pornit spre lift. Matteo mi s-a alăturat, cu ochii fixați pe mâna mea.

— Îți porți verigheta. Credeam că o s-o arunci cu prima ocazie.

M-am uitat în jos, la fâșia de aur încrustată cu o linie fină de diamante.

— L-ai avut cu tine tot timpul în care m-ai căutat?

Matteo a zâmbit ca și cum și-ar fi dat seama că îi ignor observația, ceea ce făceam. Nici măcar nu luasem în calcul să arunc verigheta. Părea așa o risipă. Cel puțin speram ca acela să fi fost singurul motiv.

— Bineînțeles, a spus. Mereu am știut că te voi prinde în cele din urmă și știam că aveam să te fac soția mea înainte să fugi iar.

Încrederea lui mă exaspera. Și era și incredibil de sexy. M-am bucurat când s-au deschis ușile liftului și m-am putut îndepărta de zâmbetul lui Matteo și de gândurile mele nedorite. Luca a trecut de mine dând din cap abia perceptibil și s-a alăturat fratelui său în lift.

Primirea Ariei a fost mult mai caldă. Îi strălucea întreaga față în timp ce se îndrepta spre mine ca să mă îmbrățișeze.

— Încă nu-mi vine să cred că locuiești atât de aproape de mine. Chiar mi-a lipsit să te am drept confidentă.

— Bănuiesc că nu sunt prea multe femei de încredere pe aici, am spus, cu sângele fierbând când mi-am amintit cum Cosima, verișoara lui Luca, încercase să

o păcălească pe Aria ca să intre peste Luca atunci când el era cu Grace.

— Acum, că ești aici, nu-mi pasă.

Aria s-a uitat la ceasul de aur de la mână.

— Ce-ar fi să mergem la cafea acum și-apoi să ne ducem la cumpărături? Luca a zis că suntem cu toții invitați la petrecerea de Crăciun de la familia Bardoni.

Am oftat.

— Da. Matteo mi-a spus că trebuie să particip.

— Măcar putem suferi împreună. Crede-mă, nici Luca nu e prea încântat de invitație. Bardoni vrea ca fiul lui să îi devină *consigliere* lui Luca pentru că în trecut toți *consiglierii* au fost din familia Bardoni, dar Luca îl vrea pe Matteo și pe nimeni altcineva.

— Deci petrecerea asta va fi chiar mai ciudată decât am crezut. Toată lumea va unelti împotriva mea și-a lui Matteo. Oh, ce bucurie.

Aria a zâmbit împăciuitor.

— N-o să fie chiar așa de rău. Acum, hai să mergem la cumpărături. Am nevoie de niște aer proaspăt.

Bineînțeles că Romero ne-a însoțit când am pornit să ne cumpărăm rochiile. Poate că m-aș fi simțit mai bine dacă n-ar fi trebuit să fiu atentă să nu-mi etalez tâmpita de brățară de monitorizare de fiecare dată când probam o rochie. După expresia de pe fața uneia dintre vânzătoare, eram destul de sigură că nu reușisem să acopăr brățara cu tivul de fiecare dată. Mi-am dat seama că abia mă gândisem la fugă în ultimele săptămâni. Prea multe lucruri se întâmplaseră. Și mai era și faptul că Romero mă supraveghea constant oricând mergeam undeva cu Aria. Mai mult, brățara de monitorizare de la gleznă făcea evadarea cu totul imposibilă. Trebuia să găsesc o cale de a-l convinge pe Matteo să mi-o dea jos.

Odată rezolvată chestiunea asta, dorința mea de a fugi probabil că avea să revină cu forță deplină.

capitolul 16

GIANNA

Ştiusem de la început că petrecerea de Crăciun de la casa familiei Bardoni avea să fie un eşec total, dar era chiar mai rău decât crezusem. Singurul lucru bun la corvoada asta era că Matteo îl pusese pe Sandro să-mi scoată brăţara de monitorizare de la gleznă astfel încât să-mi pot purta rochia de cocktail fără să arăt tuturor şi chestia aia. Ar fi fost bârfa serii, fără dubii.

Familia Bardoni locuia într-o casă care fusese decorată la capacitate maximă. Chiar puseseră şi un înger uriaş, care fusese sculptat în gheaţă, în curtea din faţă. Decoraţiunile erau albe şi aurii, iar pomul masiv era împodobit cu globuri scumpe de cristal. Toate urlau bogăţie şi păreau atât de impersonale, încât eram sigură că le pregătise un designer de interior. Doamna Bardoni nu arăta de parcă ar fi mişcat vreun deget pentru a face ceva. De asemenea, era cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât soţul ei.

Ea şi soţul ei i-au întâmpinat pe Aria şi Luca mai întâi şi, în vreme ce zâmbetele lor nu fuseseră tocmai

călduroase sau sincere, au devenit în mod clar false și superioare când a sosit timpul să mă salute pe mine.

I-am aruncat un zâmbet politicos doamnei Bardoni, sau cel puțin speram că fusese politicos. Expresia ei arăta de parcă un sculptor netalentat ar fi încercat să cioplească un zâmbet la o statuie. Zâmbetul îngerului de gheață de afară fusese mai cald decât al ei. Când s-a întors spre mine domnul Bardoni, a trebuit să-mi suprim un fior. S-a întins să-mi apuce mâna, dar în vreme ce de pielea Ariei abia se atinsese, pe mâna mea și-a apăsat cu forță buzele și-apoi a scos limba ca să o lingă. Privirea răutăcioasă pe care mi-o arunca aproape că m-a făcut să vreau să-l pocnesc. Mi-am retras mâna în grabă, abia reușind să nu o șterg de rochie, și asta doar pentru că mătasea era prea frumoasă ca să merite să intre în contact cu balele dobitocului.

Matteo se afla prins într-o conversație cu doamna Bardoni, care îl prezenta unei tinere de vârsta mea. Era atât de evident că vrăjitoarea bătrână încerca să-l cupleze pe Matteo cu fiica ei. M-a cuprins furia, dar știam că nu era înțelept să-mi arăt emoțiile. Când mi-am luat ochii de la acea privelițte, am descoperit că Aria mă studia cu o expresie îngrijorată. Am scuturat ușor din cap. Matteo s-a desprins de doamna Bardoni și de fiică-sa și mi-a cuprins mijlocul cu brațul. Mi-a scrutat fața în timp ce m-a condus în sufragerie, unde se adunaseră musafirii rămași.

— Pari enervată.

Am ridicat din umeri. Dacă i-aș fi spus ce făcuse domnul Bardoni, lucrurile ar fi devenit urâte.

— Pare că ai un fan, am zis în schimb, arătând cu capul în direcția fiicei lui Bardoni, care îl urmărea din ochi pe Matteo.

— Ești geloasă? a întrebat zâmbind.

— Ai vrea tu.

Dar eram?

N-am apucat să vorbim mai mult pentru că ne-au abordat ceilalți invitați și, în vreme ce majoritatea se comportau cu politețe, vedeam în ochii lor că mă disprețuiau. Aveam sentimentul că urmau să-mi arate ce credeau cu adevărat în clipa în care Matteo nu avea să mai fie în preajmă. Imediat ce prindeau ocazia. În vreme ce Luca și Matteo s-au alăturat celorlalți bărbați, eu și Aria am mers către bufet. Sigur că n-am fost singure prea multă vreme. Curând, parașuta de Cosima, mama vitregă a lui Matteo, Nina, precum și doamna Bardoni și alte câteva femei, ni s-au alăturat. Prezența Ariei îmi oferea o oarecare protecție de insultele directe, dar niciuna dintre femei nu s-a deranjat să vorbească cu mine. Era ca și cum nici n-aș fi fost acolo. Au eșuat chiar și încercările Ariei de a mă include în conversații. Nu-mi păsa. Le uram pe femeile astea, uram zâmbetele lor false și personalitățile nasoale. Dar cel mai rău era să o văd pe Aria fiind politicoasă cu Cosima, în ciuda a ceea ce făcuse parașuta aia.

În cele din urmă, m-am scuzat și m-am îndreptat spre ușa de la terasă, care oferea o priveliște a unei mici grădini acoperite de zăpadă. Răgazul a durat puțin, cu toate acestea.

— Frumos, nu-i așa? a spus o voce feminină ascuțită.

Nina Vitiello stătea alături, cu gura întinsă într-o imitație de zâmbet. Nu mai purta negru. Înmormântarea soțului ei fusese cu mai mult de un an în urmă. Spre profundul meu dispreț, și-a trecut brațul pe după al meu și m-a condus afară, în ciuda frigului. Știam că nu avea

să fie plăcut. Chiar dacă era mama vitregă a lui Luca și Matteo, nu venise niciodată în vizită. Aveam sentimentul că era speriată de fiii ei vitregi.

În clipa în care am ieșit din raza urechilor care ne-ar fi putut auzi, s-a întors cu spatele la ferestre și m-a privit cu o față lipsită de orice amabilitate. Îmi amintea de un broscoi urât.

— Faci tu paradă pe aici de parcă ai fi una dintre noi, de parcă ai aparține cercurilor noastre, dar nu te-ar fi invitat nimeni dacă nu era Matteo.

Am ridicat sprâncenele. Chiar credea că-mi păsa vreun pic? Niciodată nu mi-am dorit să fac parte din lumea asta, din acest motiv fugisem. A fost nevoie de control nemăsurat din partea mea ca să nu spun ce aș fi vrut. În schimb, am vrut să mă întorc la petrecere, dar Nina Vitiello mi-a ținut brațul, evident că nu terminase tot ce avea de zis.

— O fată decentă ar fi murit de rușine după ce-a fost prinsă cu alt bărbat. Singurul motiv pentru care ești în viață e că Matteo e bun la inimă. Băiatul ăla e prea cuminte. Deși nu l-ar fi învinovățit nimeni dacă ar fi scăpat de tine ca de-o cârpă murdară după ce ai făcut ce-ai făcut. Dacă ar mai fi trăit soțul meu, te-ar fi dat să te mănânce câinii.

Bun la inimă? Nu părea să fie vorba despre Matteo.

Respiră adânc, Gianna. Nu provoca un scandal.

Din nou, am încercat să plec, dar degetele ei mi s-au înfipt în piele.

— Ție nu ți-e rușine de tine? Ți-ai dezonorat familia și acum aduci rușine și asupra numelui de Vitiello. Până și prezența ta e o insultă la adresa fiecărei femei onorabile din casa asta. Existența ta e un păcat.

Nu m-am putut abține de la râs.

— Păcat? Tu vrei să-mi vorbești mie de păcat?

Am arătat spre ferestrele după care erau adunați cei mai mari infractori din New York.

— Încăperea aia e plină de păcat.

Nina Vitiello a ridicat bărbia.

— Fă-ne o favoare și omoară-te.

Mi-am smucit brațul, șocată.

— Nu voi face niciodată o favoare vreunuia dintre voi.

M-am întors și-am intrat înăuntru. Matteo m-a zărit din capătul opus al încăperii, acolo unde vorbea cu o versiune mai tânără a domnului Bardoni, cu Luca și alți câțiva bărbați. Mi-am ferit repede privirea, sperând să nu vină la mine. Nu aveam dispoziția necesară să vorbesc cu el. Aria încă era unde o lăsasem, în totalitate prinsă în conversație.

Am traversat încăperea pe cât de repede am putut, prefăcându-mă că nu aud șoptindu-se „curvă", cum mi-au spus vreo două persoane. În ciuda celor mai intense încercări din partea mea pentru a nu lăsa insultele să mă afecteze, am simțit ușurare când în cele din urmă am ieșit din sufragerie și am ajuns în holul de la intrare, singură. Trebuia să găsesc baia ca să mă reîmprospătez și să-mi limpezesc mintea înainte să intru iar în camera aia. Eram serios îngrijorată că aveam să atac pe cineva dacă nu mă abțineam. Inspirând profund, am pornit în căutarea băii. Am sperat să dau de cineva care iese de la baie, ca să nu fie nevoie să deschid eu fiecare ușă-n parte. Cu siguranță nu aveam să o rog pe doamna Bardoni să-mi arate unde e baia. Din nefericire, singurul lucru pe care l-am descoperit a fost că domnul Bardoni trebuie să mă fi urmărit. Privirea răutăcioasă pe care mi-a aruncat-o idiotul chel m-a făcut să vreau să vomit.

Dacă Bardoni a crezut că n-am observat că o fute din priviri pe Gianna la sosirea noastră, atunci era mai prost decât îl credeam. Dacă n-ar fi fost Luca, mi-aș fi înfipt cuțitul pe loc în fața nenorocitului. Dar Luca era noul Capo și nu i-ar fi priit și mai multe probleme, așa că promisesem să mă comport exemplar. Pe măsură ce petrecerea continua, am ajuns încet să-mi dau seama că era posibil să fie nevoie să-mi încalc promisiunea.

Gianna încerca să adopte o expresie curajoasă, dar am văzut cât de supărată era după o discuție cu curva de maică-mea vitregă. Nu voiam să știu ce îi spusese Giannei capra bătrână. N-ar fi îndrăznit niciodată să-mi spună în față ceva. Îi era frică de mine și de Luca, cum îi fusese de când mi-o aminteam.

Din nefericire, mi-a mai luat câteva minute până să pot, în sfârșit, să o urmez pe Gianna după ce fugise din sufragerie. Nu aveam vreo intenție să fac ceva prostesc, poate cu excepția unui act sexual rapid cu soția mea pentru a-i ridica moralul. Ce era greșit la asta?

Când am ieșit în hol, n-am văzut-o nicăieri pe Gianna. M-am oprit, ascultând cu atenție, dar sunetele petrecerii lăsate în urmă acopereau orice altceva. Dacă fugise? Ar fi trebuit să le spun lui Romero și Sandro să o țină tot timpul sub supraveghere, dar nu voiam ca ea să fie și mai jenată. Oamenii aveau și-așa destule de bârfit.

M-am îndreptat în direcția unde îmi aminteam că era baia, sperând să o găsesc acolo. O voce profundă m-a făcut să grăbesc pașii și când am cotit, am găsit-o pe Gianna singură cu Bardoni. O privire aruncată spre fața ei și mi-am dat seama că era pe punctul să o ia razna. Nu

m-a văzut apropiindu-mă, căci avea ochii mijiți spre Bardoni.

— Ce-ar fi să-mi arăți ce ai învățat în Europa? Sunt sigur că ești foarte talentată cu buzele. De asta era Matteo așa nerăbdător să se căsătorească cu tine? a spus Bardoni și s-a întins să o apuce de mână.

Înainte să apuce ea să reacționeze, a tras-o spre el și a sărutat-o în vreme ce o pipăia pe sâni. Cu sângele fierbând, am dat năvală spre ei, mi-am scos cuțitul, l-am împins pe Bardoni de pe Gianna și mi-am înfipt cuțitul în zona subțire de sub bărbia lui, implântându-l până în creier. Gianna s-a speriat și s-a împleticit spre perete, cu privirea fugindu-i de la cuțit la fața mea și invers.

— Băga-mi-aș, am șoptit.

Am aruncat o privire rapidă în jur, apoi am tras cadavrul lui Bardoni spre biroul lui, lăsând cuțitul în bărbie pentru ca sângele să nu țâșnească.

— L-ai omorât, a șoptit Gianna dur.

— N-ar fi trebuit să te atingă.

Am arătat cu capul spre ușă.

— Deschide-mi-o.

După un moment de ezitare, s-a poticnit în față și a împins ușa ca să o deschidă. L-am tras înăuntru pe Bardoni și Gianna m-a urmat în grabă, după care a închis ușa.

L-am pus pe Bardoni în scaunul său de la birou, apoi am făcut un pas în spate. Era de rău. Luca avea să mă facă praf când afla.

— Ce ne facem? a întrebat Gianna neutru, de pe locul pe care îl ocupa lângă ușă.

— Vom face să pară că nu eu l-am omorât.

— Are cuțitul tău înfipt în cap.

Am zâmbit, dar mi-am revenit când am văzut expresia Giannei. Îmi amintea de cea pe care o avusese după ce fusese împușcat Sid. Uitasem că nu toată lumea era obișnuită cu sângele și moartea la fel ca mine.

Încet, a venit spre mine, cu privirea împietrită.

— De ce l-ai ucis?

— Pentru că era un dobitoc.

Gianna a pășit alături de mine și de mortul Bardoni. Arăta de parcă nu prea îi venea să creadă ce vedea. A ridicat brațul de parcă ar fi avut de gând să atingă cadavrul ca să se convingă de existența lui.

— Nu atinge nimic, i-am cerut un pic cam dur, apucând-o de încheietură ca să o opresc.

M-a privit cu ochii uriași. După o clipă, a dat din cap aproape robotic. Arăta de parcă ar fi intrat în șoc. Era ultimul lucru de care am fi avut nevoie.

Ideal ar fi fost să plec să-l caut pe Luca, dar nu o puteam lăsa pe Gianna singură cu cadavrul. Dacă intra cineva, ar fi avut mai multe probleme să se descurce cu persoana respectivă decât aș fi avut eu.

Am atins-o pe obraz ca să-i atrag atenția asupra mea.

— Du-te și adu-l pe Luca, i-am spus.

A ezitat.

— Du-te.

— Bine.

S-a răsucit, a traversat încăperea în mare grabă și-a ieșit. A închis încet ușa. Chiar speram să nu dea nimic de gol din cauza faptului că era atât de speriată.

Am coborât privirea spre Bardoni. Chiar îmi plăcea cum se vedea cuțitul meu în craniul lui.

— Matteo? am auzit vocea șoptită a lui Luca după câteva minute.

Am fugit spre ușă și am întredeschis-o. Când l-am văzut pe Luca stând în fața ușii, l-am grăbit înăuntru.

— Ce vrei? Gianna nu mi-a zis nimic, a spus, dar a tăcut când privirea i s-a oprit asupra lui Bardoni, aflat la birou. Oh, futu-i.

— Bardoni a avut un accident, am spus ridicând din umeri.

Luca mi-a aruncat o privire.

— Pula mea, Matteo, ce ai făcut?

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că bunul domn Bardoni s-a sinucis, am spus.

Luca a înconjurat cadavrul, apoi s-a uitat la mine.

— E din cauza Giannei, nu-i așa? Bardoni a făcut sau a zis ceva care te-a enervat și tu ai luat-o razna. Știam eu că fata aia n-o să aducă altceva decât probleme.

— Dobitocul era de ceva vreme pe lista noastră cu oameni de ucis. Tot provoca căcaturi. Te bucuri că e mort, recunoaște. Am discutat să-l omorâm de nenumărate ori. Am decis ca în sfârșit să acționez.

— Sigur că-l voiam mort, dar nu în propria casă, în pula mea, la propria petrecere de Crăciun. La naiba, Matteo. Nu poți gândi și să acționezi pe urmă măcar o dată?

Luca avea dreptate. Ar fi trebuit să-mi aleg un moment mai bun pentru a-l omorî pe Bardoni, dar n-ar fi trebuit să vorbească așa cu Gianna și în mod absolut sigur n-ar fi trebuit să o atingă. Își săpase propriul mormânt.

— Îl sun pe Romero. Le supraveghează pe Aria și Gianna, dar avem nevoie de el aici, să ne ajute cu dezastrul ăsta.

Luca și-a trecut o mână prin păr, mi-a mai aruncat o privire, apoi a scos telefonul și l-a sunat pe Romero.

Câteva minute mai târziu, a ciocănit cineva. Luca a întins mâna ca să mă oprească să deschid. S-a dus el, în schimb, și i-a dat drumul înăuntru lui Romero. Privirea lui Romero a scanat întreaga scenă înainte să se oprească asupra mea.

— L-ai omorât?

Am ridicat brațele.

— De ce te gândești la mine?

Era o întrebare retorică. Eu omoram mereu în momentele nepotrivite.

— Pentru că tu ești ăla nebun, a șoptit Luca, apoi s-a întors spre Romero. Poți să faci să pară că Bardoni s-a sinucis?

Ne-am uitat cu toții la dobitocul mort care atârna bleg în scaun și cu ochii lipsiți de viață încă exprimând surprindere la vederea morții premature. Romero s-a strâmbat.

— Puțini oameni își bagă un cuțit până-n creier.

— Există o primă dată pentru orice, am chicotit, dar am tăcut când m-a privit Luca. Oh, haide-acum, am zis. A fost amuzant.

Buzele lui Luca au tresărit, dar era prea încăpățânat ca să recunoască faptul că aveam dreptate. Știam că era mai mult decât vag bucuros pentru că scăpasem de Bardoni în locul lui.

— Caută pe aici după o armă care ar fi putut să-i zboare creierii. Nu am nevoie să mi se urce-n cap acum familia Bardoni. Vreau să se rezolve în liniște problema asta.

— Indiferent cum vom face să pară, familia Bardoni tot va bănui ceva. Nu vor crede că a fost sinucidere. Bardoni era prea narcisist ca să-și pună singur capăt zilelor, am spus.

— Poate că ar trebui să-ți pun și ție o brățară de monitorizare la gleznă, în pula mea, a mormăit Luca. Ești o bombă cu ceas.

Romero s-a oprit din căutarea prin sertarele biroului.

— Chiar dacă familia Bardoni va suspecta ceva, nu o vor spune cu voce tare. Dacă nu au dovezi, nu vor căuta răzbunare.

— Nu m-aș baza pe asta, am zis. Dar ne vom asigura că nu vor prinde șansa să se răzbune.

— Poate că ar trebui să-ți scoți cuțitul din capul lui. Nimeni nu va crede că a fost sinucidere dacă va avea o lamă de cuțit înfiptă în bărbie, a spus Luca.

Am pășit spre cadavru și mi-am scos încet cuțitul, apoi am făcut repede un pas în spate ca să nu-mi ajungă sângele pe haine. Mi-am verificat cămașa albă de pete. Sacoul și pantalonii negri aveau să ascundă mai bine sângele, dar eram curat, din fericire. Nu se putea spune același lucru despre hainele lui Bardoni. Sângele i se îmbiba cu repeziciune în cămașă și pantaloni.

Romero a scos un Smith & Wesson de calibru mare dintr-un sertar al dulapului din spatele biroului.

— Ăsta ar trebui să meargă.

— Bun, a zis Luca aprobând din cap. Eu și Matteo ne întoarcem la petrecere. Așteaptă cam cinci minute până să-i zbori capul, apoi ieși dracului de-aici. Sper că eu și Matteo să ajungem aici primii, iar în îmbulzeală să nu observe nimeni că dispari.

Romero era deja ocupat să-și dea seama care era cel mai bun unghi pentru a-l împușca pe Bardoni și abia a reacționat când eu și Luca ne-am strecurat în tăcere afară din cameră și am închis ușa. Holul era pustiu, cu

excepția Giannei, care își făcea de lucru în capăt, părând neliniștită.

— Asigură-te că nu lasă să-i scape ceva, a poruncit Luca. Și vorbim mai târziu despre problema asta.

— Nu-ți face griji. Gianna poate să mintă dacă trebuie.

— Oh, nu am dubii că poate minți foarte bine dacă asta vrea. Dar nu e tocmai cea mai de încredere persoană.

— E soția mea, i-am amintit fratelui meu cu un pic prea multă forță.

— Asta e problema.

S-a îndepărtat, mergând spre petrecere, înainte să apuc să-i răspund, iar eu am pornit spre Gianna.

GIANNA

Nu-mi venea să cred că Matteo își băgase cuțitul în bărbia acelui om. Fusese o privelițe oribilă să-l văd pe Bardoni mort, cu ochii holbați de șoc. Fusese un nenorocit și cu siguranță nu eram tristă să-l văd mort, dar fusese îngrozitor să-mi văd soțul omorându-l într-o clipă. Matteo acționase atât de rapid, fără ezitare, fără pregătire. Fiecare mișcare i-a dat de gol experiența. Știusem că era bun în mânuirea cuțitului, bineînțeles. Chiar și în Chicago oamenii vorbiseră despre această îndemânare, dar tot nu mă pregătise pentru a-l vedea folosind la propriu cuțitul asupra cuiva.

După ce i-am spus lui Luca să-l găsească pe Matteo, am așteptat pe coridor. Aria se întorsese în sufragerie; ar fi părut suspect dacă am fi dispărut cu toții deodată. Și oamenii erau foarte nerăbdători să vorbească cu Aria,

așa că lipsa ei ar fi atras atenția, în mod clar. Nimeni nu s-ar fi sinchisit de absența mea.

Așteptam de vreun minut poate, când Romero a trecut pe lângă mine și s-a dus spre birou. Oamenii ziceau mereu despre mine că sunt imprevizibilă. Nici nu mă puteam compara cu Matteo.

M-am cuprins cu brațele. Inima încă-mi bubuia în piept și nu mă puteam abține să nu cercetez cu nervozitate împrejurimile.

Încă încercam să mă împac cu propriile sentimente legate de ce se întâmplase când s-a deschis ușa biroului și au ieșit Luca și Matteo, fără Romero. Luca a trecut de mine fără să-mi arunce o privire. Probabil că mă acuzase pentru dezastrul pe care-l provocase fratele lui. Nu credeam că Matteo avea nevoie de un prea mare impuls ca să ucidă, dar sigur că mi-am dat seama că eu fusesem motivul pentru moartea lui Bardoni. Matteo reacționase așa din cauza geloziei și posesivității. A luat-o razna când a văzut că mă atinge un alt bărbat. Apropiindu-se, Matteo mi-a scrutat expresia. Probabil că păream destul de afectată. Problema era că nu eram nici pe departe atât de afectată pe cât ar fi trebuit. Oricât de mult am încercat, nu reușeam să mă determin să fiu tristă în legătură cu moartea lui Bardoni.

Mișcările lui Matteo erau atât de sprintene și sigure. Și cumva, în ciuda a tot, m-am simțit atrasă de el, chiar și de partea aceea periculoasă pe care mi-o arătase astăzi. Matteo mi-a cuprins talia cu un braț și m-a condus spre sala de la intrare. În loc să ne întoarcem în sufragerie, m-a băgat într-o mică baie de oaspeți de lângă ușa de la intrare.

— Ce naiba faci? am izbucnit. Nu mă sărut cu tine după ce ai omorât pe cineva.

Matteo m-a apucat de ceafă și ne-a apropiat trupurile, după care și-a lipit gura de a mea și m-a sărutat cu forță. M-am chinuit să iau aer când s-a retras. Mi-a atins urechea cu buzele.

— Ești atât de sexy. Aș putea să te fut într-o cameră cu un mort și nu mi-ar păsa.

— Nu mă îndoiesc, am șoptit, dar nu m-am retras.

Căldura și trupul lui puternic îmi linișteau membrele care tremurau. Poate că evenimentele acestea mă afectau mai mult decât crezusem.

— Dar nu de asta suntem aici, a șoptit.

Casa a fost străbătută de sunetul unei împușcături. Am tresărit.

— Ce...?

— De asta, a spus calm Matteo. Ne vom preface că făceam sex. Nu vrem ca oamenii să creadă că am avut ceva de-a face cu nefericitul sfârșit al lui Bardoni, corect?

Mi-a ciufulit părul, apoi pe al lui, după care și-a desfăcut primii doi nasturi de la cămașă. A ridicat din sprâncenele negre.

— Gata?

Am aprobat din cap.

— Ține minte: nu știm nimic. Suntem șocați și surprinși.

Matteo a deschis ușa și-a ieșit, scoțându-și arma. Holul era plin de alți musafiri, majoritatea bărbați cu armele scoase. S-au schimbat priviri confuze. Luca și fiul lui Bardoni au fugit spre locul de unde se auzise împușcătura. Câțiva oameni s-au uitat dezgustați la mine și Matteo. Păreau să creadă minciunea pe care le-o servise Matteo. Probabil că ajuta faptul că mă considerau cu toții o curvă.

— Stai aici, a spus Matteo. Va trebui să merg să văd ce se întâmplă.

Părea atât de sincer îngrijorat și în alertă, de parcă într-adevăr n-ar fi știut de ce se auzise împușcătura. Nimeni nu avea să se îndoiască de el. Dacă n-aș fi știut adevărul, chiar și eu l-aș fi crezut nevinovat după acest spectacol.

S-a grăbit spre locul crimei. Eu puteam doar să privesc înmărmurită în tăcere.

Matteo era un excelent manipulator.

capitolul 17

GIANNA

Era trecut de miezul nopții când am ajuns acasă, într-un sfârșit. Majoritatea celorlalți oaspeți plecaseră cu mult înaintea noastră, dar Luca și Matteo au trebuit să rămână, fiind conducerea de la Famiglia, și să pretindă că încearcă să își dea seama ce se întâmplase. Nimeni nu îi suspecta, cel puțin nu explicit. Să fiu sinceră, nici Bardori Jr. și nici doamna Bardoni nu păruseră prea afectați. Lacrimile lor erau mai degrabă de crocodil, dacă aș fi văzut vreodată unele. Poate că fusese la fel de neplăcut cu ei cum fusese cu mine în scurta perioadă pe care o petrecusem alături de el.

Nu-mi venea să cred că viața mea se schimbase de la a servi la mese în Munchen la a acoperi crimele soțului meu. După un duș rapid, m-am strecurat în pat. Matteo încă se certa cu Luca în sufragerie. Acesta era unul dintre puținele cazuri când înțelegeam complet furia lui Luca.

M-am întins pe spate ca să mă uit la tavan și să le ascult vocile. Brățara de monitorizare stătea pe noptieră, batjocoritoare. Poate că ar fi trebuit să mă

folosesc de confuzia din seara aceasta pentru a fugi. Luca, Matteo și Romero fuseseră ocupați să cureţe după ei, iar eu fusesem acolo fără tâmpita de brăţară la gleznă. Fusese oportunitatea perfectă. Atunci, de ce nu fugisem? Mă îndoiam că m-ar fi oprit cineva.

Din cauza Ariei? Îmi doream ca ea să fie singurul motiv, dar nu luasem în calcul să fug cât am aşteptat pe hol să se întoarcă Matteo. De ce nu mă mai gândeam la fugă în primul rând? În urmă cu şase luni fusese singurul lucru la care mă puteam gândi, fusese o obsesie care mă consumase, şi-acum mi se părea uneori că mă gândisem la fugă doar pentru că simţeam că asta trebuia să fac.

Era derutant. Nu eram atât de nefericită cu Matteo pe cât mă temusem că aveam să fiu. Desigur, era un ucigaş nebun, dar nu era de parcă n-aş fi fost obişnuită cu genul ăsta, şi de fapt îmi făcea viaţa mai interesantă, chiar dacă refuzam să recunosc. Fusese o experienţă incredibilă să-mi trăiesc viaţa ca o persoană normală, să fac lucruri normale, să câştig bani la un loc de muncă normal, dar niciodată nu păruse mai mult decât o distracţie, din cine ştie ce motiv.

Uşa s-a deschis şi Matteo a dat buzna în dormitor. Nu mai purta sacoul, iar jumătate dintre nasturii de la cămaşă îi avea deja desfăcuţi. A schiţat zâmbetul obişnuit, după care a dispărut în baie.

Puteam să mă prefac că dorm ca să evit să vorbesc cu el, dar voiam să vorbim, din cine ştie ce motiv inexplicabil. Când a ieşit din baie în boxeri, arătându-şi trunchiul musculos, aproape că mi-am anulat planurile. Dar chiar s-ar fi simţit nepotrivit să procedez aşa. Murise un om, chit că era vorba de un om îngrozitor, şi să fac sex atât de curând după moartea lui mi se părea profund greşit.

Matteo s-a strecurat sub pături și a întins mâna spre talia mea, trăgându-mă aproape. Avea o privire flămândă. Nu exista vreun semn că își mai amintea ce făcuse nu cu mult timp în urmă. Buzele i s-au lipit de ale mele și i-am lăsat limba înăuntru, am permis sărutului să mă consume până ce trupul a început să-mi vibreze de dorință și m-am forțat să-l îndepărtez înainte de a face ceva pentru care aveam să mă disprețuiesc de dimineață.

Cu un mormăit, Matteo s-a aruncat pe spate.

— Din cauza lui Bardoni, așa-i?

L-am privit.

— Pur și simplu n-am chef. Nu ești atât de irezistibil.

— Dacă spui tu, a spus cu o voce joasă, care mi-a făcut spatele să se înfioare ca un trădător.

Nenorocitul mă manipula.

Am decis să duc conversația spre un teren mai sigur.

— Deci Luca te va pedepsi?

Matteo a chicotit:

— Luca nu m-a pedepsit niciodată pentru nimic. E obișnuit cu proactivitatea mea.

— Proactivitatea?

Matteo mi-a făcut cu ochiul și aproape că m-am aruncat pe el. În schimb, am tras păturile până sub bărbie ca să creez încă un scut între noi.

— Luca părea furios.

— Îi va trece. Mereu îi trece. Oricum ar fi pus să fie omorât Bardoni. Era doar o chestiune de timp.

Aveam sentimentul că asta nu era o discuție obișnuită înainte de somn.

— Când ai omorât primul om? Când erai la grădiniță?

Matteo și-a ridicat capul pe braț, zâmbind. Și-a trecut un deget peste brațul meu, distrăgându-mă.

— Nu. Eu am înflorit târziu, prin comparație cu Luca.

— Serios. Nu pare posibil.

— Nu chiar. Luca s-a asigurat că nu intru în belele când eram mai mic. Ca frate mai mare, mă proteja.

— Nu mi-l pot imagina copil pe Luca, mai ales drept unul care să se asigure că te ferește de probleme.

— Așa a fost. E așa surprinzător? Aria nu te-a protejat când erați mai mici?

— Încă face asta, am spus cu o grimasă.

— Vezi? Și Luca e la fel. Sigur că acum îi îngreunez misiunea de a mă păzi, exact așa cum faci și tu cu Aria.

— Cred că e o diferență uriașă între genul de probleme pe care le cauzez eu și cele pe care le faci tu.

— Acordă-ți niște timp. Am senzația că încă nu ți-ai atins potențialul maxim.

Am izbucnit în râs. La naiba. De ce trebuia să spună lucruri care să mă facă să râd?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Când ai ucis pentru prima oară?

— A fost la câteva săptămâni după ce am împlinit treisprezece ani.

— Și la tine asta înseamnă că ai înflorit târziu? Majoritatea băieților de vârsta aia își fac griji despre părul pubian care le răsare, nu că ar omorî pe cineva.

— Oh, cu părul pubian m-am împăcat acum multă vreme, a spus cu o voce tentantă. Și majoritatea băieților nu sunt al doilea fiu al lui Capo din Famiglia din New York.

— Bună observație. Dar probabil că Luca nu te-a protejat prea bine dacă a trebuit să omori pe cineva când erai așa de mic.

Privirea lui Matteo a devenit distantă.

— A făcut ce a putut. Tatăl nostru a vrut să-l omor pe unul dintre băieții cu care petreceam ocazional vremea eu și Luca pentru că încercase să fugă din mafie.

Mi s-a strâns stomacul.

— Și?

— Luca și-a scos arma și l-a împușcat pe băiat înainte să o fac eu. Tata a fost extrem de nervos. L-a bătut de moarte pe Luca.

Ideea că Luca făcuse ceva atât de sensibil pentru fratele lui era ciudată, dar nu era chiar atât de surprinzătoare dacă observai modul în care interacționau cei doi. Era evident că se iubeau unul pe celălalt, fie ei nenorociți cu inima de gheață sau nu.

— Luca e uriaș. Cum a putut să-l bată cineva?

Matteo a zâmbit amar.

— Luca ar fi șters pe jos cu tata dacă ar fi încercat, dar niciodată nu a ripostat. Tata era și Capo, așa că l-ar fi eliminat pe Luca așa cum faci cu un câine turbat dacă ar fi ridicat mâna împotriva lui.

Uneori uitam că lucrurile nu erau numai lapte și miere pentru bărbați. Aveau mai multă libertate când venea vorba despre promiscuitate și ieșiri, dar aveau și ei poverile lor de dus.

— Bănuiesc că tatăl tău ți-a găsit pe altcineva de ucis la scurtă vreme după aceea.

Abia de-l cunoscusem pe Salvatore Vitiello, dar mereu îmi păruse un nenorocit dubios. Matteo a aprobat din cap.

— A aflat despre un alt trădător la câteva luni după aceea. M-a pus să-i tai gâtul.

Fetelor nu li se dădeau atât de multe detalii despre ceremonia de inițiere, dar Umberto lăsase deseori să-i scape câte ceva când ne păzise. De obicei, prima crimă a unui începător se petrecea de la distanță, cu o armă.

— Nu te-a lăsat să-l împuști?

— Nu, probabil trebuia să fie o pedeapsă suplimentară pentru că scăpasem să ucid prima dată. Să împuști e ușor, e mai puțin personal. E muncă murdară să folosești un cuțit. Trebuie să te apropii de victimă, trebuie să-ți murdărești mâinile cu sânge.

Mi-am ținut respirația. Vocea lui devenise foarte joasă. Încet, m-am ridicat pe un braț. Voiam să-l ating, dar n-am făcut-o.

— Sună îngrozitor. Cum ai reușit să o faci?

— Tu ce crezi?

Din nou zâmbetul acela înfiorător de rechin. Cel care mă făcuse să cred că Matteo era capabil de orice.

— L-ai omorât.

— Da. A fost un dezastru. Era legat de un scaun, deci nu putea să riposteze, dar tot a fost nevoie de trei tăieturi ca să-i nimeresc jugulara. Eram acoperit de sânge din cap până-n picioare. Ziua următoare încă mi-am găsit sânge sub unghii.

— Și-atunci de ce preferi cuțitele în locul armelor? Chiar nu pare să te deranjeze să te mai murdărești pe mâini.

— La început era ca să-i demonstrez tatei că eram dur și că nu mă afectase, așa cum probabil avusese intenția. Și odată ce-am devenit chiar bun cu cuțitul și toată lumea a început să mă admire pentru îndemânare, a părut o risipă să renunț.

I-am căutat fața după o expresie, însă era nemișcată. Nu-mi puteam da seama dacă acesta era tot adevărul sau dacă păstra pentru sine ce era mai rău: că ajunsese să-i placă crima mai personală. Pentru o clipă, ne-am uitat unul la celălalt până ce a devenit totul prea intim din nou și m-am lăsat pe spate, după care m-am întors.

— Ai luat vreodată în calcul să-l omori pe Luca? Dacă el ar fi mort, tu ai deveni Capo. Nu ai fi primul din mafie care și-ar ucide un membru al familiei pentru a evolua în carieră, am spus.

Expresia lui Matteo a devenit mai dură.

— Nu mi-aș omorî niciodată fratele. Nu mă interesează să devin Capo și, chiar dacă mi-ar păsa de asta, tot nu l-aș ucide pe Luca pentru a-mi îmbunătăți poziția. Luca mă protejează, eu îl protejez pe el. Așa a fost mereu.

— Asta e bine. E important să ai oameni în care să poți avea încredere, am spus cu sinceritate.

Singurătatea era o mare problemă în lumea noastră. Aveai mereu oameni în jur, dar nu puteai să te încrezi în nimeni. Era o singură persoană în care eu aveam încredere absolută, și aceea era Aria. Lily era prea fragilă și tânără pentru multe dintre secretele mele, iar Fabi era băiat și influența tatei asupra lui creștea cu fiecare zi. Și nici nu mai puteam vorbi cu ei.

— De ce va fi nevoie ca să ai încredere în mine? a întrebat Matteo curios.

— Un miracol.

M-am întors cu spatele la el și am stins veioza de pe noptieră. Privirea din ochii lui răscolise în pieptul meu ceva ce mă speria.

Matteo a stins și celelalte lumini, apoi s-a întins peste mine, sărutându-mi urechea.

— Cine n-ar aprecia un miracol?

Brațul lui Matteo atârna greu peste talia mea, îi simțeam respirația pe gât, iar piciorul pe care îl aruncase peste mine îmi cam tăia respirația; atunci, de ce mă simțeam atât de straniu de bine să mă trezesc alături de el?

I-am împins brațul ca să mă eliberez și m-am ridicat în grabă. Matteo nu s-a trezit. Părul îi era extrem de ciufulit, iar fața lui părea sinceră și aproape blândă în somn. Am întins mâna, dar m-am oprit înainte să-l ating cu degetele pe frunte. Care era problema mea?

Am făcut un pas în spate. Privirea mi-a aterizat pe brățara de monitorizare de pe noptieră și prin minte mi-a trecut o idee. Am înhățat-o și m-am grăbit să ajung cu ea la baie. Chestia nu putea fi distrusă de apă. La urma urmei, poți face duș cu ea, dar poate ar merge aruncată în vasul de toaletă. Nu că Matteo nu l-ar fi putut ruga pe Sandro să aducă una nouă, dar gestul meu avea să transmită un mesaj simpatic. Am aruncat brățara de gleznă în toaletă și am tras apa. Din nefericire, s-a blocat.

— Tocmai ți-ai aruncat în toaletă brățara de monitorizare? a întrebat Matteo cu vocea răgușită de somn.

M-am întors. Stătea sprijinit în ușă, cu brațele încrucișate pe pieptul gol și o expresia amuzată pe fața arogantă. Fierbințeala mi-a cuprins obrajii.

— Am încercat, dar s-a blocat.

Chicotind, Matteo a păşit spre mine şi ne-am uitat amândoi în vas.

— Acum cine o scoate?

— Tu?

Matteo a întins braţul, dar l-am oprit.

— Nu-ţi pui mănuşi sau ceva de genul?

— E curat şi pot să mă spăl pe mâini după aceea, a spus abia ascunzându-şi amuzamentul. Mâinile mele au fost acoperite de chestii mai rele, crede-mă.

I-am eliberat mâna şi am ridicat din umeri:

— Fă ce vrei.

A recuperat brăţara de monitorizare şi a pus-o pe lavoar, apoi şi-a dat jos boxerii şi a intrat în duş, arătându-mi fundul ferm. A dat drumul la apă şi s-a pus sub jet, după care s-a întors cu faţa la mine şi a expus o erecţie violentă.

— Vrei să mi te alături?

Mi-am luat periuţa de dinţi.

— Nu, merci.

A fost nevoie de multă abţinere ca să nu mă uit la Matteo cât a făcut duş. Aveam sentimentul că intenţionat nu se grăbea. Apa s-a oprit şi Matteo a ieşit, uscându-se cu prosopul. A arătat cu capul spre brăţara de monitorizare.

— Îţi dai seama că încă funcţionează, nu?

— Oh, fii serios acum. N-am fugit seara trecută. Nu e nevoie să-mi pui iar chestia aia. Voi fi cuminte.

— Pe bune? a întrebat Matteo, aruncând prosopul şi urmându-mă. Nu pare ceva ce ai face.

Am dat ochii peste cap. Puteam să-i joc şi eu jocul. Mi-am ridicat tricoul peste cap, apoi mi-am scos chiloţii şi m-am îndreptat, complet dezbrăcată. Să se descurce Matteo cu imaginea asta.

După cum mă așteptasem, ochii lui Matteo mi s-au plimbat pe tot corpul, iar penisul lui a zvâcnit drept răspuns.

Am zâmbit cu îngâmfare.

— Chiar detest brățara de monitorizare. Nu vreau să o mai port iar.

Matteo s-a aplecat peste lavoar, atât de aproape încât corpurile noastre aproape se atingeau și îi simțeam aroma mentolată a gelului de duș.

— Ce zici de un mic pariu?

Aveam sentimentul că nu avea să-mi placă ce urma să sugereze, dar i-am făcut semn că poate să continue.

— Dacă reușesc să-ți ofer un orgasm azi, atunci punem înapoi pe gleznă brățara. Dacă reușești să-mi reziști, aruncăm chestia aia în gunoi.

— Doar unul?

— Ce fată lacomă, a spus provocator, cu ochii negri strălucind de entuziasm. Credeam că nu ești atrasă de mine. Îți faci griji că trupul tău nu va putea să-mi reziste?

Îmi doream să nu aibă dreptate, dar corpul meu chiar era un trădător îngrozitor. Pierdusem numărătoarea dăților când făcuserăm sex în scurtul nostru mariaj.

— Nu, sigur că nu. Dar un singur orgasm înseamnă să stabilești un prag foarte jos pentru tine, nu crezi?

— Oh, nu știu. Amândoi știm cât de încăpățânată poți să fii, iar lui Luca i-am promis să-ți pun brățara aia la gleznă. Nu trebuie să-ți fie prea ușor să scapi de ea din nou.

Ochii i-au fugit spre sânii mei, apoi mai jos.

— Deci ce zici? Reziști unui orgasm până la miezul nopții și te eliberezi de brățara de monitorizare.

M-am îndepărtat de el, ca să fiu în siguranță.

— Bine.

— Bineînțeles că nu poți evita un orgasm prin faptul că nu mă lași să te ating. Trebuie să-mi oferi o șansă corectă în lupta asta.

Am pufnit.

— Șansă corectă? Ce e corect în toate astea?

Matteo a ridicat din umeri.

— Avem o înțelegere?

— Avem, am spus indignată înainte să intru în duș și să închid ușa.

Nu aveam de gând să-l opresc pe Matteo, dar nu a încercat să mă urmeze.

Zâmbind, a pornit spre dormitor:

— O să te aștept.

Bine, trebuia să ajung să fiu complet calmă, trebuia să-mi dau seama de o cale prin care să devin imună la orice avea de gând să facă Matteo. Problema era că inima îmi bubuia de entuziasm când mă gândeam la ce avea de gând să facă. La naiba. Am închis ochii și am mutat apa pe rece. Chinuindu-mă să respir, am început să tremur și încet-încet mi-a dispărut excitarea. După alte câteva minute, am ieșit din duș înghețată și, sperам, suficient de neexcitată încât să pot să-i rezist lui Matteo cel puțin pentru moment. Matteo stătea întins pe pat, încă dezbrăcat, și cu brațele sub cap.

Eram bucuroasă, de fapt, să-i observ zâmbetul încrezut pentru că îmi întărea determinarea de a-i rezista. Îndreptându-mi umerii, am trecut de pat, decisă să mă duc spre dressing.

— N-ar trebui să ne îmbrăcăm?

Zâmbetul lui Matteo s-a mărit.

— Avem niște timp. Sau ți-e teamă că pierzi pariul?

Am trecut de pat fără o vorbă. Ochii lui Matteo îmi urmăreau fiecare mișcare. Ar fi trebuit să facem un pariu ca el să nu aibă voie să termine. Aș fi câștigat acel pariu fără probleme, judecând după foamea din privirea lui. Matteo m-a tras deasupra lui și m-a sărutat. Nu s-a grăbit, m-a atins abia simțit pe spate, și totuși presiunea dintre picioarele mele era deja aproape de insuportabil.

Am încercat să mă gândesc la altceva. Chiar orice altceva, și cumva Matteo a părut să simtă că îmi pierdeam concentrarea. M-a întors ca să ajungă el deasupra și-atunci a început tortura mea. Buzele i s-au strâns în jurul sfârcului meu, mușcând și lingând, după care s-a mutat la celălalt sân și l-a copleșit cu aceeași atenție. Mi-am întins palmele pe cearșaf, încercând să-mi calmez respirația și pulsul galopant.

Matteo mi-a cuprins cu mâna celălalt sân și a strâns mai tare decât mă așteptam. Senzația intensă m-a făcut să mă arcuiesc, apoi să mă relaxez din nou. Nu puteam să-i ușurez munca. Ar fi fost și mai încrezut dacă m-ar fi excitat atât de repede. Trăgând cu ochiul la tavan, mi-am concentrat toată atenția departe de buzele apetisante ale lui Matteo. Și-a suprimat râsul pe sternul meu, apoi m-a lins de-acolo până la buric.

— Cât de încăpățânată!

Știam că în clipa în care Matteo îmi desfăcea picioarele, avea să își dea seama cât de mult tânjea corpul meu după atingerea lui. Nu puteam face nimic în privința asta. Poate exista vreo modalitate prin care să am orgasm fără ca Matteo să-și dea seama? În punctul acesta, asta era cam singura mea speranță, deoarece eram destul de sigură că trupul meu avea să mă trădeze.

Cu un zâmbet malefic, Matteo s-a mutat între picioarele mele și și-a împins palmele sub fundul meu,

apoi și-a apăsat gura pe carnea înfierbântată. Mi-am abținut un geamăt când i-am simțit limba. Se uita la mine atât de posesiv și flămând, încât m-a excitat și mai mult.

Am închis ochii strâns, în încercarea de a bloca imaginea cu ce făcea Matteo, însă el îmi îngreuna misiunea.

— Delicioasă, a șoptit, apoi a lins iar. Ai un gust atât de bun, Gianna. Vreau să te ling în fiecare zi.

Și-a adâncit limba în deschizătură înainte să deseneze mici cercuri cu limba, apoi m-a pătruns iar. Am strâns din buze ca să nu gem. Mâinile lui mi-au depărtat și mai mult picioarele, iar cu degetele mi-a depărtat labiile ca să aibă acces mai bun. Abia m-a atins cu limba, atât de blând încât degetele de la picioare mi s-au strâns din cauza senzației intense.

— Tu poți insista că nu simți nimic, Gianna, însă trupul te trădează.

La naiba, de parcă n-aș fi știut și eu asta.

— O să ții ochii închiși până la final? a întrebat pe un ton batjocoritor.

Am deschis ochii și l-am privit.

A ridicat capul cu zâmbetul acela de rechin și bărbia lucind de la fluidele mele.

— Așa-i mai bine, a șoptit înainte să-și coboare iar privirea și să-nceapă să-mi frece clitorisul cu degetul mare.

Și-a trecut limba pe coapsa mea interioară, apoi m-a mușcat ușor. M-am udat și mai tare, iar zâmbetul lui Matteo s-a mărit și el.

— Vezi? Îți place.

Și-a strecurat degetul mare printre labii, apoi l-a dus la buze și l-a lins.

— Hmmm.

Știam că trebuia să închid ochii din nou, dar îmi era imposibil. În schimb, m-am ridicat pe coate ca să văd mai bine. Oricum era o luptă pierdută, așa că mai bine m-aș fi bucurat de ea așa cum trebuia. Matteo a ridicat din sprâncene.

— Schimbăm pariul?

S-a avântat asupra mea și eu am lăsat capul pe spate, fără să mă mai chinui să-ți abțin geamătul. Dă-l dracului de pariu tâmpit și de brățară de monitorizare tâmpită. Gleznele au început să-mi tremure și un fior mi-a cuprins întregul corp în vreme ce plăcerea mă străbătea. Nici nu m-am gândit să ascund orgasmul. N-aș fi avut cum.

M-am arcuit pe pat, lăsând plăcerea să mă consume. De pe buze mi-au ieșit gemete sonore și le-am lăsat să se audă fără să mă abțin.

În cele din urmă, mi-am recăpătat suflul. Matteo s-a ridicat pe coate. Expresia lui m-a făcut să-mi regret slăbiciunea.

— Poate că un singur orgasm chiar a fost nedrept, a spus răgușit.

— Crezi? am șoptit gâfâind. Ce zici de un pariu suplimentar? Totul sau nimic?

— Te ascult.

— Dacă reușesc să te fac să termini, pierzi și eu nu va mai trebui să port brățara de monitorizare. Dacă reziști, o pun la loc fără să mă împotrivesc.

Matteo s-a lăsat pe coapse, arătându-și erecția. M-am lăsat în față și mi-am strâns degetele în jurul penisului cu o privire provocatoare.

— Deci ce spui?

— De ce să risc să pierd când pot să câștig și-a doua oară?

Mi-am lins buzele și l-am strâns o dată.

— Ți-e teamă că o să pierzi? i-am repetat cuvintele de mai devreme.

A râs.

— Sigur că nu. Pariul e stabilit. Sunt în mâinile tale.

— Întinde-te, i-am cerut, ca să nu mai pierd timpul. Aveam să câștig pariul ăsta orice-ar fi fost.

MATTEO

M-am întins alături de Gianna și mi-am pus mâinile sub cap. Părea destul de încrezătoare. Aveam erecție deja de când o linsesem și probabil că ea credea că nu aveam să rezist prea mult timp. Nu mă cunoștea prea bine.

A îngenuncheat alături de mine, apoi a coborât capul foarte ușor, cu privirea fixată asupra mea, provocatoare și sexy. Oare știa cât de mult mă excita privirea ei? Îmi făcea penisul să tresalte numai la acest gând. Gianna și-a strâns degetele la bază și a încercuit vârful cu limba, după care m-a înghițit cu totul în gura aia a dracului de sexy. Îmi plăcea să-mi văd penisul cum dispare între buzele ei roz. Când i-am atins fundul gâtului, aproape am gemut.

Gianna a zâmbit, de parcă ar fi știut exact ce-mi face. Apoi a început să zumzăie, iar vibrațiile mi s-au dus direct în coaie.

— Băga-mi-aș, am mormăit, lucru care a părut să o incite și mai mult.

Și-a mișcat capul în sus și-n jos, cu ochii la mine, și mi-a masat coaiele în cel mai plăcut mod.

— Ești atât de bună la ce faci, am zis.

A dat ochii peste cap și, la naiba, chestia asta o făcea și mai sexy. Părul roșcat i s-a lipit de frunte și de obraji în timp ce mă lua adânc în gură.

Nu aveam să mă țin o veșnicie. Niciodată nu crezusem că puteam să câștig acest pariu, nici nu-mi dorisem cu adevărat. Tot ce-mi doream în clipa asta era să-mi dau drumul în gura sexy a Giannei. Mi-am trecut degetele prin șuvițele ei superbe. Mușchii de pe coapse mi s-au încordat, dar m-am împotrivit senzației. Era prea minunat ca să se termine așa curând și, cunoscând-o pe Gianna, aș mai fi avut de așteptat până la o următoare muie. Arăta ca o zeiță a sexului. La naiba. De multă vreme îmi dorisem să o văd așa, visasem cu ochii deschiși la asta. Mi-am mișcat șoldurile și mi-am simțit coaiele cum se strâng. Gianna a supt și mai intens. Nu că aș fi avut nevoie de mai multă convingere. Tot ce-mi doream era să-mi dau drumul în ea. Și-atunci am explodat. Gianna nu s-a retras. Să-mi bag, a continuat să mi-o sugă chiar și-n timp ce îmi dădeam drumul în gâtul ei. Cu un geamăt lung, mi-am lăsat capul să cadă și corpul mi-a devenit moale. Gianna a ridicat capul și s-a șters la gură cu un zâmbet amplu:

— Am câștigat.

Am râs încetișor:

— Da, ai câștigat. Felicitări!

— Deci nu va mai trebui să port iar brățara de monitorizare? m-a întrebat cu o urmă de suspiciune.

— Ăsta e pariul.

Nu i-am spus că mă simțeam ca adevăratul câștigător. Niciodată nu-mi plăcuse să o văd cu brățara la gleznă; mereu mi se păruse un sacrilegiu să o țin captivă așa. Eram bucuros că nu avea să o mai poarte, chiar dacă asta însemna că trebuia să stau cu ochii pe ea și că probabil Luca avea să mă pocnească.

capitolul 18

GIANNA

Dimineața următoare, după ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, m-am bucurat de nou-regăsita libertate, chiar dacă era atât de minusculă. Matteo își ținuse promisiunea și depozitase brățara într-un sertar. Nu trebuia să mai port prostia aia, cel puțin pentru moment. Mă îndoiam că Matteo și-ar mai fi păstrat promisiunea dacă aș fi încercat iar să fug.

Amândoi ne pierduserăm pariurile și, cu toate astea, amândoi ne simțiserăm câștigători. Viața cu Matteo era o enigmă. Deja se sprijinea de blatul de la bucătărie și își bea cafeaua când am ieșit din dormitor. Zâmbetul lui era atât de încrezut încât mi-era dificil să mă abțin să nu-i sucesc gâtul. Am luat și eu o ceașcă, apoi m-am sprijinit vizavi de el.

— Simți vreodată regret sau vinovăție?

Sprâncenele lui Matteo i-au urcat pe frunte.

— Regret?

— Da, știi, sentimentul ăla pe care îl au oamenii normali când fac ceva rău?

Am luat o gură de cafea. Nici nu eram sigură de ce puneam întrebarea, poate cu excepția faptului că voiam să-i șterg de pe față aroganța aia enervantă.

Vreme îndelungată, Matteo doar s-a uitat la mine până ce n-am mai putut să-i susțin privirea și m-am prefăcut că era foarte interesantă cafeaua mea. De ce mă simțeam brusc vinovată pentru că pusesem întrebarea aceea?

— În viața mea există puțin timp pentru vinovăție și regret, a spus Matteo.

Vocea îi era blândă și lipsită de umor și n-am putut să nu ridic privirea pentru a încerca să îi evaluez starea, dar îmi îngreuna misiunea, ca de obicei.

— Deci le simți uneori?

— Ocazional. Dar am învățat, în urmă cu multă vreme, că nu e înțelept să nu te desprinzi de trecut. Prefer să mă concentrez pe viitor.

Zicând asta, șarmul lui obișnuit a revenit. A pășit spre mine, și-a pus ceașca pe blat și m-a cuprins cu brațele.

— Tu regreți vreodată că ai fugit?

Am deschis gura ca să zic „nu", dar am ezitat, din cine știe ce motiv. Acel moment de ezitare a fost tot ce i-a trebuit lui Matteo.

— De ce?

— Pentru că cineva a fost omorât, am spus încet.

Reușisem să uit de Sid și de moartea lui îngrozitoare, dar acum reveniseră amintirile. L-aș fi pocnit pe Matteo din cauza asta. Mai ales pentru că ajunsesem să îmi dau seama că viața de care fugisem nu era atât de îngrozitoare pe cât mi-aș fi dorit eu să fie.

Expresia lui Matteo transmitea că nu îi păsa deloc de asta, lucru pe care îl cam anticipasem.

— Pot să-ți spun fără dubiu că nu simt vinovăție pentru moartea acelui tip, a șoptit și m-a mângâiat pe un braț. Aș fi omorât fiecare tip care te-ar fi atins. Dar amândoi știm că nu trebuie pentru că, în ciuda numeroaselor ocazii, ai fost fată cuminte.

Felul în care a spus „fată cuminte" mi-a făcut sângele să clocotească. Încă încercam să găsesc un răspuns isteț când a sunat liftul, semnalând prezența unui vizitator. Matteo m-a prins de vârful nasului cu o expresie de superioritate, după care a pornit spre lift. Nu-mi venea să cred.

Încă mă uitam la spatele lui când s-au deschis ușile liftului și din el a pătruns Aria în apartament. Vorbea la telefon. Spre surpriza mea, Matteo a intrat în lift, lăsându-ne singure. Suspectam că putea bloca liftul din afară, așa că nu aș fi putut să plec decât dacă aș fi ieșit pe fereastră și aș fi sfârșit ca o pată sângerie pe trotuarul de dedesubt.

— Cu cine vorbești? am întrebat în timp ce Aria se apropia de mine.

Mi-a oferit un zâmbet luminos și mi-a întins telefonul.

— Lily și Fabi vor să vorbească cu tine, dar tata le-a interzis să te sune, așa că...

I s-a frânt vocea. Desigur, suspectasem ceva de genul ăsta. Tata fusese destul de clar că nu mă mai voia în preajma lor.

— Mulțumesc, am șoptit către Aria, după care am luat telefonul de la ea și mi l-am apăsat pe ureche. Lily?

Vocea îmi tremura și a trebuit să-mi dreg glasul.

— Oh, Gianna! Am fost atât de tristă când tata nu m-a lăsat să-mi iau la revedere de la tine. L-am implorat

să mă lase să vorbesc cu tine, dar s-a enervat foarte tare și acum sunt pedepsită.

Pedepsită mi se păruse mereu un termen straniu pentru privarea de libertate. Niciodată nu avuseserăm voie să mergem singuri nicăieri, așa că să fii pedepsit însemna că trebuia să stăm și mai mult în casă.

— Îmi pare rău, am spus, încercând să-mi reprim furia față de tata.

Lily trebuia să trăiască încă după regulile lui. Nu trebuia să intre în belele din cauza mea. Am pornit spre sufragerie și m-am aruncat pe canapea. Aria s-a pus pe margine, alături de mine.

— Cum e la școală? am întrebat.

— Plictisitor. Dar acasă e și mai rău. De când v-ați mutat tu și Aria, nu se mai întâmplă nimic distractiv, a murmurat Lily.

Mă durea inima pentru ea. Mereu o avusesem aproape pe Lily, chiar și pe Aria pentru o lungă vreme, dar Lily trebuia să supraviețuiască ani la rând fără vreun fel de susținere. Desigur, îl avea pe Fabi, dar el era băiat și avea să dea piept curând cu provocări foarte diferite.

— Și Fabi?

— E un nenorocit, a spus Lily.

Pe fundal l-am auzit pe fratele meu spunând ceva.

— Dar așa ești! a răspuns Lily. Oh, taci din gură, acum e rândul meu. Tu poți vorbi cu ea mai târziu.

S-a auzit sunet ca de zgârieturi, apoi mi-a răsunat în ureche vocea lui Fabi:

— Gianna!

— Șșșșt, prostălăule, a șuierat Lily, evident luându-i telefonul. Nu trebuie să afle nimeni că vorbim cu ea.

O clipă a fost liniște, de parcă ar fi ascultat amândoi să nu fie prinși, apoi Lily a vorbit din nou.

— Romero e acolo cu tine?

Am izbucnit în râs.

— De asta suni? Credeam că vrei să vezi ce fac, am spus prefăcându-mă jignită.

— Sigur că vreau să știu ce mai faci.

— Eu sunt bine. Am făcut o pauză, apoi am adăugat, luând decizia să nu o mai torturez: Romero nu e aici.

M-am uitat la Aria și ea a șoptit:

— Sus.

— E la Aria în apartament, discută chestii importante legate de mafie cu soții noștri, sarcasmul îmi marca fiecare vorbă. Vrei să merg sus și să-i cer să vorbească cu tine?

— Nu! a izbucnit Lily. Va crede că-s îndrăgostită de el.

— Și nu ești?

Tăcere. Sărmana Lily, nu mă lăsa inima să-i spun că existau zero șanse ca tata să permită vreodată o alianță între sora mea și un simplu soldat, mai ales unul din New York. Iubirea nu era singurul lucru care conta.

— Cum știu dacă sunt îndrăgostită? a șoptit Lily după un timp.

Da, cum? Nu fusesem îndrăgostită de Sid sau de altcineva. Nu eram îndrăgostită de Matteo. Corect?

— Nu știu, am recunoscut.

— Tu nu ești îndrăgostită de Matteo?

— De ce ai crede că sunt? Am fugit, nu mai știi?

— Dar acum ești căsătorită.

— Căsătoria nu înseamnă automat și iubire.

— Așa a fost la Aria, a spus Lily.

Privirea mi-a fugit spre Aria, care se încrunta la mine.

— Ai dreptate. Atunci poate că ar trebui să o întrebi pe ea.

Înainte să mai apuce să mai spună ceva, i-am întins telefonul Ariei.

— Lily vrea să știe cum se simte când ești îndrăgostită.

Aria mi-a luat telefonul, cu privirea albastră plină de concentrare. A ascultat-o puțin pe Lily, după care a spus:

— E greu de pus în cuvinte. Iubirea e când te simți în siguranță în brațele cuiva, când e primul om pe care vrei să-l vezi dimineața, iubirea înseamnă să-i cedezi. Riști să fii rănită, dar nu-ți pasă. Ești dispusă să-i oferi cuiva puterea de a-ți frânge inima. Iubirea înseamnă să vezi pe cineva în cel mai prost moment și totuși, să vezi binele din acel om, iubirea înseamnă că cineva e perfect pentru tine, în ciuda imperfecțiunilor pe care le are.

A tăcut, uitându-se în gol.

Nu a trebuit să întreb; știam la cine se gândea. Am înghițit un nod. N-aș fi putut să afirm niciodată ceea ce spusese Aria. Fără să vreau, în fața ochilor mi-a apărut imaginea nedorită cu zâmbetul îngâmfat al lui Matteo. Și cu siguranță îl văzusem în cel mai prost moment în ziua în care îi torturase pe ruși.

— Dar cum știu când sunt îndrăgostită? am auzit-o pe Lily smiorcăindu-se la telefon.

Da, cum?

— E un proces treptat. Eu nu prea știu exact când am început să-l iubesc pe Luca. O vreme îndelungată am crezut că-l urăsc.

M-am ridicat în picioare, dintr-odată neliniștită. Nu era un subiect cu care să mă simt confortabil. Îmi făcea pieptul să se strângă, mă făcea să mă panichez într-un mod straniu. M-am grăbit spre bucătărie și mi-am făcut încă o ceașcă de cafea. După câteva înghițituri, m-am întors la Aria, care mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am ridicat ceașca să i-o arăt ca pe un fel de explicație.

— Ia-l, mi-a spus, întinzându-mi telefonul.

— Și, ce mai e nou? am întrebat relaxată.

Aș fi zis că o pot auzi pe Lily dând ochii peste cap.

— Vii la petrecerea de Crăciun?

Am deschis gura să spun că da pentru că mereu fusesem prezentă, dar apoi mi-am dat seama că probabil nu mai eram dorită acolo.

— Nu știu. Lucrurile sunt un pic dificile momentan.

— Vrei să spui că tata nu vrea să vii.

— Singurul motiv pentru care aș vrea să vin sunteți tu și Fabi. Nu-mi pasă de nimeni altcineva. Și poate că tu și Fabi puteți veni în vizită în New York de Anul Nou.

Lily a rămas tăcută.

— Tata a spus că nu o să ne dea niciodată voie să mergem la New York după ce ai făcut.

Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă șocheze atât de mult. Bineînțeles că nu avea să o scape din ochi pe Lily. Nu putea risca să ajungă curvă încă una dintre fiicele lui.

— Ne descurcăm noi. O să-l întreb pe Matteo dacă mergem la Chicago.

Să dau iar ochii cu tata era ultimul lucru pe care mi-l doream. În ce mă privea, nu aveam să mai pun

vreodată piciorul în Chicago, dar era chiar mai rău gândul de a nu-i mai vedea niciodată pe Fabi și Lily.

— Promiți?

— Promit, am zis. Acum dă-mi-l pe Fabi înainte să-și dea tata seama că vorbiți cu mine, nu cu Aria.

— Salut, s-a auzit glasul lui Fabi.

— Sunt sigură că ai mai crescut 5 centimetri de când te-am văzut ultima oară.

— Când o să cresc, o să am un metru optzeci, a spus cu mândrie.

— Cel puțin unu nouăzeci. Probabil vei fi mai înalt decât Luca.

— Ar fi atât de fain. Aș putea să bat pe toată lumea. Toți ar trebui să fie drăguți cu mine și să mă respecte.

Am zâmbit amar. În curând, lumea avea să facă lucrul ăsta orice-ar fi fost. Băiețelul drăguț avea să fie înlocuit de un ucigaș nemilos.

— Ar fi fain, am recunoscut. Și ai ceva cuțite noi?

Fabi avea o colecție uriașă de cuțite. O colecție mult mai mare decât ar fi trebuit să aibă un băiat de zece ani. Și sigur că tata încuraja fascinația pentru arme a fratelui meu.

— Nu, a spus Fabi îmbufnat. Tata e supărat pe mine.

— Din cauza mea?

Fabi n-a spus nimic la început, dar știam că ridica din umeri în modul ăla simpatic.

— Nu-mi place cum a țipat la tine.

— Nici mie nu-mi place, dar trebuie să încerci să nu-l superi des pe tata, Fabi. Nu vreau să fii pedepsit.

Acum, când nu mai eram sacul de bătaie favorit al tatei, îmi făceam griji că Fabi avea să fie nevoit să-i suporte izbucnirile de furie.

— Bine, a spus. Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine.

Am închis și i-am înapoiat telefonul Ariei.

— Ești bine? a întrebat.

Am aprobat din cap, cu jumătate de inimă.

— Petrecerea e weekendul viitor, corect?

— Da.

— Bănuiesc că nu-s invitată.

Aria a făcut o grimasă.

— Nici eu și Luca nu suntem siguri că mergem.

— De ce?

— Lucrurile sunt destul de urâte acum. Luca are destulă bătaie de cap în New York. Și nu vrea să-i mai aibă pe cap și pe Dante Cavallaro, și pe tata pe lângă asta.

— Fabi și Lily vor fi foarte triști dacă nu te duci în vizită.

— Știu, a spus Aria cu un oftat, lăsându-se pe spătar. Asta i-am tot spus lui Luca. Chiar am sugerat să zbor singură cu Romero, astfel încât Luca să poată avea grijă de afacerile de aici.

— Să ghicesc. Nu i-a plăcut ideea.

Aria a râs.

— Da. Nu are încredere în Outfit și nu mă lasă să plec fără el.

— Cam trebuie să fiu de acord cu el. Mi-ar plăcea să mergem împreună, totuși.

— Poate la anul. Tata nu poate sta supărat pe tine la nesfârșit.

— Tata o să fie supărat pe mine și când o să se pârjolească-n iad.

După cum era de așteptat, n-am fost invitată la petrecerea de Crăciun a familiei mele. În mod oficial, tata nu mi-ar fi putut nega accesul ca soție a lui Matteo, dar nu doar că ar fi fost foarte ciudat, ci nici Matteo nu a vrut să rişte să mă ducă înapoi în Chicago atât de curând. În seara aceea, după ce trupul meu câştigase iar lupta cu mintea şi cedasem farmecelor lui Matteo, stăteam întinsă goală în braţele lui, cu spatele lipit de pieptul său. Nu eram sigură de ce adormeam mereu când mă ţinea în braţe şi, mai rău, de ce tânjeam uneori după apropierea de el şi pe parcursul zilei. Până acum, reuşisem măcar ca de la a doua chestie să mă abţin.

— O să-i mai văd vreodată pe Fabi şi Lily? am şoptit rupând tăcerea.

Braţele lui Matteo m-au strâns.

— Dacă ar fi făcut parte din Cosa Nostra, Luca ar fi putut să facă ceva, dar tatăl tău trebuie să asculte doar de Cavallaro.

— Ştiu, am spus aproape nervoasă.

Ştiam cum funcţionau lucrurile în lumea noastră.

— Dar nu putem să invităm familia mea pentru vreun fel de eveniment? Tata n-ar refuza o invitaţie directă, corect?

Matteo s-a ridicat şi m-a privit în faţă.

— Tatăl tău cu siguranţă ar da curs invitaţiei, dar nu ar trebui să-i ia cu el pe sora şi fratele tău. Mulţi bărbaţi îşi ţin deoparte familiile, din motive de securitate.

Am dat din cap.

Matteo m-a privit vreme îndelungată şi începusem să mă simt dezgolită într-un sens diferit. I-am aruncat o privire.

— Ce?

— Luca e foarte convingător. Poate că îi poate cere tatălui tău să le dea voie Lilianei și lui Fabiano să vină în vizită după Crăciun. Tatăl tău ar putea să trimită propriile gărzi de corp dacă nu are încredere în noi.

— De ce ar face Luca așa ceva? El și Aria încă sunt bineveniți la Chicago.

— Dacă-l rog pe Luca, o va face.

— Și de ce ar trebui să-l rogi? N-ai destule probleme deja din cauza chestiei cu Bardoni și a faptului că m-ai lăsat să nu mai port brățara de monitorizare?

Matteo mi-a învârtit pe deget o șuviță de păr.

— Fac asta pentru tine. Ești soția mea și vreau să te fac fericită.

Zâmbetul lui era provocator și, cu toate acestea, ce spusese păruse sincer.

Inima mi-a bubuit periculos, începea un nou episod de panică. Ce se întâmpla? Mă făcea praf frica de propriile mele emoții.

— Dacă într-adevăr ții la mine și vrei să mă vezi fericită, lasă-mă să plec. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost libertatea și o viață normală.

În clipa în care am spus acele cuvinte, mi-am dat seama că nu eram sigură că ele reprezentau adevărul.

Expresia lui Matteo s-a schimbat, iar în priviri i-a sclipit ceva dur și rece. S-a lăsat pe spate și a stins luminile. Aproape că am vrut să-mi cer iertare și să mă întind spre el.

Buzele lui mi-au atins ușor urechea:

— Atunci, bănuiesc că asta înseamnă că nu țin suficient la tine. Să te las să pleci? Ăsta e singurul lucru pe care nu l-aș face niciodată.

După acea discuție, interacțiunile noastre din următoarele zile s-au redus din nou numai la sex.

Spre surprindere mea, îmi lipseau ironizările. Îmi era dor chiar și de îngâmfarea stupidă a lui Matteo și de zâmbetul lui enervant de rechin, dar cel mai mult îmi lipsea să adorm cu degetele lui trasându-mi conturul pe pielea moale de pe antebrațul interior.

În mod clar, perioada Crăciunului se transforma în propriul meu coșmar. Eu și Matteo eram invitați la încă trei petreceri, toate găzduite de mafioți de rang înalt sau de oameni de afaceri cu strânse legături cu mafia. Toate prea importante ca să riscăm să-i jignim neparticipând. Chiar speram că Matteo nu avea să mai omoare vreo gazdă, totuși. Nebunia cu Bardoni rămăsese fără consecințe până acum, dar încă nu eram în totalitate convinsă că avea să se și mențină astfel. La un moment dat, fără dubiu, oamenii devin suspicioși.

Acum, când nu mai purtam brățara de monitorizare, Sandro era umbra mea, iar când mergeam oriunde cu Aria, apărea și Romero negreșit. Era ridicol. Chiar și fără un dispozitiv tehnic, fiecare aspect al vieții mele nu se afla sub controlul meu. Fericita căsătorită, pe naiba.

Mi-am așezat o șuviță rebelă, care-mi ieșise din coafură, și mi-am trecut palmele peste rochia nouă. Date fiind toate evenimentele sociale care se întrezăreau la orizont, eu și Aria fuseserăm la o nouă serie mare de cumpărături. Începeam să mă simt ca una dintre acele neveste-trofeu de mafioți pe care le disprețuisem întreaga viață. Cumpărături, evenimente sociale și încălzirea patului pentru soții lor, asta le era întreaga lume, și-acum și a mea. Mi-am privit reflexia. Chiar arătam din cap până-n picioare ca o soție-trofeu, cu

părul strâns în cocul elegant și superba rochie de cocktail verde închis care îmi îmbrățișa formele. Chiar și verigheta uriașă și colierul cu diamante strigau soție-trofeu. A fost nevoie de tot autocontrolul pe care-l puteam avea ca să nu-mi smulg rochia de pe corp și să nu-mi tai părul. Cum reușisem să devin ceea ce detestasem atâta vreme? Și cum puteam fi în regulă cu asta?

— Aria și Luca sunt aici, a strigat Matteo. Trebuie să plecăm.

Tocmai îmi vorbise mai mult decât o făcuse în afara dormitorului începând cu acea noapte. Cu un oftat, m-am întors de la oglindă și m-am îndreptat spre sufragerie, acolo unde așteptau Aria, Luca și Matteo. Matteo arăta minunat într-un costum slim negru, cu cămașă albă și cravată neagră. Era atât de clișeic din partea unui mafiot, dar lui îi stătea foarte bine. Bărbatul ăsta arăta bine. Ochii lui mi-au scrutat rapid hainele, iar trupul meu i-a răspuns cu un tremur familiar. Citisem despre priviri care te penetrau ca sexul, dar mereu le considerasem legendă urbană. Dar Matteo avea cu siguranță acea privire.

Mi-am menținut postura inexpresivă și am pășit spre ei. Aria era o adevărată apariție în rochia ei burgund și buclele aurii. În trecut, deseori simțisem că n-aș putea concura cu ea, dar ajunsesem să îmi dau seama că nici nu trebuia. Mult mai înalt decât sora mea, Luca îi stătea alături într-un costum asemănător cu al lui Matteo, dar nu mă impresiona. M-am oprit lângă Matteo, iar mâna lui s-a ataşat pe loc de talia mea. Oare observa măcar cât de posesive îi erau aceste gesturi mici? Mai demult, prima mea reacție față de ele ar fi fost enervarea, urmată de o răbufnire, dar acum păreau

aproape naturale. Nu eram sigură de ce se întâmpla asta, de ce mă modelam cu așa ușurință pe viața care mi se încredințase încă dinainte să fiu născută. Unii oameni probabil că ar fi căutat explicația în credință sau soartă. Niciodată n-am considerat drept validă vreuna dintre cele două opțiuni. Nu-mi plăcea ideea că vreo chestie superioară din exterior controla cine eram și cum avea să mi se desfășoare viața.

— Hei, unde ești? a întrebat Matteo strângându-mi ușor șoldul.

Am clipit, concentrându-mă asupra lui. Nici măcar nu-mi dădusem seama că pășiserăm în lift. Am scuturat din cap.

— Mă gândeam la toate modurile în care ar putea să se termine prost seara asta, am mințit.

— Atâta vreme cât Matteo își ține cuțitul în teacă și tu îți controlezi gura, lucrurile ar trebui să meargă bine, a murmurat Luca, uitându-se și la Matteo, și la mine. Seara asta e importantă. Câțiva dintre oamenii de afaceri care participă se află sub presiunea rușilor. Vreau să arăt forță și să fac o impresie bună. Ar fi chiar mai bine dacă tu ai reuși să nu le insulți soțiile.

— De ce eu? Aria nu?

— Aria știe cum să se comporte. E o doamnă perfectă, în vreme ce tu ești oricum, numai doamnă nu.

Aria l-a atins pe Luca pe piept.

— Fii drăguț cu sora mea.

— Nu-s nepoliticoasă cu toată lumea. Doar cu oamenii care nu-mi plac, am explicat.

— Deci e cazul tuturor celor de la petrecere, a intervenit Matteo. Sunt insuportabili, crede-mă.

Am schimbat un zâmbet și-apoi, parcă amintindu-ne de „cearta" noastră din urmă cu câteva seri, ne-am

ferit privirea unul de celălalt. Am observat că Luca a privit-o pe Aria în modul acela tainic în care o făceau mereu.

— Doar ai grijă cum te comporți, a spus Luca. Amândoi să aveți. Parcă v-a trimis Dumnezeu pe amândoi să-mi testați răbdarea.

Aria a chicotit și-a lovit în joacă umărul lui Luca, dar în priviri în strălucea admirația. Mă voi uita vreodată așa la cineva? Nu eram sigură că voiam. Era ca și cum și-ar fi expus sufletul în văzul tuturor și nici măcar nu-i păsa.

Împreună am ieșit din lift în garajul înghețat. Am tremurat. Nu luasem un palton pentru că trebuia să merg doar de la lift la mașină și apoi de la mașină la locul unde se ținea petrecerea, dar acum regretam. La urma urmei, era jumătatea lunii decembrie. O lună de când mă prinsese Matteo. Uneori mi-era greu să cred că deja trecuse atâta vreme.

Matteo mi-a dat drumul, și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri. Căldura și mirosul lui m-au învăluit și m-am surprins inspirând profund.

— Mulțumesc, am spus pe jumătate rușinată.

Luca făcuse la fel pentru Aria, în ciuda drumului scurt până la mașină. Eu și Aria ne-am urcat în spate la Porche Cayenne-ul lui Matteo, în vreme ce el și Luca s-au dus în față. Părea că bărbaților nu le mai era teamă că aveam să încerc să sar dintr-o mașină în mers ca să fug. Poate că și ei observaseră cât de bine mă acomodasem.

Aria s-a aplecat ca să-mi șoptească la ureche:

— Știu că tu nu vrei să vezi asta, dar pare că tu și Matteo sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Am fulgerat-o cu privirea, ignorând pulsul care o luase la goană din cauza unei emoții la care nu voiam să mă gândesc.

— Nu începe.

Aria a ridicat din umeri.

— E adevărul. Și să știi că el chiar își dă silința. Nu sunt ei perfecți, dar încearcă să fie buni cu noi. Nu pari nefericită.

Nu eram nefericită neapărat, dar am încercat să atribui acest lucru prezenței constante a Ariei în viața mea nouă. Era o explicație convenabilă. N-am spus nimic, nu mi-a venit un răspuns plin de duh care să nu sune complet fals.

Am stat în tăcere după aceea și totuși, simțeam că tăcerea e răspuns mai clar decât mi-aș fi dorit. Am fost ușurată când, în sfârșit, am tras în fața unui bloc de lux nu prea diferit de cel în care trăiam cu Matteo. Un portar s-a grăbit spre mașina noastră și mi-a deschis portiera. Bine că nu văzuse că Luca și Matteo s-au întins după arme, mereu gata de un atac. I-am mulțumit tipului care abia părea să fie de vârsta mea, și am ieșit. Aria m-a urmat grăbită. Le-am dat hainele înapoi soților noștri și am pășit în holul luminos. Un alt portar aștepta lângă lift și a apăsat butonul în locul nostru.

Avansând spre ultimul etaj, Matteo s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Nu uita să te comporți frumos.

Mi-a făcut cu ochiul când s-a retras și am știut că urma să avem probleme. Expresia lui Matteo promitea că nu avea absolut nicio intenție să fie cuminte în seara asta.

Petrecerea avea loc într-un penthouse uriaș de unde se vedea tot orașul. Nu era chiar atât de mare ca al

lui Luca, dar cu siguranță era țipător. Pereții erau acoperiți cu desene de Picasso, Warhol și Miró, toate originale, și aveam sentimentul că și mobila era de fițe, dar totul fusese îndepărtat pentru a face loc pentru două mese lungi pentru optzeci de musafiri, precum și alte vreo zece mese de bar unde invitații să poată socializa înainte de cină.

Nivelul zgomotului era copleșitor, în ciuda mărimii penthouse-ului, iar decorațiunile nu erau neapărat de Crăciun, cu excepția unei scene a Nașterii din sticlă pusă pe șemineu și un pom de Crăciun din sticlă și mai abstract, poziționat într-un colț. Eu și Aria ne-am privit reciproc și aproape am izbucnit în râs.

Starea mea de spirit s-a înrăutățit în clipa în care gazdele, un cuplu de vârstă mijlocie care păreau mai falși chiar decât pomul, ne-au abordat. M-am încurajat dezgustată pentru o interacțiune rapidă, dar femeia mi-a zâmbit la fel ca Ariei.

Gazdei, care s-a prezentat ca fiind Miriam, îi sclipeau ochii privindu-mă, deși părea aproape înfricoșătoare din cauză că avea fața înghețată datorită prea multor tratamente cu Botox.

— Tu trebuie să fii frumoasa mireasă, a spus pupându-mă pe ambii obraji.

— Da, mulțumesc, am spus speriată.

I-am aruncat o privire confuză lui Matteo. Trebuie să o fi interpretat corect pentru că s-a aplecat spre mine în vreme ce gazdele vorbeau cu Luca și Aria.

— Ei nu fac parte din cultura noastră. Nu-i doare nici în cur de regulile și principiile noastre, a șoptit Matteo.

Ea s-a întors din nou spre noi.

— Cina începe în treizeci de minute. Dar vă rog să vă serviți din delicioasele aperitive și din șampanie.

A pronunțat „șampanie" cu un ciudat accent franțuzesc, lucru care aproape m-a făcut să râd iar, dar în schimb m-am abținut și am zâmbit politicos. Femeia fusese atât de bună cu mine, așa că trebuia să mă comport și eu ca atare, chiar dacă Luca era convins că eram incapabilă de amabilități.

M-am uitat în jur și am văzut doar un cuplu familiar care am presupus că trebuia să facă parte din mafie, altfel nu i-aș fi recunoscut. Altfel, eram înconjurați de necunoscuți, din fericire, unii care nu mă făceau curvă pe sub mustăți și care nu mă priveau cu superioritate. Era un eveniment social pentru oameni normali, bine, participau oameni normali, dar bogați. M-am relaxat. Poate că nu avea să fie atât de rău.

— Haide. Să luăm niște șampanie. Avem nevoie de bule ca să combatem plictiseala, a spus Matteo.

Luca s-a încruntat la el, dar Matteo abia a zâmbit și m-a condus către o masă de bar neocupată. Am prins un pahar și am luat o înghițitură mare. Ăsta era un lucru bun în legătură cu traiul în lumea noastră; nimănui nu-i păsa dacă aveam sau nu vârsta legală pentru a bea. Bulele mi-au înțepat limba în mod plăcut. Trecuse multă vreme de când băusem ultima oară șampanie bună. Ultima oară fusese la nunta Ariei.

Matteo a zâmbit.

— Ce? am întrebat, verificându-mi rochia să nu aibă pete.

— Arăți ca o doamnă sofisticată.

— Nu sunt o doamnă sofisticată, am spus repede și m-am grăbit să iau încă o gură de șampanie, dar m-am oprit cu marginea paharului pe buze.

L-am pus jos.

— Nu sunt.

— N-am spus că eşti. Am remarcat doar că semeni cu una.

Avea dreptate. Mă potriveam în peisaj, ceea ce mă ducea cu gândul la problema de mai devreme. De ce deveneam, cu fiecare zi, tot mai mult soţie-trofeu? Am dat peste cap restul de şampanie, nu prea demn de o doamnă, lucru care l-a făcut pe Matteo să râdă, şi nu m-am putut abţine să nu râd şi eu. Era plăcut să râd cu el şi chiar mai bine să observ veselia care îi alunga întunecimea din ochi.

Miriam ne-a strigat pe toţi ca să ne aşezăm la mese, iar nouă ne-a cerut să stăm alături de ea şi ceilalţi musafiri importanţi. Din nefericire, Aria a trebuit să stea vizavi de mine, aşa că nu puteam vorbi cu ea dacă m-aş fi plictisit. Eram prinsă între Matteo şi o femeie pe care nu o cunoşteam. Din fericire, primul fel a fost servit aproape imediat, aşa că am avut ce să fac. Oricum, Miriam şi celelalte femei erau mai interesate de Aria, probabil pentru că era soţia lui Luca şi ştiau cu cine să converseze de complezenţă.

Dintr-odată, am simţit mâna lui Matteo pe genunchi. I-am aruncat o privire, dar el era adâncit într-o conversaţie cu Luca şi gazda. Am mai luat o gură din carpaccio, dar m-am oprit din mestecat când mâna lui a început să urce spre marginea dantelată a jartierelor mele. A trebuit să mă abţin de la tremurul pe care senzaţia atingerii lui fine l-a trimis până în vagin. Am strâns picioarele şi am încercat să mă concentrez pe conversaţia pe care o avea Aria cu celelalte femei. Drept reacţie, colţurile buzelor lui Matteo au tresărit. Sigur că nu acesta era finalul. Ajunseserăm vreodată la final?

Degetele lui Matteo mi-au ajuns între picioare, în ciuda încercărilor mele de a-l bloca, iar apoi vârfurile degetelor s-au strecurat sub marginea chiloților mei și au început să-mi mângâie ușor despicătura dintre picior și vulvă. Am întins mâna după pahar și am luat o gură mare de vin.

— Ce crezi, Gianna? Ai fi interesată? a întrebat gazda Miriam.

Avea sprâncenele ridicate, dar restul feței imobil din cauza Botoxului, iar expresia ei semăna cu una ușor plictisită.

Privirea mea a fugit la Aria, sperând să mă ajute. Nu aveam idee despre ce vorbea Miriam. Degetele lui Matteo mă distrăseseră în totalitate.

— Știu că iubești arta modernă și vrei să mergi la un tur privat la Guggenheim. Sunt sigură că Matteo se poate lipsi de tine câteva ore, a spus Aria cu o privire încărcată de sens.

Îmi venea să o pup. Mereu mă salva.

— Da, mi-ar plăcea...

Degetele lui Matteo mi s-au strecurat între labiile mele, le-a desfăcut cu blândețe și m-a descoperit udă și dornică, nenorocitul tâmpit. Încă vorbea cu Luca și cu ceilalți bărbați de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic interesant sub masă.

Aria și celelalte femei așteptau. Mi-am dres glasul și-am izbit cu putere piciorul lui Matteo, după care am spus:

— Mi-ar plăcea să profit de oportunitatea asta.

Puteam spune ceva mai sofisticat? Soție-trofeu până la capăt.

Degetul lui Matteo a urcat prin crăpătură până când a ajuns la clitoris, unde a început să deseneze mici

cercuri. Am strâns din buze ca să-mi înăbuș un geamăt. Din fericire, Miriam a început alt monolog despre o călătorie în Caraibe și eu m-am întors la a mă preface că ascult. Doar Aria mi-a aruncat câte o privire ciudată ocazională, de parcă s-ar fi gândit că nu mă simt bine.

Dacă ar fi știut. Ospătarii au intrat cu felurile principale, dar abia dacă îmi păsa.

Fără să vreau, am desfăcut picioarele puțin mai mult, făcându-i loc lui Matteo să-mi desfacă labiile umede. Se mișca cu degetele în sus și-n jos, excitându-mă, după care se întorcea iar la clitorisul care pulsa. Am strâns paharul de vin. Nu m-ar fi surprins dacă mi s-ar fi spart în strânsoare. Respiram superficial. Matteo a menținut ritmul încet, aducându-mă tot mai aproape și mai aproape de momentul eliberator. Ar fi trebuit să îi împing mâna deoparte, ar fi trebuit să opresc nebunia asta înainte să se transforme în cea mai jenantă seară din viața mea, dar nevoia preluase controlul și îndepărtase orice urmă de rațiune. După câteva guri luate din vită, am lăsat jos furculița. Doar de un singur lucru îmi era foame.

Matteo mi-a strecurat un deget în interior și abia am reușit să-mi abțin un scâncet. Mă apropiam de orgasm. Oare puteam fi tăcută?

Dar eram prea prinsă ca să-mi mai pese. Matteo tot nu se uita la mine. În schimb, era complet absorbit de conversație – sau cel puțin se prefăcea că ar fi. Îi uram acest talent actoricesc. Fără să se grăbească, mă purta tot mai aproape. Dumnezeule, ce tortură încântătoare.

Degetele lui pricepute erau singura mea rațiune de a trăi acum când, dintr-odată și fără să mă prevină, și le-a retras. L-am privit șocată, doar ca să observ că

ospătarii se întorseseră cu desertul, spumă de ciocolată. Matteo mi-a zâmbit.

Voiam să smulg hainele de pe el și-apoi să-i fac orice aș fi dorit, să-l aduc aproape de orgasm și-apoi să-l abandonez. Matteo a băgat un deget în spumă, același pe care îl folosise în mine, și l-a băgat în gură, lingându-l până l-a curățat.

— Hmm. Delicios.

Trupul meu vibra de dorință, dar în clipa aceea voiam să-l împing pe Matteo cu fața în tâmpita aia de spumă. A luat lingurița și a început să mănânce netulburat. Aria mi-a aruncat o privire întrebătoare când a văzut că nu fac nicio mișcare.

Am luat lingurița mea un pic prea strâns și am gustat spuma. Era delicioasă, cremoasă și cu foarte multă ciocolată, dar acum nu făcea decât să-mi amintească de degetele lui Matteo și de ce îmi făcuseră cu doar câteva momente mai devreme. Puteam juca și eu jocul lui. Odată ce mi-am terminat desertul, mi-am strecurat mâna sub masă și între picioarele lui Matteo. L-am descoperit deja erect, iar descoperirea asta a făcut să-l vreau și mai mult. Am luat în calcul să mi-o frec mie, nu lui, dar am alungat gândul. Dacă voiam să câștig acest joc, trebuia să particip. Degetele mi s-au strâns în jurul erecției lui. A inspirat tacit și m-a privit în ochi, ridicând un colț al gurii într-un zâmbet. L-am mângâiat prin materialul pantalonilor, simțindu-l cum devine și mai tare, și mai mare. Din nefericire, și corpul meu a răspuns la observația asta.

Matteo s-a întors spre un tip mai în vârstă care stătea vizavi de el și care îi pusese o întrebare și am profitat de moment pentru a-i găsi vârful și a începe să-l frec. Lui îi fusese mai ușor. Nu avusese multe bariere

între degete și scopul lor, dar în timp ce îi masturbam vârful, vedeam după încordarea maxilarului său că nu era în totalitate neafectat. Și spre deosebire de mine, i-ar fi fost greu să își ascundă excitarea dacă s-ar fi ridicat și i-ar fi fost chiar și mai dificil dacă ar fi terminat în pantaloni. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc.

Aria s-a aplecat spre mine peste masă. Speram să nu observe nimic.

— Ce e cu tine? Te comporți ciudat, a șoptit.

Am scuturat din cap și am șoptit „vorbim mai târziu", dar mâna mea nu a încetat să se miște sub masă. Speram ca Matteo să se apropie de final. Era greu de zis. Își poziționase fața într-un unghi departe de mine și chiar purta o conversație coerentă cu un bătrân. Enervată deja, am strâns mai mult și-am obținut o altă reacție, deși minusculă. Matteo s-a încordat scurt, dar apoi s-a forțat vizibil să se relaxeze. Îmi venea să țip de frustrare. Eram pe punctul de a strânge iar când mi-a găsit mâna sub masă și mi-a îndepărtat-o. M-aș fi ținut strâns de penisul lui erect dacă nu mi-aș fi făcut griji că l-aș fi putut răni. Chiar dacă nu aveam să o recunosc niciodată față de nimeni, iubeam pula lui Matteo, în special lucrurile pe care le putea face cu ea. Am întors capul spre el și i-am întâlnit privirea. În ea se citea și dorința, dar și altceva, ceva care mă făcea să vreau să fug departe, pentru că aveam sentimentul că știam ce era și eram destul de sigură că și eu începeam să simt același lucru. Mi-am smucit mâna din strânsoarea lui, am împins scaunul în spate și m-am îndreptat.

Cu un mic zâmbet oferit celorlalți musafiri, am spus:

— Scuzați-mă.

Fără să mă mai uit la Matteo, m-am dus direct spre locul unde speram să găsesc baia.

A fost nevoie de tot autocontrolul posibil ca să nu o iau la fugă pe coridorul lung, departe de zona principală a apartamentului. Când am intrat în baie, am expirat profund. Aveam obrajii roșii, dar nu atât de roșii încât să bănuiască cineva ceva. Cel puțin, asta speram. Am pus mâinile pe marginea lavoarului și am închis ochii. Inima îmi bubuia în torace. Dintr-odată, cineva m-a prins de șolduri. Am deschis ochii și m-am uitat în oglindă. Matteo era lângă mine, cu privirea arzând de dorință. Și-a împins șoldurile în fundul meu.

— Ai plecat prea repede.

Mâna i s-a strecurat sub rochia mea, în vreme ce cu cealaltă mână și-a desfăcut fermoarul.

— Ce faci? am șuierat uitându-mă spre ușă. Dacă intră cineva?

— Cui îi pasă? Lasă-i să se bucure de spectacolul vieții lor. Probabil au trecut ani întregi de când au văzut vreo pulă curvele alea.

Mi-a îndepărtat chiloții și a introdus două degete în mine. Mi-am împins fundul spre exterior, ca să aibă acces mai facil. Trupul meu decidea pentru sine chiar și când mintea țipa să-l dau deoparte pe Matteo.

— Matteo, am șoptit. Încuie naibii ușa.

Și-a mișcat degetele în mine într-un amețitor ritm ușor. Șoldurile mele s-au dus iar spre el, ca să-i cuprind cât mai mult din degete.

— Chiar vrei să mă opresc ca să încui cretina aia de ușă?

Mi-a lins coloana de la marginea rochiei până în linia părului, apoi mi-a întâlnit privirea în oglindă. Am tremurat. Și-a băgat iar degetele în mine, atingând un

punct foarte sensibil. Privirea lui s-a scufundat în a mea, încercând să-mi dezvăluie cele mai întunecate secrete ale mele. Inima mi-a tresărit și am știut că aveam să fiu condamnată dacă nu încheiam totul curând. Cu sexul mă puteam descurca, dar în acele momente de înțelegere reciprocă, tăcută, acele priviri lungi pline de prea mult subînțeles începeau să găurească zidurile pe care le construisem în ani de zile.

Matteo mi-a cuprins sânul prin rochie, frământând și pișcându-mi sfârcul într-un mod aproape dureros care m-a făcut să mă ud și mai mult. Am închis ochii ca să-i evit privirea și m-am bucurat de senzație. Matteo și-a tot mișcat degetele în mine. Mi-am mușcat buza ca să nu las vreun sunet să iasă. Buzele lui Matteo mi-au prins gâtul și au început să-mi sugă pielea. M-am arcuit, împingând fundul spre mâna lui cu toată puterea în vreme ce m-a străbătut orgasmul.

— Uită-te la mine, mi-a cerut Matteo, și-am deschis ochii pentru a-i întâlni privirea. Da, așa. Să-mi bag, ești atât de udă și atât de sexy.

M-am lăsat pe antebrațe cu respirația întretăiată, delectându-mă cu ultimele valuri de plăcere în timp ce Matteo încetinea mișcarea degetelor. Mi-a ridicat fusta și mai sus. L-am auzit că își desface pantalonii și apoi m-a strâns tare cu mâinile în jurul sânilor, m-a tras spre el și mi-a atins cu vârful deschizătura. Apoi a intrat centimetru cu centimetru. Am încercat să împing eu fundul spre el pentru că-l voiam pe tot în mine, dar nu m-a lăsat. În orice caz, a încetinit și mai mult.

— Fute-mă, am șoptit răgușită.

A întins mâna și mi-a aplecat capul într-o parte, după care m-a sărutat. În sfârșit intrase complet în mine și, după o clipă de nemișcare, a început să se miște. Am

întins mâinile ca să mă prind de lavoar. Matteo mi-a lipit corpul de piatra rece în vreme ce mă penetra adânc și tare.

— Se simte atât de bine, a spus Matteo.

Drept răspuns, am gemut. Se simțea mai bine decât oricând. Totul. Dumnezeule, ce se întâmpla?

Am încercat să-mi deconectez creierul și să mă concentrez doar pe pula lui Matteo, care mă umplea, pe felul în care ieșea aproape de tot pentru a mă penetra apoi până la capăt, înnebunindu-mă. Marginea lavoarului mi se înfigea în palme. Mâinile lui Matteo au coborât, cuprinzându-mi șoldurile. Am întins capul pe spate, suspinând și gemând, apropiindu-mă de orgasm la fel ca Matteo. Sunetele gemetelor lui mă excitau și mai mult. Cu o clipă înainte de a ne da drumul, ni s-au întâlnit privirile în oglindă din nou. Și atunci mi-am dat seama că în ultimele săptămâni abia dacă mă gândisem la fugă, iar gândul acesta m-a îngrozit mai mult decât orice.

Am lăsat repede privirea în jos, încercând să-mi recapăt suflul și să-mi calmez inima și pulsul care bubuiau.

Matteo m-a sărutat pe umăr.

— Sunt atât de bucuros că ești a mea.

M-am îndreptat și m-aș fi retras dacă n-aș fi fost prinsă între lavoar și corpul lui Matteo.

Când a ieșit din mine, în cele din urmă, și ne-am așezat hainele și ne-am curățat, nu l-am putut privi în ochi. Nu eram jenată de ce făcuserăm. Trecuse momentul pentru așa ceva. Eram confuză și îngrozită de ce văzusem în propriii ochi.

În timpul sexului erau momente când eram sigur că Gianna se îndrăgostește de mine, dar apoi venea mereu câte o situație după aceea când nu eram sigur că nu-mi imaginasem. În trecut, se îndrăgostiseră de mine fete și fără să le dau motive, dar Gianna era o nucă greu de spart și uneori mă surprindeam întrebându-mă ce ar fi fost dacă nu se îndrăgostea niciodată de mine și ne futeam doar ca să mă îmbune. Gianna era isteață, poate că încerca să mă cucerească cu sexul astfel încât să-i ofer mai multă libertate și să poată fugi.

Gianna și-a pus înapoi în coc câteva șuvițe care îi căzuseră în timpul sexului nostru grăbit. Se încrunta la propria imagine în oglindă și se prefăcea că nu sunt acolo.

Mă ignora și când am ieșit din baie. Apoi s-a oprit brusc.

— Nu putem intra împreună. Vor ști cu toții ce-am făcut.

Am ridicat din umeri. Mă durea în pulă. Gianna era soția mea și o futeam când aveam chef.

— Am fost plecați ceva timp. Probabil că bănuiesc deja asta.

— Super, a mormăit Gianna, dar apoi și-a îndreptat umerii și s-a dus înapoi la masă fără să se mai uite în direcția mea.

Deci ne întorseserăm la jocuri?

În noaptea aceea m-am trezit și-am descoperit patul gol. Am sărit în picioare și m-am uitat prin cameră după Gianna, dar nu era acolo. Cum ar fi putut să fugă?

Nu m-am deranjat să iau pantaloni pe mine. Am luat arma cu tot cu suportul ei și-am dat năvală în sufragerie.

Trebuia să-l sun pe Luca să-i spun. Avea să fie furios. Nu fusese prea bucuros când îi îndepărtasem Giannei brățara de monitorizare. În fotoliul de la geam, am întrezărit o umbră. Gianna.

M-am relaxat și-am lăsat pe o măsuță arma cu suportul ei, apoi am traversat încăperea spre ea. Probabil că trăsese fotoliul mai aproape de fereastră, ca să se poată uita afară. Avea picioarele strânse la piept și își odihnea fața pe genunchi. Dormea profund. Dar era încruntată chiar și în somn. Nu eram sigur, dar arăta ca și cum ar fi plâns. M-am oprit lângă ea, privindu-i silueta adormită. Probabil că se mișcase în mare liniște, să nu o aud. Eu mă trezeam la orice sunet. Reușise să-și pună chiar și pijamalele. Privirea mea s-a dus spre consola liftului. Încercase să ghicească codul pentru a evada? Alarma m-ar fi avertizat despre orice încercare și, cu toate acestea, suspiciunea rămânea. Detestam faptul că nu aveam încredere în ea. Nu era ca și cum eram obișnuit să am încredere în oameni, cu excepția lui Luca, dar voiam să am încredere în soția mea. Bineînțeles, era dificil să se dezvolte acea încredere când Gianna nu avea nici măcar șansa să dovedească faptul că o merită.

Dacă i-aș fi acordat mai multă libertate și n-ar fi încercat să fugă, atunci aș fi putut începe să am încredere în ea, dar aveam sentimentul că n-aș mai fi văzut-o niciodată dacă procedam așa. Eram prea egoist și posesiv. Nu voiam să o pierd, chiar dacă asta însemna să facă ce era mai bine pentru ea. Privirea mea s-a reîntors la fața ei și la tristețea care părea să o îmbibe. Mi-am strecurat mâinile pe sub trupul ei și am ridicat-o în brațe. Nu s-a trezit când am purtat-o înapoi în

dormitor, acolo unde voiam să fie și unde era locul ei, dar unde ea nu voia să stea.

Am așezat-o pe pat, însă nu m-am întins alături de ea. Eram prea furios pe mine din cauza gândurilor de om slab. Ce conta dacă Gianna voia să fie soția mea? Ce conta dacă prefera să fugă la Munchen și să-și găsească alt prost ca Sid? Era a mea, iar eu nu eram un băiat bun. Nu-mi păsa absolut deloc de sentimentele celorlalți. Suprasolicitat, simțeam nevoia să lovesc ceva ca să mă eliberez. Mârâind, mi-am luat hainele de sală, m-am îmbrăcat, am luat cheile de la mașină și am ieșit din apartament.

Am apăsat tare tastele cu codul liftului și am coborât în parcare. Mi-am pregătit motocicleta, am ieșit din garaj și am luat-o la goană prin oraș spre sala noastră de sport. Cu excepția unui paznic, era goală, ceea ce era păcat, pentru că mi-ar fi plăcut să boxez cu cineva, nu cu un nenorocit de manechin de antrenament.

Nu m-am obosit să-mi pun mănuși. Voiam să simt fiecare lovitură. Cu fața la manechin, am început să lovesc, alternând pumnii cu loviturile cu picioarele.

Încă loveam atunci când sala a început să se umple cu fețe cunoscute. Nu m-a deranjat nimeni. În afară de un scurt salut din cap, au păstrat distanța. Știau cu toții ce era mai bine pentru ei.

— Încerci să omori sărmanul manechin? a spus Luca tachinându-mă.

I-am mai dat o lovitură în cap, după care m-am întors spre fratele meu. Nu purta haine de sală.

— Ce cauți aici?

— Te caut pe tine.

— De ce?

— Pentru că nu erai în apartamentul tău când am fost dimineață să te iau.

— Ai fost în apartamentul meu când eu nu eram acolo?

Luca și-a dat ochii peste cap.

— Nu ți-am atins soția, i-am lăsat pe Aria și Romero cu ea.

Am dat din cap, încercând să mă calmez dracului. Încă eram furios. Nici nu mai eram sigur de ce anume.

— Fă un duș și îmbracă-te. Arăți de parcă ți-ar prinde bine să bei ceva, a spus Luca cu glasul de Capo.

Nu m-am împotrivit. Mă simțeam călcat de camion. Probabil că eram de câteva ore la sală. Afară era deja lumină. Am mers cu Luca la unul dintre cluburile noastre de dans. Cu excepția doamnelor de la curățenie, era gol. Am luat o sticlă de whiskey de pe raft și m-am așezat cu Luca la bar. În majoritatea cercurilor sociale, probabil că era considerat că e prea devreme pentru alcool. Din fericire, noi nu aveam reguli așa de tâmpite.

Ne-am golit paharele, apoi m-a fixat cu privirea aia de frate mai mare.

— Deci, care-i faza? Deja te plictisești de nesuferita aia de nevastă-ta?

Am mai dat peste cap un pahar de whiskey, așteptând ca arsura familiară să mi se împrăștie prin piept.

— De ce întrebi?

— Poate pentru că preferi să-ți petreci noaptea într-o sală transpirată în loc să fii în pat cu tânăra soție.

— Nu puteam să dorm.

— Și n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să faci kickbox cu un manechin?

— Începi să mă calci pe nervi, i-am spus.

Luca mi-a ignorat tonul amenințător.

— Să fiu sincer, sunt surprins că ai rezistat atât de mult cu ea. Eu, dacă petrec mai mult de zece minute într-o încăpere cu Gianna, vreau să-mi înfund urechile cu ceară topită.

— Nu m-am plictisit de ea. Mie chiar îmi place personalitatea *nesuferită* a Giannei. Face lucrurile mai picante. Viața ar fi plictisitoare dacă ar fi la fel ca celelalte soții-trofeu.

Luca a mijit ochii.

— Aria nu e doar o soție-trofeu.

Bineînțeles că se enerva când abia dacă o insultam pe Aria, dar el putea să o vorbească de rău pe Gianna tot timpul.

— N-am zis nimic despre Aria. Dar eu prefer femeile...

— Enervante și rele de gură, mi-a terminat Luca propoziția, după care mi-a luat din mână sticla de whiskey. Și-atunci care e problema? De ce te-ai îmbufnat ca o pizdă plângăcioasă?

Așteptam să-mi vină un răspuns isteț în minte, dar aveam creierul gol. Era gravă problema.

— Încep să cred că s-ar putea ca Gianna să mă urască întotdeauna. Până acum, am crezut că e felul ei de a fi interesantă, de a rămâne o provocare, un fel de joc la finalul căruia să-și vină în fire și să se îndrăgostească de mine ca toate fetele cu care am fost înaintea ei, dar sunt destul de sigur că Gianna e o provocare pe care o pierd. Nu se va da pe brazdă. Cred că urăște viața asta tot mai mult cu fiecare zi.

Luca mi-a scrutat expresia.

— Și asta chiar te deranjează.

A spus-o de parcă ar fi fost cea mai mare surpriză a vieții lui, de parcă eu aș fi fost un nenorocit de robot, incapabil de emoții.

— Tu vorbești, am spus zâmbind. Înainte de Aria nu eram sigur că vei fi vreodată capabil să placi pe cineva, cu-atât mai puțin pe o femeie.

— O faci să sune de parcă aș fi gay. Nu e că nu-mi plăceau femeile. Doar că nu erau ceva ce consideram util în afara dormitorului.

Am scuturat din cap.

— Cum naiba ai făcut-o pe Aria să te iubească? Parcă e a opta minune a lumii, la dracu'. Există ceva droguri noi despre care nu știu eu?

— Ești muci, Matteo.

— Nu sunt. Dar aș putea fi peste vreo două ore, dacă nu-mi tot ascunzi sticla de whisky.

I-am smuls sticla din mână și am luat o înghițitură.

— Gianna e ca un tigru la zoo, captivă. E deprimant să o privesc cum caută o cale să evadeze din captivitate.

— A încercat să fugă iar?

— Cum ar putea? Îi țin lesa din scurt.

— Nu te gândești să o lași să plece, nu?

Nu credeam că puteam și nu voiam. Eram egoist și acest lucru nu avea să se schimbe curând. Încă o voiam pe Gianna. Îi voiam trupul superb în patul meu în fiecare noapte, penisul meu în pizda ei strâmtă. Voiam totul de la ea, voiam majoritatea lucrurilor pe care refuza să mi le dea.

— Mi-ai da voie?

— Nu. Famiglia e deja nemulțumită și-așa. Ai părea chiar și mai slab dacă ai lăsa-o să plece. Chiar n-am nevoie de bătaie de cap suplimentară. Ca să nu mai zic că Outfitul ne-ar declara război, în pula mea, dacă am

reuşi să o pierdem iar pe Gianna. Tatăl ei chiar ne dă de furcă.

M-a privit cu expresia lui de Capo, care era menită să intimideze restul lumii, dar era inutilă pentru mine, aşa cum foarte bine ştia.

— N-o vei lăsa să plece. O ai pe cap până la final, şi ea pe tine. Nu-mi pasă dacă e nefericită şi dacă te urăşte, va trebui să trăiască cu asta.

— Oh, eşti plin de gânduri bune azi, nu-i aşa?

Ştiam că avea dreptate şi ştiam că nu era ca şi cum i-aş fi spus Giannei să plece, dar cuvintele lui tot au reuşit să mă enerveze.

— Îţi dai seama că singurul lucru care o împiedică să-mi taie gâtul noaptea e faptul că nu suportă să vadă sânge. Ştii cât de liniştitor e să adormi lângă cineva care probabil are fantezii cu tine mort pentru ca ea să poată fi liberă?

Niciodată nu-mi spusese asta în atât de multe cuvinte, dar uneori credeam că-i văd gândul în privire. Sau poate că eram eu atât de distrus, încât vedeam întotdeauna doar ce-i mai rău în ceilalţi.

— Sper că glumeşti, a spus Luca sec.

— Cine ştie? am zis golind sticla de whisky.

Simţeam deja semnele trădătoare ale începutului unei ameţeli plăcute. Am zâmbit.

— Uneori sigur încearcă să mă omoare cu privirea.

— Poate că n-ar trebui să dormi în aceeaşi cameră cu ea. La un moment dat, s-ar putea să îşi depăşească frica de sânge.

— Nu. Nu curând. Şi nu e genul violent, nu chiar.

— Eu nu m-aş baza pe asta. Poate fi destul de sălbatică.

— Tu nu erai îngrijorat să dormi lângă Aria când te disprețuia, așa că eu de ce aș face-o?

— Nu o poți compara pe Aria cu Gianna. Sunt ca două specii diferite. Și am încredere absolută în Aria. A încasat un glonț pentru mine, în pula mea.

— Trebuie să fie plăcut, am șoptit. Gianna probabil că mi-ar aplauda atacatorul.

capitolul 19

GIANNA

Matteo avea o stare ciudată, așa fusese de când mă găsise în sufragerie, în urmă cu două nopți. Nu spusese mare lucru, ceea ce era neobișnuit pentru el. Nu eram sigură dacă era furios pe ceva ce făcusem și nici nu-mi prea păsa. În seara aceea, îmi promisesem să pun punct la orice era chestia care se dezvolta între el și mine. Îmi jurasem că nu aveam să devin vreodată una dintre acele femei, că nu aveam să mă mărit niciodată cu un mafiot, cu-atât mai puțin să dezvolt sentimente pentru el.

Mai erau doar cinci zile până la Crăciun, iar noi nu intraserăm în spiritul sărbătorii. Nu era nici urmă de decorațiune de Crăciun la noi în apartament. Luasem în calcul să-i spun lui Matteo să cumpărăm un pom și să-l împodobim împreună, dar apoi panica preluase controlul și n-am mai spus nimic. În schimb, am acceptat aproape cu ușurare starea ciudată dintre noi.

Matteo strângea volanul cu toată forța în timp ce conduceam acasă de la ultima petrecere de Crăciun a ezonului. Gazdele închiriaseră o hală abandonată și o transformaseră într-o adevărată poveste de Crăciun, cu

zăpadă falsă și un bar din gheață adevărată. Aria și Luca erau încă acolo, dar starea proastă a lui Matteo îl făcuse pe Luca să ne trimită acasă devreme. Probabil își făcea griji că Matteo ar fi putut să omoare iar pe cineva. Nu-l puteam învinovăți.

Drumul era acoperit cu un strat subțire de gheață care strălucea în lumina farurilor.

— Știi ce e amuzant? a spus Matteo încet.

I-am privit corpul tensionat și privirea întunecată.

— De fiecare dată când crezi că nu te văd, arăți de parcă ai putea fi fericită și-apoi, în clipa în care ni se întâlnesc privirile, puf și fericirea dispare.

Nu eram sigură ce să-i răspund.

— De ce insiști să fii nefericită?

Înainte să apuc să formulez un răspuns, Matteo a apăsat accelerația la maximum. M-am lipit de scaun.

— Ce faci? Nu trebuie să ne omori pentru că ești nervos.

Matteo s-a uitat în oglinda laterală.

— Nu încerc să ne omor. Încerc să ne salvez viețile.

Ceva s-a izbit de portbagajul nostru. M-am uitat peste umăr. În oglinda retrovizoare se vedeau farurile unui SUV.

— Cine sunt? am întrebat.

— Rușii, cred. I-am văzut prea târziu. Băga-mi-aș. Asta se întâmplă când mă las distras de căcaturi.

Eram singurele mașini din zona asta industrială. Matteo a tras de volan și-am cotit pe o stradă îngustă, între două depozite.

— Capul jos, a strigat Matteo.

M-am supus pe loc. Încurcându-mă în centură, m-am aplecat în față. O clipă mai târziu, urmăritorii noștri au tras. Geamul din spate a explodat și asupra noastră s-

au revărsat cioburile. Matteo n-a reacționat, continuând să conducă ca un nebun. Reușise cumva și să-și scoată arma.

M-am prins de scaun, cu capul lipit de picioare, mișcându-mă în față și-n spate cu fiecare întoarcere a mașinii. Cauciucurile scârțâiau, gloanțele zburau prin aer, sticla se spărgea. O nouă ploaie de cioburi m-a atins în clipa în care a explodat și geamul din lateral spate.

— Băga-mi-aș, a izbucnit Matteo după ce a încercat să prindă semnal la telefon, probabil pentru a-l suna pe Luca.

Frica mă strângea de gât. Frica pentru propria viață era doar o mică parte. Să-l văd pe Matteo în bătaia focului mă speria și mai mult. El nu își putea feri capul. Un singur glonț și s-ar fi terminat totul.

Am mai luat o curbă, iar eu m-am lovit de portieră. Am închis ochii, împotrivindu-mă stării de greață.

S-au mai tras niște gloanțe, iar Matteo a lăsat să-i scape un șuierat. Am întors capul în lateral. Matteo conducea încă și trăgea în cei care ne urmăreau, dar sângera din răni pe braț și umăr. În clipa aceea un alt glonț i-a șters capul, împrăștiind sânge peste tot, chiar și pe fața mea. Lui Matteo nu părea să îi pese; a mai tras o rundă de gloanțe. Dintr-odată, am început să ne învârtim, mașina fiind scăpată de sub control. În vreme ce eram aruncată din scaun, m-am cuprins cu brațele. Prin ochii întredeschiși am văzut cum mașina noastră se îndreaptă spre un zid masiv, apoi s-a auzit un bubuit asurzitor când ne-am izbit de el. Corpul meu a fost smucit înainte, iar aerul mi-a părăsit plămânii când m-am izbit de centura de siguranță. M-a tăiat pe claviculă, iar în fața ochilor am văzut negru. Apoi mi-a explodat ceva moale în față și a împiedicat impactul.

Nu știam câtă vreme am atârnat moale în centura de siguranță, cu fața îngropată în airbagul dezumflat, încercând să-mi recapăt suflul. Îmi țiuiau urechile, dar sunetul s-a oprit în cele din urmă și m-a întâmpinat tăcerea. Am mârâit când m-am ridicat, ignorând durerea de cap sâcâitoare. Din capota zdrobită ieșea fum, umplând încet mașina prin ferestrele sparte. Am clipit ca să scap de punctele care îmi dansau pe ochi. Mă durea tot corpul, dar nu păream să am nimic rupt. Cel puțin, mă puteam mișca.

M-am întors spre scaunul șoferului și am înlemnit. În mașină era întuneric. Luminile fuseseră făcute praf, dar de undeva departe se lumina slab ce aveam în jur. Matteo era întins peste volan. Ca multe mașini ale mafiei, locul șoferului nu avea airbag pentru că ar fi fost un deranj pe durata urmăririlor cu mașinile. Sângele îi lipea părul de frunte, îi îmbiba cămașa și îi picura pe pantaloni. Atât de mult sânge. Trebuie să-și fi lovit capul de volan sau poate de bord când ne izbiserăm de zid.

Era mort?

Nu mișca și nu puteam să văd dacă respiră. Mi-am ținut respirația, ascultând. Nici un sunet. Am clipit, apoi am tras cu ochiul peste umăr ca să văd unde erau atacatorii noștri. Mașina lor se izbise în altă clădire și era deja în flăcări. Cu siguranță erau morți. Urma să ia foc și mașina noastră? Trebuia să ies.

Nu asta era șansa pe care o așteptasem? Eram singură cu Matteo. Nu era nimeni acolo care să mă împiedice să fug. Puteam să plec și să fiu liberă. Mi-am desfăcut centura și m-am uitat iar la Matteo. Trebuia să verific dacă era mort, dar nu puteam. Dacă chiar era mort? Îmi simțeam gâtul uscat și dureros. Plămânii au refuzat să-mi funcționeze pe măsură ce se instala

panica. Dumnezeule, dacă era mort? Care era problema mea? Nu-l voisem dispărut din viața mea în urmă cu șase luni? Asta era șansa mea, probabil singura pe care urma să o am. Mirosul de combustibil mi-a pătruns în nas, iar fumul din interiorul mașinii a început să facă să mă usture ochii. Matteo era un ucigaș. Nu era un om bun. Dacă ai fi întrebat pe majoritatea oamenilor, ar fi spus că merita moartea.

Cu degete tremurânde, am întins mâna și am atins umărul lui Matteo. Era cald, dar asta nu însemna că era și viu. Încet, am mișcat mâna până i-am atins gâtul lipicios de la sânge. Degetele mele au rătăcit pe pielea lui negăsind nimic, apăsând și căutând, până ce în sfârșit am detectat pulsul slab cu vârful degetelor.

Am expirat, lovită de ușurare ca de un ciocan. Încă viu. Încă era viu. Mulțumesc lui Dumnezeu. Cu un șuierat și un pocnet, de sub capotă au început să iasă flăcări. Am apucat portiera și am împins-o, dar nu s-a mișcat, strâmbă din cauza impactului. Panica a început să mi se împrăștie în piept în vreme ce fumul și căldura umpleau mașina, iar eu am început să trag de ușă. M-am mutat, mi-am înfășurat mâneca pe mână și am curățat în fugă rama geamului de sticla spartă rămasă, după care am ieșit din mașină cu capul înainte. Când am simțit în sfârșit pământ sub picioare, aproape am căzut în genunchi pentru că îmi tremurau picioarele ca niște nebune. Acum ardea întreaga capotă, iar Matteo încă era în scaunul șoferului. M-am grăbit să ocolesc mașina, spre portiera lui, rugându-mă să nu fie blocată ca a mea. Nu credeam că l-aș fi putut trage pe Matteo prin geamul îngust fără ajutor. Am prins portiera și am tras de ea cât de tare am putut. S-a deschis cu un scârțâit și am aterizat în fund. Mi-am revenit, apoi m-am împleticit să mă ridic

și l-am prins de braț pe Matteo. El nu purtase centură de siguranță, așa că am putut să-l scot din scaun fără probleme. A căzut un pic prea tare pe asfalt și m-am crispat, apoi l-am prins repede de sub brațe și l-am tras mai departe de mașina care se aprindea tot mai vizibil.

Matteo era greu, și să-l scot afară din mașină îmi făcuse tot trupul să mă doară ca naiba, dar nu m-am oprit până nu am fost sigură că era la o distanță sigură în caz de explozie. Apoi l-am lăsat și m-am îndreptat, mi-am șters sângele de pe palme de pantaloni. Ochii lui Matteo erau închiși, fața întoarsă într-o parte, i se vedea doar profilul proeminent. Șuvițele de păr i se lipiseră cu sânge de frunte și o baltă roșie i se forma cu repeziciune sub cap, picurând din rană. Vedeam că pieptul i se ridică și se lasă. Am căutat cu privirea în împrejurimi. Mașina rușilor era deja consumată de flăcări și din ea se îndreptau spre cer fuioare negre de fum. Eram în pustietate, într-o zonă industrială unde nimeni n-ar fi călcat fără motiv. Dar fumul avea să atragă atenția, cu siguranță. Cineva avea să-l găsească pe Matteo înainte să fie prea târziu.

Corect?

Ar trebui să fug. Ar trebui *să vreau* să fug. Am început să mă îndepărtez de silueta nemișcată și întinsă pe pământ a lui Matteo, ignorând vinovăția strânsă-n gât. Mă forțase să intru într-o căsnicie pe care nu mi-o dorisem niciodată. Știa că aveam să profit de prima ocazie de a scăpa. Am mai făcut un pas. Matteo își alesese un drum cu pericole și moarte. Chiar dacă murea azi, era ceea ce singur își alesese.

Nu asta era viața pe care mi-o doream.

M-am întors, apoi m-am oprit. Am închis ochii. Flăcările distante scăpărau. Cineva avea să-l găsească la

timp pe Matteo. Și chiar dacă nu, n-ar fi trebuit să-mi pese.

Nu-mi păsa de el. *Nu-mi păsa*. Cu siguranță *n-ar fi trebuit* să-mi pese.

Ar trebui să-l urăsc. Ar fi trebuit să urăsc ce reprezenta el și ce însemna asta pentru mine. Să urăsc că nu putea renunța la mine, oricât l-aș fi îndepărtat. De ce nu putea să renunțe?

Am început să merg, un picior în fața celuilalt. Odată ieșită din oraș, aveam să o sun pe Aria ca să o întreb despre Matteo.

Atunci va fi prea târziu pentru el.

Poate.

Sau poate nu.

Matteo era un dur. Nu-l omora o rană la cap.

M-am uitat peste umăr și am descoperit corpul nemișcat al lui Matteo întins pe asfalt. Dincolo de el ardeau mașinile, pictând cerul aprins al orașului cu fumul lor negru.

Negru ca de înmormântare.

Balta de sânge din jurul capului lui Matteo părea neagră de unde priveam eu și crescuse și mai mult.

— Nu vreau să te iubesc, am șoptit, oprindu-mă și închizând ochii.

Dar așa era. Îl iubeam pe Matteo.

Am deschis ochii, m-am întors și am început să merg ca să mă întorc, apoi să fug mai repede și mai repede, înnebunită. Am căzut în genunchi alături de el, căutând în buzunare după un telefon, dar am scos mâinile goale. Era în poșetă. Privirea mi s-a îndreptat spre mașina care ardea cu tot cu lucrurile mele. Gianna, proasto. Am băgat mâna în buzunarul lui și am expirat ușurată când am dat de telefonul lui. Fără să pierd

vremea ca să caut prin contacte, am apăsat direct pe apelare rapidă.

— N-am chef să vorbesc cu tine acum, Matteo. Te-ai comportat ca un dobitoc în seara asta, mi-a răsunat în urechi vocea dură a lui Luca.

Am suspinat.

— Gianna? a spus Aria în fundal, dar fără să mai înțeleg altceva din ce spunea.

— Moare, am spus după o clipă egal.

— Ce vrei să zici? Dă-mi-l pe Matteo.

— Nu pot. Ne-au atacat rușii. E atâta sânge, Luca, atât de mult sânge.

— Matteo e viu?

Pentru prima dată de când aproape că murise Aria, Luca părea îngrijorat.

Am privit spre trupul de lângă mine. Soțul meu.

Îmi imaginam eu sau nu i se mai mișca pieptul? Mi-am pus palma pe cămașa îmbibată de sânge? Nimic.

— Nu respiră. Respira mai devreme, dar acum nu.

Deja mi se citea isteria în glas.

— Gianna, trebuie să-i acorzi primul ajutor. Ajung curând. Am coordonatele voastre de GPS. Dar trebuie să-l faci să respire sau va fi prea târziu.

N-am spus nimic, doar l-am privit pe omul pe care-l iubeam. Voiam să-l urăsc, mă străduisem din răsputeri, și la început fusese atât de multă ură, atât de multă, dar nu toată îndreptată spre Matteo, și-abia acum de mai rămăsese ceva din ea și părea ridicol să insist să mă țin de picătura care mai rămăsese în mine.

— Gianna? m-a trezit vocea lui Luca.

Auzeam mișcare pe fundal, sunetul unei mașini care pornește. L-am pus pe Luca pe difuzor și am cuprins fața lui Matteo cu mâinile, apoi mi-am pus

buzele peste ale lui și am început să-i suflu aer în plămâni. Am încercat să-mi amintesc cât de des să apăs când mi-am pus mâinile pe pieptul lui. Nu știam nimic despre primul ajutor, cu excepția lucrurilor văzute la televizor. De ce nu fusesem niciodată mai atentă? Dacă Matteo murea din cauză că făceam ceva greșit?

Următoarele cuvinte ale lui Luca mi-au întrerupt gândurile. Uitasem că era la telefon.

— Știu că simți că Matteo te-a ținut captivă și că ți-a distrus viața, dar să știi că orice-ai crede, n-a făcut asta ca să-ți facă traiul mizerabil. Din cine știe ce motiv inexplicabil, Matteo te iubește. Nu trebuie să mă crezi. Poți să-l urăști în continuare, dar nu-l lăsa singur, nu acum. Dacă mă ajuți să-l salvez, te ajut să îți capeți libertatea. Jur pe onoarea și pe viața mea. Aria e aici, e martor. Vei primi bani, o nouă identitate și chiar protecție față de Outfit, dacă vrei. Toate astea sunt ale tale dacă-i salvezi viața.

— Bine, am spus apăsând iar pe pieptul lui Matteo.

Nu eram sigură de ce spusesem asta.

— Trebuie să faci compresii toracice. Dure și rapide. Nu îți face griji că i-ai putea rupe coastele. Treizeci de compresii, două respirații. Repede.

Am grăbit ritmul apăsărilor, apoi m-am aplecat ca să-i respir de două ori în gură.

— Nu reacționează! am suspinat și-am luat-o de la capăt.

— Continuă.

Și asta am făcut, chiar și când degetele mi-au fost cuprinse de crampe. Erau roșii și lipicioase de la sânge. Nici nu mai vedeam bine. Aveam ochii împăienjeniți de lacrimi. De ce nu mă puteam opri din plâns? Plângeam

pentru un bărbat ca Matteo, dar abia vărsasem o lacrimă pentru Sid.

— Ajungem în zece minute, a spus Luca. Matteo cum e?

Nu i-am răspuns. Am apăsat mai tare pe pieptul lui și-apoi a inspirat superficial. Am înghețat, speriată că mi-aș fi putut imagina asta. M-am aplecat repede asupra feței lui și i-am simțit respirația blândă pe obraz. Mi-am pus degetele tremurânde pe gâtul lui și i-am găsit pulsul. Nu era așa de rapid și puternic ca de obicei, dar măcar exista. Am închis ochii o clipă, mi-au curs câteva lacrimi enervante, apoi i-am deschis. M-am așezat în fund și am întins picioarele. Voiam să-i leagăn capul în poală, dar îmi făceam griji să nu-i rănesc gâtul, așa că doar am pus palma pe pieptul lui ca să mă asigur că îi bate inima constant. Sângele lui începea să îmi îmbibe pantalonii, dar nici că mă interesa.

— Gianna? Mai ești acolo?

— Da. Matteo respiră iar.

S-a instalat o pauză.

— Bun, a spus Luca încet. Rămâi unde ești.

— Nu-ți face griji.

Am plecat capul pe spate și m-am uitat la cerul spuzit de stele și încețoșat de la fum. Mișcarea pieptului lui Matteo era ca un cântec de leagăn, iar ochii au început să mi se închidă. Durerea mea de cap devenise și mai rea. Probabil că eram rănită.

Sunetul unui motor m-a făcut să întorc capul. Două mașini goneau în direcția noastră. Cea din față era Aston Martin-ul lui Luca și cea din spate aparținea bunului său companion Romero. Mi-am retras mâna de pe pieptul lui Matteo și am sărit în picioare, ametită.

Astonul s-a oprit cu scârțâit de cauciucuri și Luca a sărit din el. A dat năvală spre Matteo, abia privindumă, a îngenuncheat alături de fratele lui și i-a pus degetul pe gât ca să-i simtă pulsul. A scanat rapid rănile lui Matteo și-apoi au ajuns lângă ei și Romero, și Sandro.

Cineva mi-a atins umărul și în câmpul meu vizual a apărut Aria. M-a cuprins cu brațele și eu m-am strâns la pieptul ei, simțându-mă epuizată.

— Ești rănită?

— Poate. Probabil. Nu știu.

— Du-o de aici, a spus Luca. Ia mașina mea și du-o la apartament.

M-am oprit să-l privesc.

— Unde-l duci pe Matteo?

— La spital. E prea grav pentru medicul nostru, a spus și-apoi mi-a zâmbit rece. Nu-ți face griji. Îmi voi respecta promisiunea. Când revin la apartament, voi face angajamentele necesare ca să-ți asigur libertatea.

Mă privea cu duritate. Aveam sentimentul că nu l-ar fi deranjat prea mult dacă aș fi murit în accident.

— Poate că Gianna vrea să meargă la spital cu Matteo, a sugerat Aria blând când Luca și Sandro l-au ridicat cu grijă pe Matteo și l-au purtat spre jeep.

Romero vorbea cu soldații la telefon, aranjând să nu fie implicată poliția.

— Nu vrea, a zis Luca ferm. Ajut-o să își strângă lucrurile din apartamentul lui Matteo ca s-o putem instala în noua viață înainte să se întoarcă acasă fratele meu.

De ce nu m-am împotrivit? De ce nu-mi puteam recunoaște sentimentele nici măcar acum?

Aria mi-a oferit o privire întrebătoare, dar am ridicat din umeri, ignorând fierbințeala de sub pleoape

și strânsoarea din piept în timp ce i-am privit cum îl iau pe Matteo.

— Îi putem urmări cu mașina noastră, a șoptit ea.

Am înghițit, apoi am scuturat din cap.

— Nu. Luca are dreptate. Trebuie să-mi împachetez lucrurile.

Încruntată, dar fără să mai zică nimic, Aria m-a condus spre Aston Martin.

MATTEO

Mă durea fiecare centimetru din corp, iar capul mi-l simțeam de parcă ar fi fost umplut cu câlți. Mârâind, am încercat să deschid ochii, care păreau lipiți. Rezistând impulsului de a-i dezlipi cu unghiile, i-am deschis încet, câte puțin, apoi în sfârșit de tot. Luca stătea într-un scaun de lângă patul meu. Un futut de pat de spital.

— Nu-mi spune că m-ai adus la spital, în pula mea, am spus răgușit, apoi am tușit.

Băga-mi-aș. Mă simțeam ca în îmbrățișarea morții.

Luca s-a aplecat în spate, zâmbind preocupat. Trebuia să arate așa al dracului de îngrijorat? Nu eram un puști care să mai aibă nevoie de protecția lui.

— Acum, că înjuri din nou, voi lua în calcul să te mut în penthouse la mine. Romero abia așteaptă să se joace de-a asistenta cu tine.

Căutam să-mi scot acul de pe dosul mâinii, dar m-am oprit ca să înțeleg ceea ce tocmai îmi spusese:

— La tine în penthouse?

— Va trebui să te odihnești câteva zile. Și te știu, așa că va trebui să stea cineva cu ochii pe tine.

Mă privea cu atenție. De parcă încerca să cântărească dacă puteam suporta veștile proaste.

— S-a întâmplat ceva cu Gianna?

— Nu. E bine.

S-a oprit.

— Zi odată! Doamne!

— Am făcut o înțelegere cu ea.

— Nu mai tot ocoli. Spune-mi adevărul odată. Pot să îndur.

— Când m-a sunat, nu respirai. Îmi făceam griji că va profita de ocazie ca să fugă.

— Și i-ai propus viața mea pentru libertatea ei, am spus râzând negru.

— Și ea a fost de acord. Acum e acasă cu Aria, își face bagajele.

— Trebuie să o protejăm de Outfit. Tatăl ei nu va fi de acord.

— Vrei s-o protejezi?

Luca a râs, nevenindu-i să creadă.

— Tot soția mea e. Și o voi proteja atâta vreme cât îmi va permite.

— O să plece imediat ce termin aranjamentele. Ar fi bine să uiți de ea cât mai curând.

L-am privit.

— Tu ai uita de Aria doar pentru că ți-ar cere cineva?

— Aria n-ar trebui să fie mituită ca să-mi salveze viața, în pula mea.

Am smuls acul de pe dosul mâinii și am supt sângele care a izvorât din înțepătură, după care mi-am lăsat picioarele jos din pat, în ciuda durerii de cap nimicitoare. M-am uitat după cuțite și suportul de armă pe masa de lângă pat. Nu erau acolo. La naiba. Mă simțeam dezbrăcat fără ele.

— Futu-i, a șoptit Luca. M-a prins de umeri ca să mă împiedice să mă ridic. Nu am vrut să te stârnesc așa. Ar trebui să stai în pat.

— Mă doare-n cur. N-am doi ani, în pula mea. Încetează cu atitudinea asta de superioritate. Am avut de-a face cu chestii mai nasoale decât o durere de cap.

M-am smucit de sub mâinile lui și m-am ridicat de pe marginea patului. Mare greșeală. În clipa în care tălpile mele goale au atins podeaua, m-am clătinat. Luca m-a prins. Am mârâit și m-am pus înapoi pe pat.

— Ce mi-au dat? Mă simt de parcă mi-ar fi pus cineva droguri în băutură.

Luca mi-a arătat cea mai plină de superioritate expresie posibilă.

— Ți-am zis să stai în pat.

— Taci.

Am clipit de câteva ori. N-a ajutat la nimic cu punctele care îmi întunecau privirea.

— Vreau să plec dracului de aici. Sunt bine.

— Ești bine când îți zic eu. Eu sunt Capo.

Am deschis sertarul măsuței de lângă pat, dar nici acolo nu erau armele mele.

— Unde-mi sunt cuțitele?

— În mașină. N-aș prea fi putut să te bag în spital înarmat până-n dinți.

Am încleștat maxilarul și m-am forțat să mă ridic din nou în picioare. De data asta abia dacă m-am clătinat. Luca m-a privit mirat.

— La naiba, Matteo. De ce nu poți să asculți măcar o dată?

— Nu mă fute la cap. Dacă situația ar fi fost invers, ai fi deja ieșit din spital.

Nu s-a deranjat să nege. Îl cunoșteam.

— Să mergem.

Luca a aruncat o geantă spre mine.

— Sandro ți-a adus câteva haine. Cele pe care le purtai când ai avut accidentul trebuie să fie arse.

Am ieșit din cămașa de spital jenantă și mi-am pus blugi curați.

— Și lenjerie intimă? Poate că lui Sandro îi place ca lui să i se bâțâie pula în pantaloni, dar eu prefer să am o barieră între coaie și fermoar.

Luca a pufnit.

— Mă întreb de ce anume e nevoie ca să taci vreodată din gură. Că pare că nu funcționează nici să fii aproape omorât și să te părăsească nevasta, distrusule.

Am încetat să-mi închei nasturii cămășii. Știam că glumea. Și avea dreptate.

Nimic nu mă putea doborî. Nici când a murit mama, nici când tata mă bătea în ultimul hal, nici când sângeram ca un porc. Și-atunci de ce durea ca o lovitură în stomac faptul că o menționase pe Gianna? La dracu'. Mă transformam într-o pizdă. I-am zâmbit forțat, dar deja mă privea încruntat.

— Nu-mi spune că ești atât de nerăbdător să ieși din spital pentru că speri să dai de Gianna și să o convingi să stea cu tine. Nu o va face. Curva egoistă vrea libertate.

Am mers spre el până l-am privit direct în față.

— Nu spune că-i curvă.

Apoi am amețit și a trebuit să-l prind de umăr ca să nu cad în cap. Cam atât cu amenințările din partea mea. Morții mă-sii.

Luca doar m-a privit.

— Jur că dacă nu încetezi să te uiți la mine cu milă, te bat măr, am murmurat.

— Nu mi-e milă de tine. Mila e pentru oamenii care ajung în situații rele fără vreo vină, dar tu ai ales-o pe Gianna. Ai văzut cât de imprevizibilă și a dracului de enervantă era și tot ai vrut-o. Te excita cât de nenorocită era. Tu te-ai băgat în dezastrul ăsta. Tu să te descurci.

— Nenorocit cu inimă de piatră, am spus, bucuros că nu încerca să mă consoleze.

Luca a rânjit.

— Întotdeauna.

Mi-am băgat cămașa în blugi și m-am încălțat.

— Sandro e un nenorocit. Nici șosete? E nudist sau ce?

— Probabil crede că tu ești nudist.

M-am îndreptat spre ușă, încercând să merg pe cât de drept posibil, în ciuda picioarelor care îmi tremurau. Luca mergea prea aproape de mine. Probabil credea că trebuia să mă prindă dacă leșinam.

— Nu-mi mai da târcoale. Oamenii vor crede că ești peștele meu.

Luca mi-a ignorat observația.

— Ce îți amintești de dinainte să ți se rupă filmul?

Înapoi la afaceri, slavă Domnului.

— O trupă de muiști ruși ne-au urmărit pe mine și pe Gianna. Am scăpat destul de repede de prima mașină. Un glonț între ochii șoferului m-a scăpat de el și a rezultat în accidentul care i-a eliminat pe ceilalți. Cu a doua mașină am avut mai mult de furcă. Nu-mi aduc aminte ce li s-a întâmplat.

— Au ars în mașină. Sunt cenușă toți.

— Și mașina mea?

— Cenușă.

— Super.

— Ar fi putut fi mai rău. Nu arătai prea bine când te-am găsit.

Mi-am atins punctul dureros de pe cap. Câteva asistente ne-au privit trecând pe lângă ele, dar nu ne-au oprit. Probabil că Luca stabilise deja totul în avans.

— Ai noroc că nu ți-au ras tot capul. Știind cât de vanitos ești, n-ai mai fi încetat să te smiorcăi.

— Dar știi cum să mă înveselești, am zis.

Luca era ocupat scriind cuiva un mesaj. Abia m-a privit.

— O avertizezi pe Aria că venim, nu?

Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă Gianna încă era cu Aria, dacă făceau planuri pentru viitorul Giannei fără mine. Luca îi oferise Giannei pe tavă libertatea. Ar fi fost proastă să nu accepte. Mereu își dorise o viață departe de mafie. Departe de mine. În sfârșit, dorința i se îndeplinea.

Luca m-a privit în cel mai sec mod.

— E cel mai bine, crede-mă.

M-a cuprins enervarea. Luca încercase mereu să-mi dicteze cum să-mi trăiesc viața – să aibă grijă de mine, așa cum spunea el – și totul devenise și mai rău de când era Capo.

— Mă descurc cu Gianna. Nu-s o pizdă, Luca. Nu voi avea o cădere nervoasă și nu voi plânge pentru că soția mea vrea să fugă cât mai departe posibil de mine.

— Știu.

Și-a pus telefonul înapoi în haină. Mi-a deschis portiera.

— Să nu crezi că-ți cedez doar pentru că ești un gentleman, i-am spus căzând în scaun.

Speram că el credea că o făcusem intenționat, nu pentru că-mi cedaseră picioarele.

— Nu-ți face griji. Nu te fut în cur.

Luca mi-a trântit portiera în față, apoi a ocolit mașina și s-a pus la volan. A pornit mașina și-a ieșit din parcare.

— Vrei să îți aduc pe cineva să te distragă? Poate nu azi, din cauza loviturii la cap. Dar în următoarele zile.

Am pufnit în râs.

— Vrei să zici o curvă?

Luca a ridicat dintr-un umăr, fără să-și dezlipească privirea de la drum. Avea o expresie neutră și mă enerva la culme pentru că nu eram sigur dacă era un test sau vorbea serios. Cu câțiva ani în urmă, aș fi zis că e serios. Luca nu avusese niciodată probleme în a trece de la o femeie la alta, dar asta fusese înainte de Aria.

— În primul rând, s-ar putea să fiu lovit la cap, dar nu-s mort, și asta înseamnă că n-am nevoie de sex din milă. Dacă vreau o femeie, îmi pot găsi una și nu trebuie să plătesc pentru nimeni.

— Încă nu te-ai văzut în oglindă.

Mi-am verificat reflecția în oglinda retrovizoare.

— Bine. Poate că aș avea un pic mai mult de furcă decât de obicei.

Eram vânăt la ambii ochi, care erau umflați și injectați cu sânge, iar pe linia părului aveam o umflătură albăstrie. Ca să nu mai zic că părul mi-era dezastru.

— Ai sperja orice femeie de care te-ai apropia.

— Și ce dacă? La tine a funcționat mereu.

Luca a chicotit.

— Deci ăsta e un nu?

— Unul mare și gras. Nu vreau să fut pe nimeni în afară...

Dându-mi seama de capcana în care căzusem, am închis gura. Băga-mi-aș.

— Nu vei renunța la ea, așa-i? a spus Luca pe un ton resemnat.

— Nu.

— Am jurat pe onoarea mea să îi garantez libertatea, dar îmi pot încălca promisiunea dacă asta vrei. Nu e ca și cum n-am făcut altele și mai rele înainte.

— Nu. Nu vreau să-ți încalci cuvântul. Și ar face-o doar să mă urască și mai mult. N-o poți forța pe Gianna să facă nimic. Trebuie să se întoarcă la mine de bunăvoie. E singura cale.

Luca a scuturat din cap.

— Matteo, chiar și tu îți dai seama cât de zadarnică e speranța asta. Va fugi și nu se va mai întoarce. Ești gata să riști asta?

— Da.

— Atunci ești un om mai bun decât mine. Eu n-aș lăsa-o niciodată pe Aria să plece.

M-am uitat pe geam. Părea simplu: să o las să plece, să-i dau șansa să se întoarcă la mine, dar nu eram sigur că puteam să trec prin asta. Nu eram mai bun decât Luca. Dar eram vânător și știam că uneori o sesiune de vânătoare era inutilă, câteodată trebuia să aștepți ca prada să vină la tine. Nu eram un vânător răbdător, dar de data asta aveam să încerc.

capitolul 20

GIANNA

Aria îmi tot arunca priviri, încruntând sprâncenele castanii.

— Ești sigură că nu ai nevoie să te vadă un doctor?

— Sunt bine, serios, am izbucnit, apoi m-am simțit prost.

Aria era întotdeauna de partea mea. În ultimul an făcuse atât de multe pentru mine, chiar se pusese rău cu Luca.

— Iartă-mă, sunt epuizată.

Mirosul de fum și sânge îmi persista în nări, un ecou viu al evenimentelor precedente.

— E în regulă, ai trecut prin multe, a spus Aria cu blândețe.

Gândurile mele s-au îndreptat din nou spre Matteo. Speram să fie bine. Era un dur, deși pierduse mult sânge. Poate că ar fi trebuit să o las pe Aria să mă ducă la spital, să mă asigur că el e bine. Voiam să fiu cu el, să fiu acolo când se trezea și să-l țin de mână cât stătea inconștient. Voiam să-i spun că eram sătulă de

jocuri, sătulă să mă prefac că nu țineam la el când deja avea inima mea. Era inutil să încerc să mă mint. Știam că ajunsesem să-l iubesc pe Matteo, chiar și aroganța lui și zâmbetul de rechin. Încă era un om rău, un criminal și un infractor, dar știam că nici eu nu eram cu mult mai bună. Nu aveam dubii: aș fi fost ca Matteo dacă aș fi fost crescută ca el, nu protejată de viață, la fel ca toate femeile din lumea noastră. Era un adevăr urât, unul pe care preferam să-l neg, dar era adevărul și era momentul să-l recunosc și să-mi asum viața pe care era evident că îmi era dat să o trăiesc. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Poți să faci un duș rapid, apoi te ajut să împachetezi totul.

— Oh, sigur, am răspuns distrată.

Mândria fusese mereu problema mea, chiar și-acum, când mă răneam nu numai pe mine, ci și pe Matteo. Aria s-a uitat la mine.

— Luca își va ține cuvântul. Nu trebuie să îți faci griji. Niciodată nu și-a încălcat vreo promisiune. Și știe că nu l-aș ierta niciodată dacă ar minți. Vei fi liberă.

Liberă? Ce sens avea libertatea dacă însemna să ignor ce voia inima?

— Știu.

— Nu pari fericită.

Nu eram. Dar de ce? Luni la rând nu-mi dorisem altceva decât o cale prin care să ies din această căsnicie, din această viață și lume, iar acum, când mi se îndeplinea în sfârșit dorința, nu simțeam nimic. Cum putusem să mă mint atât de multă vreme? Și de ce nu puteam să recunosc, mai ales nu cu voce tare? De ce mă simțeam de parcă recunoașterea iubirii pentru Matteo ar fi fost înfrângerea cea mai mare?

— Încă îmi revin după accident. Asta e tot, am spus automat.

Mă întrebam cât de mult timp avea să funcționeze minciuna asta.

Aria n-a părut convinsă, dar nu a insistat. Mi-am lăsat capul pe geam și am închis ochii, neavând chef de discuții. Trebuia să-mi fac ordine în sentimente cât mai curând posibil, dar durerea de cap înnebunitoare nu îmi ușura misiunea.

Trebuie să fi ațipit pentru că dintr-odată m-a trezit Aria și eram parcate în garajul subteran. Mi-a zâmbit încurajator, iar asta m-a făcut să mă simt oribil. Am ieșit repede din mașină, fără să o pot privi pe Aria în ochii plini de compasiune. M-am grăbit spre lift, aproape să mă împiedic de câteva ori. Aria m-a prins din urmă și-a apăsat butonul ca să cheme liftul.

— Unde-i graba? Nu trebuie să-ți faci griji că Matteo ar putea veni acasă cât împachetăm. Probabil îl vor ține la spital peste noapte. Arăta rău tare.

M-am sprijinit de peretele rece al liftului. Aria chiar credea că asta avea să mă facă să mă simt mai bine? Eram o curvă atât de îngrozitoare, încât oamenii se gândeau că mă bucuram dacă era cineva rănit grav?

Sigur că da. Luca crezuse că trebuie să-mi ofere un bilet spre libertate ca să nu-i las fratele să moară. În mintea lui, nu eram altceva decât o curvă egoistă și fără inimă. Judecând după vorbele Ariei, și ea credea la fel.

Mi s-a strâns gâtul. Poate că aveau dreptate.

— Nu îmi fac griji, am spus calm.

Era mai ușor să joc rolul la care se așteptau toți.

Aria a dat din cap, dar nu a încetat să mă privească. Stăteam una vizavi de cealaltă și îmi vedeam imaginea în oglinda din spatele ei. Nici că puteam fi mai diferite.

Aria, cu părul ei angelic, pielea de porțelan și ochii ca albastrul cerului; imaginea purității. Și eu arătam de parcă aș fi ieșit din iad, cu părul roșcat, ciufulit, hainele și pielea acoperite de sânge și cearcăne negre sub ochi. Când am pus piciorul în apartamentul pe care îl împărțisem cu Matteo de la căsătoria noastră, am fugit în dormitor și de-acolo în baie. Poate că un duș rapid avea să mă ajute să mă lămuresc. Oferta lui Luca era ultima mea șansă, știam asta. Dacă îmi urmam inima și rămâneam cu Matteo, asta avea să fie tot. Trebuia să las creierul să ia decizia.

După duș, tot nu m-am simțit mai bine, dar măcar am luat o decizie. Aria stătea pe pat, tastând pe telefon, când am intrat înapoi în dormitor.

— Ți-a spus Luca ceva despre Matteo? am întrebat-o pe loc, simțind cum mi se strânge gâtul și mă cuprinde panica.

Ar fi trebuit să merg cu Matteo. Dintr-odată, nu mai puteam respira.

— E bine. Aparent e doar o lovitură și câteva coaste rupte, în sfârșit s-a uitat la mine și apoi a venit grăbită spre mine. Pari palidă.

Am înghițit. Matteo avea să fie bine. Încet, panica mea s-a potolit.

— Tu chiar îți faci griji pentru el, nu? De ce nu recunoști? Poți să ai încredere în mine, Gianna, știi asta.

— Sigur că-mi fac griji. Nu-s de piatră. Nu vreau să i se întâmple nimic. Țin la el, fie că mă crezi sau nu.

— Dar nu destul încât să rămâi? a întrebat Aria.

Nu eram sigură ce să răspund. Toate planurile bine gândite la duș păreau să mi se năruiască iar în fața ochilor.

— Trebuie să mă întind o vreme, cred. Sau trebuie să plec curând?

Aria a scuturat din cap.

— Nu, Luca îl va duce pe Matteo la noi în penthouse când se va trezi, ca să nu vă intersectați cât stai aici. Și oricum e târziu. Pune-te să dormi.

Am luat hainele curate și le-am îmbrăcat, după care m-am întins pe pături. Am auzit-o pe Aria închizând ușa, apoi m-a învăluit tăcerea. Era deja lumină afară când m-am trezit. Eram singură în dormitor. M-am dat repede jos din pat și am ieșit din cameră, într-un fel așteptându-mă ca Matteo să fie în bucătărie. Nu era.

Era Aria acolo. A terminat de scris ceva pe telefon, apoi mi-a dat o ceașcă de cafea.

— Cum te simți?

— Unde e Matteo? E bine? E încă la spital?

— E bine. E în penthouse, doarme să-i treacă lovitura de la cap.

— Ah, bun. E la tine acasă. Are sens.

— Gianna, nu trebuie să pleci, îți dai seama, corect? E în regulă să rămâi cu Matteo.

Am privit-o. Era în regulă, nu? În regulă să iubesc un bărbat ca el, în regulă să accept viața în inima mafiei.

Liftul a oprit cu un sunet și din el a ieșit Luca, fixându-și privirea rece asupra mea. A trebuit să mă abțin să nu tremur. Așa arăta ura și bănuiam că avea toate motivele să mă urască. Sandro era la câțiva pași în urma lui, ca un câine.

— Sper că bagajele îți sunt făcute. Vreau să pleci din apartamentul ăsta cât mai curând posibil.

— Luca, a șuierat Aria. Nu e corect.

De data asta, nu a reușit să-i încălzească inima de gheață.

— Nu. Curva trebuie să plece cât mai repede de la fratele meu. Vreau să dispară. I-a distrus destul viața până acum.

N-am spus nimic, dar în adâncul meu m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Desigur, nu aveam să o recunosc niciodată.

— Știu că tu crezi că Matteo merită ceva mai bun decât mine. Dar să-ți spun un lucru. Și Aria merită ceva mai bun. E prea bună și pură și blândă pentru tine. Nu ești demn nici de praful de pe tălpile ei. Ea e prea bună și iubitoare ca să vadă asta, dar eu văd. Crezi că eu i-am distrus viața lui Matteo, dar n-am avut nici o clipă de ales. N-am vrut să mă mărit cu el. Tu, pe de altă parte, ai ales să te însori cu Aria. Ai ales să îi distrugi viața cu întunericul din tine. Deci hai, gata cu superioritatea, nenorocitule. Nu o meriți și nu o vei merita niciodată.

Degetele Ariei se albiseră de la cât de tare îi strângea încheietura lui Luca. Ar fi putut să se elibereze cu ușurință, dar nu s-a clintit.

— Știu, a spus neprietenos. Dar diferența dintre mine și tine e că eu încerc să fiu mai bun pentru ea. Tu n-ai încercat niciodată. Ai fost mereu mulțumită cu faptul că ești o curvă.

Aria a suspinat.

— Luca, te rog.

— Nu. Are dreptate. Sunt o curvă și plec acum. Spune-i lui Matteo la revedere din partea mea.

Wow, vorbe de adevărată curvă. Era prea târziu să-mi retrag cuvintele și știam că eram prea mândră ca să o fac, în orice caz. Mi-am luat cele două genți pe care trebuie să le fi pregătit Aria înainte să mă trezesc și m-am îndreptat spre Sandro, care mi-a luat celelalte bagaje și m-a urmat spre lift. Am intrat și m-am întors spre Aria

și Luca, cu capul sus. Privirea lui Luca transmitea ură nețărmurită, dar Aria plângea. Mă implora din priviri și în cele din urmă, n-am mai putut să suport și am plecat ochii la pământ. Ușile s-au închis și liftul a început să se miște. Sandro n-a încercat să facă conversație. Fiecare privire în direcția mea transmitea dezaprobare. Mă întrebam dacă, de n-ar fi fost Aria, Luca nu m-ar fi ucis.

Sandro m-a condus la un hotel unde aveam să stau până aveam să găsesc un apartament. Nici nu eram sigură că aveam să rămân în New York. Întoarcerea la Chicago ieșea clar din discuție. Într-o săptămână, aș fi fost moartă.

— Uite. Aici sunt cinci mii de dolari. Luca te va contacta curând pentru mai multe detalii, a spus Sandro când a parcat în fața hotelului.

Un portar mi-a deschis portiera. Sandro nu m-a urmat afară din mașină, doar i-a dat portarului informații despre rezervare. În clipa în care portarul a ridicat bagajele din portbagaj, Sandro a demarat și m-a lăsat singură. M-am uitat după mașină. Nu mă supraveghea nimeni. Eram liberă.

Și-atunci de ce libertatea asta părea să fie noua mea închisoare?

MATTEO

— Nu cred că e o idee bună, a șoptit Luca urmându-mă la mine în apartament.

— Asta e casa mea. Și nu-s invalid. Nu mai dorm la tine, am spus.

Încă eram al dracului de ameţit, dar nu aveam să recunosc asta faţă de Luca. Am mers spre dormitorul meu, urmat îndeaproape de Luca. Dacă nu se oprea curând, aveam să-i fut una.

M-am oprit în mijlocul camerei. Sertarele erau întredeschise. N-a fost nevoie să mă uit în ele ca să ştiu că erau goale.

— S-a mutat în dimineaţa asta, a spus Luca.

— Ştiu.

Îl simţeam că mă priveşte.

— Ar trebui să stai cu mine şi cu Aria. E aproape Crăciunul. Vrei să-ţi petreci sărbătorile îmbufnat?

— Nu-mi pasă de Crăciun. Şi nu-s îmbufnat. Ar trebui să mă odihnesc, mai ţii minte? am spus arătând spre cap, apoi am mers spre pat şi m-am întins. Şi nu vreau să te uiţi la mine cât dorm.

— Iei cina cu mine şi Aria diseară. Nu-mi pasă dacă va fi nevoie să te târăsc la noi în penthouse, dar vei fi acolo.

Am aprobat din cap.

— Lasă-mă să dorm.

A plecat, în sfârşit. Şi sigur că nu aveam cum să adorm. Ochii îmi tot fugeau spre dressingul cu rafturile goale. Gianna chiar dispăruse, iar de data asta nu aveam să plec în căutarea ei.

capitolul 21

GIANNA

M-am uitat pe fereastra camerei mele de hotel. Era ora cinei, dar nu îmi era foame. Nu ieșisem din cameră de dimineață, de când mă cazasem. Libertatea vine mereu cu atâta singurătate?

Mi-a sunat telefonul ca să semnaleze primirea unui mesaj. Era de la Aria.

Matteo a cedat iar. E inconștient.

Am sunat-o imediat, cu inima bubuindu-mi în piept. A răspuns după primul apel.

— Unde e? am întrebat.

— La noi acasă. În dormitorul de oaspeți. Doctorul spune că trebuie să stea în pat. S-a suprasolicitat prea repede după accident.

— Vin acolo.

— Vii? a întrebat Aria cu speranță în glas.

— Da. Spune-i lui Luca să se obișnuiască iar cu prezența mea.

O auzeam pe Aria zâmbind, practic.

— Știam eu. a făcut o pauză. Îl trimit pe Sandro după tine.

— Nu, iau un taxi. Voi ajunge curând.

Când am sosit la apartament, Luca mi-a blocat trecerea.

— Ea ce caută aici?

— Vreau să-l văd pe Matteo, am spus.

Și nu-mi păsa dacă trebuia să mă bat cu Luca pentru a reuși.

Luca m-a privit.

— Pleacă, în pula mea.

— Luca, te rog, a șoptit Aria.

Am încercat să trec, dar Luca nu m-a lăsat.

— Lasă-mă să-mi văd soțul.

— Lui Matteo nu-i face bine stresul emoțional acum. Nu-l ajută la recuperare faptul că pleci și te întorci, a mormăit Luca.

Aveam senzația că ar fi fost mult mai rele cuvintele lui dacă n-ar fi stat Aria alături de el.

— Dacă rămâi acum, rămâi de tot. M-am săturat de jocurile tale.

— Nu mai plec.

Luca m-a privit neîncrezător, dar m-a lăsat să trec. N-am ezitat. Am fugit spre camera de oaspeți și am năvălit înăuntru. Matteo dormea. M-am întins lângă el, decisă să îl veghez până avea să deschidă ochii.

MATTEO

O mână moale o ținea pe a mea. Am deschis ochii, clipind de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea. Mă simțeam ca ultimul laș pentru că leșinasem. Futu-i. Fusesem împușcat și înjunghiat și chiar ars înainte, iar o lovitură tâmpită la cap m-a dărâmat acum. Eram un eșec. Am întors capul. Gianna era ghemuită lângă mine,

cu mâna strângând-o pe a mea. Avea hainele șifonate și părul foarte încâlcit, de parcă ar fi stat lângă mine de o vreme bună.

Fața îi era în mare parte acoperită de părul sălbatic. Am simțit nevoia irezistibilă de a-i vedea expresia. Încet, cu grijă, m-am ridicat și i-am îndepărtat câteva șuvițe cu mâna liberă. Arăta ca un înger când dormea. Prea frumoasă să fie adevărată. Genele dese contrastau cu pielea palidă. Am urmărit cu degetul clavicula ei, bucurându-mă de moliciunea pielii. Sub pleoape, ochii i s-au mișcat, apoi i-a deschis. A clipit adormită până a reușit să mă vadă, în sfârșit.

Am așteptat să-mi dea drumul la mână și să sară de pe pat de parcă ar fi luat foc. Sau cel puțin o scuză ridicolă despre motivul pentru care era acolo și mă ținea de mână. Mă îndoiam că o adusese Luca înapoi. Știa că n-aș fi vrut să facă asta.

Cu toate acestea, nu a făcut nimic din cele de mai sus. În schimb, s-a ridicat încet, clipind să-i sară somnul și frecându-și ochii cu mâna care nu o ținea pe a mea. S-a uitat prin cameră, căutând ceva.

— Ce oră e?

Nu aveam idee. Nici nu eram sigur ce zi era.

— Tu mă întrebi pe mine?

A râs scurt, apoi expresia i-a devenit tensionată.

— M-ai speriat.

— Da? Bănuiesc că-s un tip înfiorător.

Gianna nu a zâmbit. Mă privea cu o expresie pe care nu i-o văzusem niciodată, vulnerabilă și deschisă.

— N-ar fi trebuit să accept oferta lui Luca. Am fost încăpățânată. N-am vrut să recunosc față de mine că am sentimente. Dar când m-a sunat Aria să-mi spună că ai

leșinat iar, am fost îngrozită de gândul că te-aș putea pierde.

S-a oprit și m-a strâns mai tare de mână. N-am spus nimic, nu eram sigur ce să spun. Soluția mea generală în situații emoționante este umorul, dar părea aiurea să fac o glumă și nu voiam să o împiedic pe Gianna să spună orice ar mai fi avut de spus.

S-a uitat pe fereastră, cu fața frumoasă marcată de vinovăție.

— Când n-am fost lângă tine când ai leșinat, nu mă puteam gândi decât că: dacă mori și singurul lucru pe care l-am făcut a fost să te tratez rău și să te îndepărtez? M-am comportat ca ultima nenorocită. Îmi pare rău.

I-am atins obrazul și m-am apropiat.

— Nu trebuie să îți ceri iertare pentru nimic, Gianna. Chiar mi-au plăcut majoritatea certurilor noastre. Mi-au făcut zilele și mai interesante.

Am zâmbit și de data asta am primit un zâmbet la schimb.

— Ar trebui să fii nervos, Matteo. Știi ce mi-a oferit Luca pentru a-ți salva viața, iar eu am fost de acord. De ce nu mă dai afară? Aș merita.

Am ridicat din umeri. Nu îmi plăcea ideea că Gianna acceptase cu nerăbdare oferta lui Luca, dar acum era aici. Durase un timp, dar în cele din urmă, îmi dădusem seama că Gianna trebuia să se întoarcă de bunăvoie. Gianna n-ar fi lăsat pe nimeni să o forțeze să își recunoască sentimentele. I-am atins ceafa și am tras-o spre mine. Nu s-a împotrivit și, când gurile ni s-au atins, m-a cuprins cu brațele de după gât și m-a sărutat apăsat. I-am băgat mâna sub bluză, pipăindu-i pielea mătăsoasă de pe abdomen și urcând.

Gianna mi-a oprit mâna.

— Trebuie să te odihnești. Ai leșinat ieri. Nu te las să te suprasoliciți iar.

Am chicotit.

— Haide. Dacă stai tu deasupra, nu va trebui să mă suprasolicit deloc. Faci tu toată treaba.

— Da, sigur, a spus. N-am de gând să-ți risc recuperarea. Luca ar fi foarte enervat dacă aș face ceva stupid. Oricum mă urăște. Nu vreau să-i mai dau vreun motiv să mă țină departe de tine.

— Luca nu te-ar opri dacă ai vrea să mă vezi.

A ridicat din sprâncene.

— Ieri a încercat să mă oprească să intru aici.

— De ce pula mea ar face așa ceva?

M-a cuprins furia. Trebuia să facă el mereu pe Capo și să ordone chestii oamenilor.

— Bănuiesc că își făcea griji pentru tine, a recunoscut ranchiunoasă Gianna.

Nu exista pic de iubire între fratele meu și ea, așa că am fost surprins să o aud recunoscând.

— Nu voia să mă joc cu tine. Credea că e mai bine să existe o despărțire bruscă și să ies pentru totdeauna din viața ta.

— Și ce l-a făcut să își schimbe părerea? am întrebat.

— Aria, bănuiesc.

— Ah, desigur, am răspuns, deși sperasem să fie altul motivul.

M-am lăsat pe spate pe tăblia patului, ignorând ușoara înțepătură în cap cauzată de mișcare. Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să par relaxat când eram oricum, numai relaxat nu.

— Sunt bine acum. Nu mor. Poți pleca fără să te simți vinovată.

Gianna m-a privit îndelung fără să spună nimic.

— Nu vreau să plec.

— Ai fost de acord cu oferta lui Luca, și tu ai spus-o.

— Da, pentru că Luca m-a luat prin surprindere. Mureai în fața ochilor mei. Abia supraviețuiserăm accidentului și rușilor nebuni, și dintr-odată mi-a oferit ceva ce credeam că vreau. Nici n-am gândit prea mult înainte să spun da.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic. Obosisem să tot fac eu prima mișcare înspre ea. De data asta voiam să aud ceva de la ea.

A oftat, cu privirea-i albastră obosită.

— Crezi că te-aș fi lăsat să mori dacă Luca nu mi-ar fi oferit biletul spre libertate, așa-i? Asta crede toată lumea, probabil și Aria.

Mi-am păstrat expresia neutră.

— Și nu-i așa?

— Nu, nu-i așa. Când Luca a menționat oferta lui tâmpită, deja începusem să-ți fac compresiile toracice. Nu știam ce fac și probabil că am făcut orice greșeală posibilă, dar nu aveam de gând să te las să mori. Făceam deja tot ce puteam când Luca mi-a oferit libertatea în schimbul vieții tale. Niciodată nu te-aș fi lăsat să mori, niciodată. Știu că nu mă crezi. N-ai niciun motiv să o faci. Dat fiind tot ce știi, aș putea minți.

Dar o credeam. Știam cum să-i citesc pe oameni, iar Gianna nu mințea. Îmi dădeam seama cât de supărată era, mai supărată decât o văzusem în ultima vreme.

— Nu cred că minți.

Gianna nu a părut să mă audă. Se uita pe fereastră, îmbujorată de emoție.

— În clipa în care te-am văzut în balta de sânge, am știut că nu vreau să te pierd. Știam, dar tot n-am vrut să recunosc față de nimeni. Am fost atât de proastă și de încăpățânată. Am fost nenorocita de Gianna, ca de obicei. Și odată ce am fost de acord cu propunerea lui Luca, am fost prea mândră să-i spun că nu vreau tâmpita aia de libertate. Nu voiam să te părăsesc, nu voiam altă viață. Probabil că mi-ar fi fost îngrozitor singură, dar aș fi fost prea mândră să recunosc, dacă n-ai fi cedat iar. Simțeam că renunțam, că îmi recunoșteam înfrângerea, lucru care e atât de stupid. Cum să fie vreodată iubirea înfrângere?

A tăcut, făcând ochii mari.

Rămăsesem nemișcat, ca un vânător care nu vrea să-și deranjeze prada.

Și-a lins buzele, emoționată. Mi-ar fi plăcut să știu ce gândea, dar aveam sentimentul că știam. Probabil regreta că adusese iubirea în discuție și tot ce mai spusese. Asta era ea. Poate că aștepta să spun eu întâi ceva, să-i spun că o iubesc, dar nu aveam să-mi deschid inima în fața ei și să risc să mi-o calce în picioare. Eu știam ce simțeam, știam de multă vreme, dar ei nu îi spusesem niciodată. Nu spusesem niciodată „Te iubesc!" nimănui. Să recunoști așa ceva te făcea vulnerabil, iar până acum Gianna nu-mi oferise vreun motiv să risc. O vânasem destul. Acum era rândul ei. Nu voiam să o împing într-o direcție sau alta. Din acest moment, totul avea să vină de la ea.

— Oferta lui Luca e încă valabilă. Ești o femeie liberă. Poți să ieși din această clădire și nimeni nu te va opri.

— Nu, a spus ferm. Am fugit prea mult de sentimentele mele. S-a sprijinit pe palme și s-a aplecat

în față. Vreau să fiu cu tine, Matteo. Dumnezeule, știu că nu ar trebui să vreau asta, dar nu mai contează. M-am săturat să-mi ignor inima. Te iubesc.

M-a sărutat aproape cu disperare, trecându-mi mâinile prin păr. Încă îmi era sensibil capul, dar mai degrabă mi-aș fi tăiat gâtul singur decât să îi spun Giannei să aibă grijă. Voiam să-i simt buzele, degetele, trupul. O voiam pe toată.

— Ești sigură că vorbești serios? am întrebat, tachinând-o atunci când s-a retras.

A dat din cap.

— Da. N-am nici urmă de dubiu. Te iubesc, Matteo. Nu-mi pasă ce înseamnă asta. Nu-mi pasă ce cred ceilalți despre mine, despre noi. Nu-mi pasă nici ce cred Aria și Luca. Îmi pasă doar de noi.

Am sărutat-o iar. Niciodată nu aveam să mă satur de gustul ei.

— Te iubesc, Gianna. Te iubesc de foarte multă vreme.

GIANNA

Mi-a luat inima foc atunci când l-am auzit pe Matteo că-mi spune că mă iubește. Nu-mi aduceam aminte ultima oară când mă simțisem atât de fericită. Credeam că recunoașterea sentimentelor mele față de cineva avea să-i dea mai multă putere asupra mea acelei persoane, dar în schimb m-am simțit mai liberă decât mă simțisem în ultima vreme. Mă luptasem atât de mult timp cu sentimentele mele, mă reținusem fără motiv serios. Acum, când spusesem tot ce trebuia să fie spus, m-am simțit ușurată. Poate că totul începuse drept ceva care mi se impusese, dar azi toate acestea erau alegerile

mele: viața asta, Matteo, căsnicia mea, tuturor le spusesem da.

Sărutul lui Matteo cerea mai mult. Nu mai existau limitări, nici vreun semn că fusese inconștient în urmă cu puțin timp. Știam că era aiurea, dar voiam să-l simt, voiam să-i arăt mai mult decât prin vorbe că-l iubeam. M-am dat în spate și mi-am lăsat privirea să-i străbată trupul lui Matteo. Era îmbrăcat doar într-un tricou alb strâmt și boxeri care nu reușeau să-i ascundă erecția. Când m-am uitat din nou la fața lui, i se citea clar dorința. Niciodată nu ascultasem sfaturile celorlalți, așa că de ce aș fi început să le ascult acum?

Matteo nu avea să se suprasolicite. Aveam să am grijă de el. Am îngenuncheat pe pat și i-am pus mâna pe talie. Matteo a zâmbit larg.

— Credeam că nu vrei să riști să-mi pui starea în pericol.

— Oh, taci, am spus încet. Sau vrei să mă opresc?

— Nu. Nu te opri.

S-a așezat confortabil între perne. I-am zâmbit în timp ce i-am scos boxerii, scoțându-i erecția la iveală. M-am mutat între picioarele lui ca să-l pot privi în vreme ce i-o sug. I-am luat testiculele în palmă și le-am masat cu blândețe, dar nu i-am atins penisul. În schimb, l-am privit zvâcnind și devenind și mai tare sub grija mea.

— Mă chinui, a mârâit Matteo. Credeam că nu vrei să mă torturezi azi.

Avea dreptate. Aici nu era vorba despre mine. M-am aplecat în față și mi-am trecut limba pe pielea lui de la testicule până în vârf, apoi i-am încercuit vârful și l-am luat pe tot în gură. L-am cuprins centimetru cu centimetru până ce m-a lovit în cerul gurii, după care i-am dat drumul și am luat-o de la capăt. Matteo mă privea

prin ochii întredeschiși. Mi-a dat părul pe spate cu blândețe, pentru că mereu îmi stătea în cale, și mi-a mângâiat obrajii în vreme ce eu îi lingeam și sugeam vârful, știind că acolo era cel mai sensibil. Am urmat cu limba pielea de pe marginea vârfului, încet. Respirația lui Matteo a devenit mai grăbită, abdomenul i s-a încordat, dar nu și-a luat ochii de pe mine și nu a încetat să îmi atingă fața. Simțeam că mă venerează, așa cum și eu îl veneram.

Am supt un pic mai tare, simțindu-l că se apropie de final. Ocazional, degetele lui mi se strângeau pe scalp și expira cu forță de fiecare dată când îl atingeam blând cu dinții. A început să-și miște șoldurile, adâncindu-se în gura mea, și l-am lăsat. Mă udam și eu, iar presiunea dintre picioarele mele ajunsese la proporții de neîndurat, dar eram decisă să-mi ignor nevoile pe ziua de azi.

Matteo a început să se miște tot mai repede. Mi-am strâns buzele pe pulă, în timp ce el se freca de buzele mele cu agilitate.

— Îmi dau drumul, a spus răgușit.

Nu m-am retras. În schimb, i-am prins testiculele strâns și l-am privit în ochi. I s-au încordat mușchii umerilor și întregul corp i-a fost cuprins de orgasm. În cele din urmă, s-a oprit. M-am retras și m-am șters la gură cu un zâmbet mulțumit.

Matteo a chicotit, scoțând din piept un sunet abia auzit. M-a prins de umeri și m-a tras peste el, sărutându-mă. Mâinile i-au alunecat pe spatele meu, mi-au cuprins fundul și au strâns. M-am arcuit de excitare. Înainte să mă decid dacă să-l las pe Matteo să continue, s-a auzit o bătaie în ușă. M-am crispat, cu ochii la ușa care deja se deschidea.

Luca stătea în prag, evaluând totul din priviri fără vreo expresie. Nu era greu de ghicit ce făcuserăm. La urma urmei, stăteam deasupra lui Matteo, care nu avea boxeri și care mă ținea de fund.

M-am înroșit de rușine.

— Chiar n-ar trebui să dai buzna așa în dormitorul cuiva, a spus Matteo amuzat.

Nu părea deloc jenat, dar asta nu mă mai surprindea, dat fiind tot ce știam despre el. Am rămas acolo unde eram, chiar dacă lui Matteo nu i-ar fi păsat dacă m-aș fi dat deoparte și i-aș fi lăsat pula la vedere.

— Ar trebui să te odihnești, a spus Luca sec, străpungându-mă cu privirea de necitit.

Era furios? Era greu de zis. Fusese mereu enervat în preajma mea. Nu că prezența lui m-ar fi făcut și pe mine fericită.

Matteo mi-a dat o palmă fermă la fund și și-a schimbat zâmbetul într-un rânjet enervant de încrezut.

— Mă simt foarte bine odihnit.

Luca a scuturat din cap.

— Eu renunț, a zis. Să faceți ce vreți. Nu vreau să mai știu ce se întâmplă sau ce nu se întâmplă.

S-a întors și a închis ușa. M-am dat de pe Matteo și jos din pat, încercând din răsputeri să-mi așez hainele șifonate, dar acum erau și pătate. Erau un dezastru clar.

— Hei, credeam că n-am terminat aici. Nici n-am apucat să-ți ating pizda.

— Și n-o vei atinge. Luca avea dreptate. Ar trebui să te odihnești. Ai avut parte de destulă distracție pe ziua de azi, am spus cu severitate.

Lui Matteo deja i se scula iar și nici nu se deranja să ascundă asta. Am pufnit.

— Mă duc să mă schimb și să mă curăț, și-apoi mă întorc cu ceva de mâncare pentru tine. Între timp, te rog să nu te mai gândești la prostii.

Matteo mi-a făcut cu ochiul. Mi-am reținut zâmbetul și m-am strecurat afară din cameră. Aria și Luca erau în zona de luat masa, discutând șoptit. Desigur, știam exact despre ce vorbeau.

Aria m-a observat prima și a tăcut. După câteva secunde în care m-a analizat în tăcere, mi-a zâmbit larg. Luca nu i-a împărtășit entuziasmul, totuși. L-am ignorat.

— Poți să-mi dai niște haine de la tine? Trebuie să mă schimb și să fac duș.

Luca a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să te faci prezentabilă ca să pleci?

I-am înfruntat privirea.

— Nu plec. Nu mai plec niciodată.

Aria practic țopăia când a venit spre mine să mă ia de mâini.

— Mai vedem noi, a zis Luca simplu.

Aria i-a aruncat o privire, după care m-a dus sus, în dressingul lor.

— Nu-l asculta. Îl protejează pe Matteo, a șoptit Aria.

A scos blugi și o bluză cu mânecă lungă din unul dintre sertarele ei și mi le-a dat. Felul în care Luca îi proteja pe Aria și pe Matteo era unul dintre puținele lucruri care îmi plăceau la el.

— Știu. Nu i-am dat niciun motiv să aibă încredere în mine lângă fratele lui.

Aria m-a privit curioasă în timp ce mă dezbrăcam:

— Și te vei muta înapoi în apartamentul lui Matteo?

M-am oprit din drumul meu spre baie. Nu era ca și cum m-aș fi stabilit deja altundeva. Nici nu mă gândisem unde să trăiesc după ce plecasem din apartamentul lui.

— Da, mă voi muta înapoi și voi fi soția lui. Probabil nu una bună, dar nu e ca și cum Matteo nu știa asta când s-a căsătorit cu mine.

— Matteo nu se așteaptă să fii o soție perfectă. Te place așa cum ești, cu defecte și tot.

Era adevărul, chiar dacă eu nu reușisem să-l văd multă vreme. Am intrat în duș, dar n-am pornit imediat apa.

Aria s-a așezat pe marginea căzii:

— Ești sigură că poți face și tu la fel? Să-l accepți cu totul, chiar și cu părțile rele?

Erau destule părți rele la Matteo, la fiecare mafiot, de fapt, dar ajunsesem să-mi dau seama că același lucru era valabil și pentru mine. Poate nu în aceleași proporții, dar existau. În toți. Încercasem să devin altcineva, un fel de imagine ideală la care credeam că trebuie să ader, dar eu nu fusesem niciodată fata aceea și nu aveam să fiu niciodată. Matteo îmi pusese în față o oglindă și-mi arătase cine sunt cu adevărat și unde îmi era locul. Detestam lucrul ăsta, mă împotrivisem din toate puterile, dar era timpul să fiu curajoasă.

— Da. Îl iubesc, cu bune și cu rele, am spus ferm.

Aria a zâmbit de parcă i-aș fi oferit cel mai mare cadou. Întorcându-i zâmbetul, am pornit apa și am lăsat sensul cuvintelor să se așeze, cu tot cu adevărul din ele.

Nu aveam să fiu niciodată în regulă cu ce făcea Matteo, n-aș fi făcut niciodată nici jumătate dintre lucrurile pe care le făcuse el și pe care avea să le mai facă. Dar mi-am dat seama că nu trebuia să mă mulțumească fiecare aspect al vieții lui. Atâta vreme cât Matteo mă trata cu grijă și respect, atâta vreme cât mă iubea și eu îl iubeam, lucrurile aveau să funcționeze.

Aveam să-i fiu aproape cât de bine puteam pentru că era al meu, iar eu eram a lui.

epilog

GIANNA

Era pe final de aprilie, prima zi caldă a anului. Temperatura trecuse, în sfârșit, de 21 de grade. Oceanul încă era prea rece ca să se poată înota în el, dar nu-mi păsa.

Nu eram sigură ce anume legat de plajă și briza oceanului mă făcea să mă simt liberă. Am luat-o la fugă pe pajiștea vastă de la vila Vitiello și-am pornit spre golf. Matteo era aproape și mă prindea din urmă, judecând după pașii lui. Am întețit ritmul, fără să îndrăznesc să arunc o privire peste umăr ca să verific.

Picioarele mele au atins nisipul. Nu era chiar cald; apa avea să fie și mai rece, dar n-am încetinit. Am năvălit în valurile mici. În clipa în care gleznele mele au atins apa, mi s-a întretăiat respirația și m-am oprit clătinându-mă. În mod sigur era prea rece ca să se poată înota. Din cauza inerției, aproape că m-am prăbușit în față. Cu dinții clănțănind, eram gata să dau înapoi când de talie m-au apucat niște mâini care m-au ridicat în aer.

— Nu! Să nu îndrăznești! am strigat.

Matteo a chicotit și m-a aruncat în aer, de unde am aterizat în apa înghețată cu un pleoscăit. Pe moment mi s-au încordat mușchii, apoi am ieșit la suprafață să respir. M-am încruntat la Matteo, care îmi zâmbea. Era în apă până la abdomen și nu părea să fie deranjat de frig.

— Nenorocitule, am spus printre dinții care îmi clănțăneau.

Îmi tremura tot corpul. M-am cuprins cu brațele ca să se vadă că îngheț. Matteo s-a încruntat și-a venit spre mine, părând îngrijorat pe bune. În clipa în care a ajuns aproape cât să-l pot prinde, l-am atacat. Am sărit pe el, apucându-l de umeri și încercând să-l scufund în apă.

Ar fi trebuit să iau în calcul cât de obișnuit era Matteo cu confruntările fizice. S-a folosit de propria-mi mișcare pentru a mă catapulta direct pe umărul lui.

— Hei! am țipat în semn de protest, dar el m-a bătut cu palma la fund și-a continuat să iasă din ocean. Unde mă duci?

— Trebuie să te încălzesc, a spus insinuant.

M-a cuprins entuziasmul, dar m-am dat în spectacol dând din picioare și lovindu-l cu pumnii în spate. M-a dus în dreapta, pe un colț al pajiștii care era ferit de vilă de niște tufe. O pătură era deja aranjată. Plănuise totul!

M-a așezat pe pătură și s-a pus deasupra mea. Aveam pielea ca de găină, dar nu doar de la frig.

— Ce-ar fi să-ți ling fiecare picătură de sare de pe corp? a șoptit Matteo aplecându-se și trasând cu limba o linie de la buric până la claviculă.

— Dacă vin încoace Aria și Luca? am șoptit când mi-a dat sutienul de la costumul de baie jos, expunându-mi sânii goi la frig.

Sfârcurile mi s-au întărit chiar mai mult, iar gura lui Matteo s-a strâns în jurul unuia. Îmi păsa tot mai puțin dacă ne prindea cineva.

— Nu vin, a șoptit direct pe pielea mea.

Și după aceea n-am mai spus multă vreme nimic. Buzele și mâinile lui mi-au atins fiecare bucățică din corp, alungând frigul și lăsând în urmă doar dorință și căldură. Când m-a penetrat, în cele din urmă, corpurile noastre s-au apropiat și totul părea să se aranjeze acolo unde trebuia.

Chiar și fără briză și cerul senin, m-aș fi simțit liberă. Îmi luase multă vreme să îmi dau seama că puteam să mă simt liberă, să fiu liberă, chiar și când eram legată de Matteo.

Seara, Matteo și Luca au pregătit grătarul pe terasă. Vremea a ținut cu noi și am putut mânca afară. Aria a intrat să ia salata din casă, în vreme ce Matteo a plecat spre cramă ca să aducă ceva de băut. Am rămas singură cu Luca, cel care se ocupa de grătar. Am pus masa, prefăcându-mă că nu era acolo. Situația era tensionată între mine și Luca; niciodată nu fusese altfel, dar totul se înrăutățise de când îi acceptasem oferta, în urmă cu câteva luni.

Am inspirat adânc. Trebuia să înceteze odată. Luca nu era doar fratele lui Matteo, ci și soțul Ariei. Trebuia să ajungem la un armistițiu la un moment dat. Am lăsat pe masă ultima farfurie, mi-am șters mâinile și apoi m-am îndreptat spre Luca, care întorcea pe grătar cotletele de miel marinate. A ridicat privirea, de parcă ar fi simțit că-i acord atenție. Era inutil să încerc să-i descifrez

expresia. Am traversat distanța rămasă între noi. Majoritatea interacțiunilor noastre nu fuseseră atât de civilizate. Răspunsul meu automat față de el inclusese înțepături, dar făceam tot ce puteam ca să-mi mențin expresia pe cât de deschisă și luminoasă posibil.

Luca a ridicat una dintre sprâncenele sale negre când m-am oprit lângă el.

Dintr-odată, m-am simțit ridicol de emoționată.

— Știu că nu mă placi, am început. Dar cred că ar trebui să încercăm să ne înțelegem mai bine, pentru Aria și Matteo.

Am încercat să nu mă agit sub privirea lui atentă. Oare la ce se gândea?

— Nu te plăceam pentru că detestam modul în care îl tratai pe Matteo.

— Bine, am spus, nesigură ce să fac cu informația.

— Dar încep să-mi schimb părerea.

— Da?

A mai întors un cotlet.

— Încep să cred că poate Matteo a avut dreptate și nu vă potriviți așa de rău.

— Mulțumesc? am răspuns, nesigură dacă zicea asta într-un sens pozitiv. Chiar ești praf la făcut complimente.

— Nu am obiceiul să le împart așa ușor. Și nu-i spune fratelui meu că am zis că a avut dreptate. E destul de încrezut.

S-a uitat la ceva în spatele meu și m-am întors, după care l-am văzut pe Matteo îndreptându-se spre noi, cu brațele încărcate de câteva sticle de vin.

— Așa e, am fost de-acord cu un zâmbet.

Luca mi-a oferit ceea ce ar fi putut fi considerată versiunea lui de zâmbet și un fel de înțelegere tăcută ne-

a cuprins. Matteo a pus pe masă sticlele de vin, după care ni s-a alăturat și m-a cuprins cu brațele după talie.

— Despre ce bârfiți aici?

— Despre tine, am spus într-un glas cu Luca.

— Serios? a întrebat Matteo ridicând din sprânceană.

Aria s-a întors din bucătărie, cu privirea fugindu-i de la unul la altul. S-a lipit de Luca, părând confuză.

— Ce se întâmplă aici?

— Soțul tău și soția mea discută despre multiplele mele calități, a spus Matteo.

L-am ghiontit.

— Ești prea încrezut.

Matteo m-a sărutat pe ureche.

— Recunoaște, îți place îngâmfarea mea.

— Recunosc.

— Declarațiile tale de iubire mă fac să mi se înmoaie genunchii, a glumit.

M-am ridicat pe vârfuri.

— Îngâmfarea nu e singurul lucru pe care-l iubesc la tine.

Mi-am lăsat privirea să-i exploreze întregul corp.

— Am nevoie de niște cotlet de miel ca să mi se ducă greața după atâta dulcegărie, a murmurat Luca, dar nu i-am ratat nici privirea drăgăstoasă pe care i-a oferit-o Ariei când a crezut că nu-l vede nimeni.

Matteo m-a răsucit în brațele lui și m-a sărutat. Luca a mai mormăit ceva, dar nu l-am ascultat. Singurul care conta era Matteo.

SFÂRȘIT

Despre autoare

Cora Reilly este autoarea seriei mafia Born in Blood, a Camorra Chronicles şi a multor alte cărţi, majoritatea dintre acestea având ca personaje centrale băieţi răi şi sexy. Înainte să-şi descopere pasiunea pentru cărţi romance, a fost o autoare publicată de literatură pentru adolescenţi.

Cora trăieşte în Germania cu un Bearded Collie drăguţ, dar zăpăcit, precum şi cu un bărbat drăguţ, dar zăpăcit. Când nu-şi petrece zilele visând la cărţi sexy, plănuieşte aventurile din următoarele călătorii sau găteşte feluri de mâncare prea picante de peste tot din lume.

În ciuda diplomei în Drept, Cora preferă cărţile în orice clipă.